LINDA HUGHES

Operațiunea „Împăcarea“

Traducerea și adaptarea în limba română de

IOAN DRĂGHICI.

ALCRIS

Capitolul 1

Era aproape o crimă ca o femeie să fie atât de frumoasă.

Rick Brennan bău o gură de vin, cu ochii pironiți asupra blondei înalte și elegante care era cufundată, în celălalt capăt al sălii înțesate de lume, într-o discuție însuflețită cu Lori Mayhorn. În mai puțin de o săptămână, Lori se va căsători cu Bryce Parker și, fermecătoarea viitoare mireasă, în cinstea căreia era organizată această recepție, atrăgea toate privirile.

Asta nu era pe de-a-ntregul exact; deoarece, atunci când Christine Anderson se afla prin apropiere, nu mai atrăgea atenția nici Lori, nici vreo altă femeie.

Să nuanțăm, se gândi Rick cu un surâs amar în colțul buzelor. Când Christine apărea undeva, el era acela care nu mai remarca pe nimeni.

Cercetă cu coada ochiului părul des de culoarea mierii, corpul suplu cu forme perfecte, picioarele lungi, pantofii cu tocuri înalte… O ilustrare a păcatului!

N-o mai văzuse pe Christine de doi ani, din seara când legătura lor pasională luase sfârșit printr-un schimb de insulte în direct, care pulverizase toate recordurile de audiență înregistrate vreodată de un telejurnal la San Francisco.

Ce vârstă să aibă oare, acum? Treizeci și doi de ani? După părerea lui Rick, ea eclipsa fără dificultate majoritatea tinerelor cu fizic atrăgător, chipurile stagiare, care rătăceau pe culoarele canalului de televiziune.

Timpul nu avusese nici o putere asupra frumuseții Christinei; blonda californiană era genul care-i făcea să fantazeze pe amatorii de seriale de televiziune și în același timp dădea impresia de intelectuală provenită dintr-una din cele mai bune universități ale țării. Acest amestec savant de frumusețe senzuală plină de strălucire și de clasă avea întotdeauna darul să-l facă să-și piardă capul.

Și el trebuia să recunoască, spre nefericirea lui, că încă nu era imunizat împotriva farmecului Christinei.

Rick își slăbi discret nodul cravatei și mătură sala cu privirea. Desigur, când trecea în revistă trecutul, recunoștea că aventura lor era sortită dinainte eșecului, având în vedere că amândoi erau reporteri de investigație, lucrând pentru emisiuni concurente care se aflau într-un război fără milă. Și, cu toate acestea, se iubiseră cu pasiune până în ziua când, fără să se pună de acord, fuseseră interesați de același subiect.

Acesta fusese momentul când lucrurile luaseră o întorsătură proastă. Ambiția profesională intrase în coflict cu dragostea și Cupidon pierduse partida. Fusese un moment

greu! Cel mai rău însă, a fost faptul că toate canalele de televiziune din regiune redifuzaseră cearta lor, încălcând regulile stabilite de comisia de difuzare. Câteva sute de mii de telespectatori profitaseră de asta, ceea ce nu-i bucurase deloc pe directorii lor.

Christine, care în mod indiscutabil declanșase altercația, fusese concediată imediat; dinspre partea lui, Rick înghițise o suspendare și o mustrare destul de aspră.

După toate acestea, nici nu se mai punea problema de cuvinte tandre: cei doi îndrăgostiți nici măcar nu-și mai vorbeau. Christine plecase la Las Vegas câteva zile mai târziu, nebună de furie împotriva lui Rick; în ceea ce-l privea, jurase pe toți sfinții că mai curând va ninge în infern decât să se mai îndrăgostească vreodată de o altă ziaristă.

Era totuși straniu… În acești ultimi doi ani de când n-o mai văzuse, își repetase pe toate tonurile că feneia aceasta nu mai exista pentru el, convins că o șterese pentru totdeauna din memoria lui. Or, acum că ea se întorsese – chiar dacă nu revenise decât pentru căsătoria lui Bryce și a lui Lori – își înțelegea eroarea: simplul fapt de a o vedea în rochia aceasta de mătase albastră care se mula pe corpul ei de zeiță fusese de-ajuns ca să-l facă să-i crească temperatura…

Ce să facă? Ezita încă asupra strategiei pe care s-o adopte, când auzi vocea aspră a lui Bryce Parker:

— În sfârșit, ai apărut! Începusem să mă tem că martorul meu o să mă lase baltă, predându-se cu totul haitei familiale.

Rick se întoarse ca să-i facă față lui Bryce, un bărbat cu tenul foarte bronzat, aproape de patruzeci de ani, ale cărui trăsături ascuțite, parcă cioplite cu dalta, degajau o atracție stranie. Cei doi bărbați legaseră prietenie în urmă cu șase ani, când Rick fusese angajat la canalul de televiziune KQXZ, unde Bryce era producător.

— Ai fi meritat-o, având în vedere festa urâtă pe care mi-ai făcut-o, ironiză Rick.

Bryce rostogoli niște ochi de martir — cu aerul că spune: Doamne, va trebui să aud povestea asta până la sfârșitul vieții? — o expresie pe care o perfecționase de-a lungul anilor și care dovedea un talent de om ce nu era apreciat la justa lui valoare.

— N-ai putea să schimbi placa, bătrâne? Te asigur că prezentarea acestei emisiuni, „Bună ziua, San Francisco", va fi o adevărată plăcere, ai cuvântul meu.

Rick îl fulgeră cu privirea.

— Ah, da? Asta o spui tu!

— Nu numai eu, toată lumea. Pe durata întregii săptămâni viitoare, postul de televiziune te va trimite în restaurantele cele mai romantice, în locurile cele mai încântătoare ale golfului San Francisco. Pe deasupra, cu o damă fermecătoare care să-ți țină companie. Atunci, sincer, de ce te plângi?

— Asta-i bună!… O să mă transform în cavaler al unei păpuși Barbie! În cazul că ai uitat, îți reamintesc că sunt ziarist.

Bryce începu să râdă.

— De ce mă faci să-mi pierd timpul cu asemenea nerozii? insistă Rick, indignat. Cu atât mai mult cu cât știm amândoi că trebuie să mă concentrez asupra acelei povești privind escrocheria cu asigurări.

— Ce poveste? Dacă am înțeles bine, informatorul tău n-are nici cel mai mic indiciu să ne dea cu privire la Compania Vigilante.

— De acord, dar el afirmă că va avea ceva pentru noi foarte curând.

Or, povestea risca să facă mare zgomot. După informațiile pe care le poseda Rick, primarul frumosului lor oraș se pregătea să ordone o percheziție în birourile Companiei Vigilante, ca urmare a unei serii de reclamații privind diverse fraude și deturnări de fonduri. Și Rick era singurul reporter din San Francisco, care era la curent.

— Hm… bombăni Bryce. Vezi tu, problema este că subiecte de genul acesta adorm telespectatorii mai sigur decât un somnifer. Pe deasupra, repet, deocamdată n-ai nimic concret de care să te agăți. Ceea ce înseamnă că ești disponibil. Și cum Brisano și Murray sunt plecați în Mexic pentru un reportaj, avem nevoie de cineva care să prezinte „Bună ziua, San Francisco“. De preferință un celibatar care să placă publicului nostru feminin. Tu, în cazul de față. Nu mai este nimic de discutat, bătrâne. Va trebui să înveți să apreciezi surprizele vieții și te asigur că vei fi mult mai mulțumit.

Rick se încruntă.

— De ce să nu vă mulțumiți cu câteva reluări?

— În timpul săptămânii care precede sărbătoarea de Sfântul Valentin? i-o întoarse Bryce cu un aer indignat, ca și cum Rick îi sugera o sinucidere profesională. Nici nu se pune problema! Emisiunea asta va avea un succes monstru.

— În cazul acesta, explică-mi un lucru. Ne propui o idee admirabilă pentru sărbătoarea de Sfântul Valentin și în același timp îi expediezi în Mexic pe prezentatorii obișnuiți ai emisiunii de dimineață. Pregătind această mică poveste romantică ce urmează să aibă un succes monstru, cum spui, de ce dracu' te-ai gândit la mine?

— Excelentă întrebare. În ceea ce mă privește, consider că n-ai nici un dram de romantism. Numai că se întâmplă să fii băiat frumos. În al doilea rând, pentru un motiv care îmi scapă, telespectatorii te plac. În al treilea rând, ești liber. Îți ajunge?

Răspunsul lui Bryce era plin de ipocrizie. Rick luă o altă înghițitură de vin.

— Hm… O să-mi spui până la urmă cine va prezenta emisiunea cu mine?

De o săptămână, postul de televiziune KQXZ bombarda publicul cu spoturi publicitare pentru a incita oamenii să urmărească acest canal încă de la orele șapte dimineața în preajma sărbătorii de Sfântul Valentin.

„Rick Brennan, celibatarul cel mai râvnit din San Francisco, vă dă zilnic întâlnire pe postul nostru. El nu va fi singur. Împreună cu însoțitoarea lui, vă va face să trăiți momente magice, de neuitat."

Identitatea partenerei lui Rick nu fusese divulgată, iar Bryce, pentru motive misterioase, refuza s-o dezvăluie până și principalului interesat. Zvonurile făceau repede înconjurul birourilor. Majoritatea colegilor lui Rick pariau pe o oarecare actriță de comedie, vedeta unui show cam deocheat.

Rick, însă, nu credea așa ceva. Cunoscându-l pe Bryce, era aproape sigur că prietenul lui pusese la cale un plan diabolic.

Un surâs larg lumină figura lui Bryce. Aruncă o privire rapidă în direcția Christinei, care stătea de vorbă cu un invitat în apropierea bufetului.

— Ei bine… s-ar putea să nu sari de bucurie când vei afla cine este prezentatoarea… cu toate acestea îți garantez că mai târziu îmi vei mulțumi.

Fără să vrea, Bryce aruncă din nou o privire spre Christine. Un semnal de alarmă răsună în mintea lui Rick.

— Christine? bâigui el. Fericita aleasă este Christine Anderson? Te-ai țicnit?

Înainte ca Bryce să poată răspunde, una dintre viitoarele lui rude prin alianță îl interpelă cu o voce tunătoare:

— Bryce, dragule, vino s-o săruți pă mătușa ta Leticia!

Bryce îi recomandă lui Rick să se prezinte a doua zi dimineața la orele opt fix pentru turnarea secvențelor care vor fi difuzate luni, după care se văzu ajuns de mătușa Leticia care aproape îl ridică de la podea ca să-l strângă la pieptul ei larg.

Încremenit, Rick o privea lung pe Christine, care se pare că nu-l remarcase însă, sau se prefăcea că nu-l vede.

O urmări cum își aruncă părul spre spate cu un gest grațios, aplecându-și ușor capul și izbucnind în râs, vizibil foarte amuzată de ceea ce îi povestea interlocutorul ei.

Avea un râs din gât, profund și senzual. Un râs care dădea fiori celui care îl auzea.

Un surâs leneș apăru pe buzele lui Rick. Prin urmare, Bryce o convinsese pe Christine să participe la programul matinal al postului de televiziune KQXZ în timpul săptămânii premergătoare sărbătorii de Sfântul Valentin.

Iată ceva ce promitea să fie interesant.

Își goli paharul. Când acceptase propunerea lui Bryce, Christine cunoștea oare identitatea partenerului ei? Și dacă fusese la curent, încercase oare înflăcărarea pe care o simțea el în acest moment?

Nu avea nici o posibilitate de a afla.

Își strânse nodul cravatei și se îndreptă cu pași nepăsători spre tânăra femeie.

* * *

Christine Anderson asculta, cu un zâmbet fermecător, ceea ce îi explica Ben Caulfield — un seducător agent de schimb în vârstă de vreo patruzeci de ani și coleg cu Lori — agitând un mic mănunchi de brocoli ca să-și sublinieze mai bine cuvintele. Îi vorbea despre sejurul lui într-o stațiune de schi din Colorado, dar povestea lui, bogată totuși în amănunte și peripeții, nu mai era decât un zumzet îndepărtat.

De fapt, Christine pierduse complet firul conversației chiar în secunda când își dăduse seama că Rick Brennan se afla în sală.

Inspiră adânc pentru a încerca să se destindă. Era ridicol să se lase descumpănită în felul acesta. Totuși, era conștientă că se vor întâlni inevitabil într-un moment sau altul — cel puțin la căsătoria lui Lori cu Bryce, ai căror martori erau amândoi.

În timpul scurtei călătorii cu avionul de la Las Vegas își spusese și își repetase că nu se sinchisea câtuși de puțin să-l întâlnească din nou pe Rick Brennan. Pentru ea, bărbatul acesta nu mai exista. Îl șterse definitiv din viața ei, chiar în ziua rupturii, în urmă cu doi ani.

Fără cel mai mic regret.

Și apoi… îl zări în apropierea ușii, stând de vorbă cu Bryce.

Spre nefericirea ei, privirea îi căzuse pe Richard Lee Brennan — un metru nouăzeci înălțime, nouăzeci de kilograme de mușchi într-un costum gri, creație a unui stilist italian. Foarte aproape de idealul de fumusețe masculină.

Doar la simpla lui vedere, Christine simțise un nod în gât. Cu umerii lui largi, părul castaniu străbătut de suvițe îngălbenite de soare, Rick rămăsese bărbatul cel mai atrăgător pe care-l cunoscuse vreodată.

Avea mai cu seamă un zâmbet devastator, extrem de plăcut și în același timp provocator, capabil să topească un airsberg… și, vai, inima Christinei.

Aruncă pe furiș o privire înspre ușă, dar constată că Rick dispăruse.

La naiba!

— … Era atât de nostim. Ai fost deja la Vail, Christine?

— Poftim?

Cu prețul unui mare efort, se obligă să redevină atentă la Ben, interlocutorul ei.

— Te întrebam dacă ai fost deja la Vail.

Ea îl privi cu un aer buimăcit.

— Știi, stațiunea de schi, zise Ben, venindu-i în ajutor. În Colorado.

— Hm… da. Mi se pare că știu locul acela.

Se auzi atunci o voce suavă, în care se simțea acel accent din sud pe care îl considerase întotdeauna extraordinar de sexy:

— Bineînțeles că-l știi. Ne-am petrecut acolo vacanța de Crăciun, acum trei ani.

Christine împietri.

— Cu toate acestea, dacă-mi amintesc bine, adăugă Rick pe un ton malițios, nici măcar n-am pus piciorul pe pârtii.

— Adevărat? replică Ben, uluit. În acest caz, la ce bun să mergi la munte?

— Închipuiți-vă că la vremea aceea i-am pus aceeași întrebare Christinei. Drept orice răspuns, și-a scos din valiză un dezabie din dantelă albă… iar eu mi-am ascuns schiurile în fundul unui dulap. De atunci, am o slăbiciune pentru Colorado.

Perplex, Ben încuviință cu un semn din cap și mușcă din mănunchiul de brocoli pe care îl agita sub nasul Christinei de zece minute.

Tânăra femeie se întoarse încet, cu obrajii roșii ca focul.

Rick îi adresă faimosul lui zâmbet, care-i dădea rând pe rând aerul unui băiețel poznaș și al unui seducător irezistibil.

— Bună seara, Christine.

Îi murmurase numele așa cum i-l șoptea până nu de mult la ureche, în timpul nopții. Ea avu impresia că este învăluită de un suflu fierbinte.

— Bună seara, Rick, răspunse ea pe tonul cel mai liniștit cu putință.

O măsură din cap până-n picioare, fără nici un fel de grabă. Privirea aceasta care întârzia pe decolteul ei, pe șoldurile și pe picioarele ei, era ca o flacără ce o devora. De ce oare coprul ei o trăda în felul ăsta? Îl detesta pe bărbatul acesta. Îl ura.

— Pari în plină formă, zise el.

— Mulțumesc… și tu la fel.

Rămaseră față în față, privindu-se, fără să vorbească. Era ceva care o depășea, trebuia să-i studieze fața, s-o compare cu imaginea întipărită în memoria ei. Cu excepția câtorva riduri suplimentare apărute la colțul ochilor, Rick nu se schimbase.

Se simți cuprinsă brusc de o dorință de nestăpânit de a-i atinge obrazul, de a regăsi sub degete pielea lui moale, caldă.

Totuși, se cramponă de farfuria ei cu crudități și încercă să se gândească la altceva.

Indiferent la ce! În zadar.

— Mă tem că prietenul tău te-a lăsta baltă, remarcă Rick cu o satisfacție evidentă.

Revenind brusc cu picioarele pe pământ, Christine constată că Ben se îndepărtase și că mai multe persoane încercau să se apropie de bufet, dar Rick și cu ea blocau trecerea.

Stânjenită, se îndepărtă de masă.

— El… nu este prietenul meu, bâigui ea.

Devenea oare stupidă? De ce naiba se simțea obligată să se justifice?

— Lucrează cu Lori, adăugă ea, conștientă că se încurcă și mai mult. Abia am făcut cunoștință astăzi cu el.

— Perfect. Prin urmare, n-o să-mi poarte pică dacă te acaparez câteva clipe.

O luă de mijloc cu o dezinvoltură tulburătoare și o conduse spre niște fotolii neocupate, aflate lângă fereastră.

Folosea aceeași apă de toaletă ca odinioară. Parfumul acesta ușor, cu mireasmă de brad, îi reaminti Christinei anumite seri de toamnă petrecute în mica vilă pe care o închiriaseră în apropiere de Mendocino, pe coastă, în nordul Californiei.

Mai exact spus, îi reamintea momentele pline de pasiune pe care le trăiseră acolo. Trebui să facă un efort ca să nu se sprijine de Rick, să-și ascundă capul în scobitura umărului lui. Degeaba lupta, trecutul o asalta.

Îl iubise pe bărbatul acesta, și dacă rațiunea nu voia să dea ascultare acestui adevăr, inima ei o făcea.

— Așadar, cât timp ai de gând să rămâi la San Francisco? întrebă Rick.

— O săptămână. Cred că voi avea zile foarte încărcate.

Își puse farfuria pe un gheridon aflat alături de fotoliul în care se așezase. Nu mai putea înghiți nici cea mai mică îmbucătură, chiar dacă viața ei ar fi depins de asta.

— Lori va avea nevoie de mine pentru probele de rochie și ultimele pregătiri. Va trebui de asemenea făcută repetiția ceremoniei.

Rick clătină din cap.

— De fapt, Bryce mi-a spus adineauri că te-a angajat pentru prezentarea emisiunii „Bună ziua, San Francisco“.

— Oh… da, este adevărat! răspunse ea, stânjenită. Dar asta nu va dura decât câteva zile.

El o privi drept în ochi.

— Am fost surprins, nu ți-o ascund, că ai acceptat propunerea lui. Lucrezi încă pentru canalul acela de televiziune din Las Vegas, nu?

Întreba doar ca să se afle în treabă, deoarece știa prea bine, se gândi el cu ironie. Urmărise majoritatea reportajelor Christinei și îi admirase profesionalismul și inteligența cu care își trata subiectele. Firește, însă, nici nu se punea problema să-i mărturisească faptul că se interesa de cariera ei.

— Știu că acest serial despre Sfântul Valentin este dintre cele mai banale, dar nu-mi pasă. Scandalurile din lumea cazinourilor și incendiile cărora le cade pradă vegetația săracă din adâncul deșertului încep să mă plictisească. Or, la Las Vegas, acestea sunt aproape singurele două subiecte interesante de cercetat de către un reporter.

Se întrerupse o clipă, apoi încheie pe un ton indiferent:

— În plus, San Francisco îmi lipsea.

— Ce îți lipsea, de fapt? Ceața? Anumiți prieteni, poate?

— Tu nu, în orice caz, dacă asta vrei să mă faci să spun. Aș prefera să nu vorbesc despre trecut, de acord? Sunt aici pentru că Bryce și Lori se căsătoresc și pentru că postul de televiziune KQXZ mi-a oferit un contract pentru serialul în chestiune… După aceea voi pleca, și fără îndoială pentru totdeauna.

Rick îi luă mâna.

— Vei fugi din nou, fără măcar să-ți iei rămas bun?

Ea îl privi cu un aer agasat.

— Nu pune din nou pe tapet povestea asta, Rick. Mi se pare că ne-am spus totul în seara accea, nu crezi?

În seara aceea de tristă amintire, ea înțelesese că Rick acorda mai multă atenție carierei lui decât legăturii lor. Constatarea o mâhnise profund. De aceea, ripostase cu răutate, impulsionată de nevoia de a-l face să sufere la rândul lui.

Își aruncaseră în față lucruri îngrozitoare, cuvinte cumplite care se înfipseseră în inimile lor ca niște săgeți otrăvite.

Nimic nu va îndrepta vreodată răul pe care și-l făcuseră.

O expresie tristă apăru pe fața lui Rick.

— Christine… să știi că n-am avut niciodată intenția să te rănesc…

Ea își retrase mâna.

— Să nu mai vorbim despre asta, Rick. Povestea noastră aparține trecutului.

Mințea. Cum să pretindă că totul se sfârșise între ei, de vreme ce un simplu gest al acestui bărbat avea încă puterea s-o facă să-și piardă capul?

Ce ghinion! își spuse ea în gând. În pofida afecțiunii profunde pentru Lori, ar fi preferat sincer ca prietena ei să fi ales un alt martor. Perspectiva de a intra într-o biserică la brațul lui Rick, de a străbate aleea centrală până la altar, o îmbolnăvea cu anticipație.

Foarte îndatoritor, Rick schimbă subiectul.

— Spune-mi… Bryce ți-a explicat tema emisiunii de săptămâna viitoare? El a găsit un titlu genial: „Alesul inimii mele“. Nu este încântător? Și, în plus, atrage atenția.

Cum ea îl fixa cu o privire care exprima îndoiala, el continuă:

— Prezentatorul și cu tine veți hoinări prin localurile cele mai romantice ale golfului San Francisco și vă veți juca de-a amorezii, spre marea plăcere a telespectatorilor.

— Genial! bombăni ea. Exact ceea ce visam. Să flirtez cu Paul Brisano timp de o săptămână întreagă… Seamănă cu un buldog!

Rick o privi cu atenție.

— Bryce nu te-a pus la curent? Brisano și Murray sunt plecați în Mexic.

Christine își încruntă sprâncenele.

— Ah, da? În cazul acesta, cine va prezenta emisiunea cu mine?

Rick îi zâmbi.

— Nu pot să-ți spun nimic… cu toate acestea, am să-ți dau un mic indiciu.

Se ridică din fotoliu.

— După cum spun spoturile publicitare, ar fi vorba despre „celibatarul cel mai râvnit din San Francisco".

Astea fiind zise, se îndepărtă cu pași mari, fără să-i lase timp să reacționeze.

Christine rămase nemișcată în fotoliul ei. Celibatarul cel mai râvnit din San Francisco?

Întoarse capul spre Bryce și Lori, care o urmăreau din partea cealaltă a sălii. Ei îi adresară imediat mici semne cu mâna, însoțite de un zâmbet fericit care o îngheță până în măduva oaselor.

Nu se poate! se gândi ea, cuprinsă de amețeală. Bryce și Lori sunt prietenii mei. Ei mi-au arătat întotdeauna afecțiune. Nu mi-ar fi întins o asemenea cursă.

Dacă au îndrăznit…

Îi va omorî, asta-i tot. Va comite un dublu asasinat fără cea mai mică ezitare. O crimă spectaculoasă care va bate toate recordurile de audiență.

Păcat pentru Bryce, care nu va mai fi acolo să se bucure!

Capitolul 2

— M-ai mințit!

Christine îi aruncă în față această acuzație lui Bryce spre orele opt a doua zi dimineața, apoi ieși ca o furtună din biroul lui, tocurile ei înalte ciocănind furios pe dalele culoarului.

— Christine… ei, apteaptă! strigă Bryce repezindu-se pe urmele ei.

Birourile studioului de televiziune erau aproape pustii în această dimineață de duminică. Majoritatea angajaților — care, într-o zi din cursul săptămânii, ar fi alergat în toate direcțiile pentru a duce cutăruia sau cutăruia ultima depeșă sosită pe fax sau pentru a pune mâna pe o cafetieră încă plină — dormeau liniștiți în paturile lor.

Dacă ar fi știut, Christine ar fi rămas și ea în patul ei. De altfel, avea intenția fermă să se întoarcă la hotelul ei ca să se culce la loc.

— Nu te-am mințit, Christine!

Fără să-și încetinească mersul, ea îi aruncă peste umăr o privire furioasă.

Pe figura lui Bryce apăru o expresie încurcată.

— În fine… n-a fost pe de-a-ntregul o minciună, se corectă el.

— Și cum numești asta, de fapt?

— N-am mințit, repetă el pe un ton demn. Ți-am spus că vei lucra cu unul dintre jurnaliștii de la KQXZ. Numai că n-am precizat care.

— Tu știi mai bine ca oricine de ce nu vreau să apar într-o emisiune cu Rick Brennan. De altfel, nici nu se pune problema s-o fac. Dacă m-ai fi prevenit, n-aș fi acceptat niciodată. Nu sunt genul care să caute necazurile când pot fi evitate. Mă iei cumva drept o proastă?

Ar fi trebuit totuși să presimt capcana, se condamnă ea în sinea ei. Cu câteva săptămâni înainte de a reveni la San Francisco pentru căsătoria lui Lori cu Bryce, acesta din urmă o contactase ca să-i prezinte planul lui.

O copleșise cu complimente, plin de entuziasm și teribil de grăbit să-i semneze contractul. Dacă ar fi avut puțină intuiție, această grabă subită ar fi trebuit să-i dea de bănuit. Bryce o făcuse chiar pe Lori s-o sune ca s-o convingă de faptul că era cu adevărat o idee formidabilă.

Într-adevăr, Christine se lăsase convinsă fără prea mare greutate. Desigur, prefera să se consacre unor subiecte de actualitate mai serioase; cu toate acestea, perspectiva de a prezenta o emisiune matinală timp de cinci zile o încântase.

Asta îi va da posibilitatea să uite puțin de Las Vegas, de telejurnalul de seară, și să regăsească dragul ei San Francisco, cu toate cheltuielile plătite și cu un cec important la sfârșit. Într-un fel, o vacanță de lux.

Nu ceruse nici un fel de precizare, presupunând că o va înlocui pe Jane Murray, prezentatoarea obișnuită. Bryce se ferise s-o pună la curent. Monstrul!

Ar fi putut ghici, bineînțeles, că punea ceva la cale.

Începuse să aibă bănuieli în ajun, din cauza comentariilor enigmatice ale lui Rick referitoare la identitatea prezentatorului emisiunii „Bună ziua, San Francisco“. Mai mult, de fiecare dată când își întorcea privirile spre Bryce și Lori, ei își lingeau literalmente buzele, asemenea motanilor care tocmai au mâncat canarul casei. Și cum nu avusese ocazia să-l întrebe pe Bryce, prea ocupat cu invitații săi, ca să se liniștească, se mulțumise să se roage lui Dumnezeu, spunându-și că era cu siguranță în plină criză de paranoia.

Și în dimineața asta, își făcuse apariția încă înainte de ora opt în birourile studioului, ca o bună jurnalistă obișnuită să nu se menajeze.

Nu întârziase să descopere secretul.

* * *

Nu trecuseră cinci minute de când se afla în biroul lui Bryce când un spot publicitar defila pe un ecran de control. Prima imagine era un plan fix al feței lui Rick, zâmbind larg, în

timp ce o voce nevăzută murmura încet: „Rick Brennan, celibatarul cel mai râvnit din San Francisco, vă dă întâlnire. El nu va fi singur. Împreună cu însoțitoarea lui…“

Ei bine, „însoțitoarea“ o să-i tragă clapa domnului Rick Brennan, se gândise Christine, lividă de furie.

— Dacă ai fi știut că era vorba despre Rick, reluă Bryce, întrerupându-i gândurile negre, ai fi refuzat! Iată de ce am considerat preferabil să nu-ți spun nimic despre asta.

— Mare șmecher te mai crezi! i-o întoarse ea pe un ton tăios, iuțind pasul.

El rămase un timp tăcut. Nu se mai auzeau în hol decât țăcănitul tocurilor Christinei și scârțâitul pantofilor de tenis ai lui Bryce, care făcea eforturi să nu rămână în urmă.

— Ești foarte supărată pe mine?

— Da!

— Și dacă ți-aș spune că îmi pare rău, asta te-ar liniști?

— Nu!

Reuși s-o ajungă din urmă și o prinse de braț. Ea se răsuci pe călcâie ca să-i facă față.

— Îți spun sincer, regret că te-am manipulat în felul acesta, dar am realmente nevoie de tine ca să prezinți emisiunea.

— Nici nu se pune problema!

— Christine, te rog, fii rezonabilă. Nu poți anula contractul. Gândește-te că asta nu va dura decât cinci zile mizerabile. Nu îți cer mai mult.

— Refuz.

— Dar Rick și cu tine sunteți perfecți pentru Sfântul Valentin. Există între voi ceva care…

Ea îi aruncă o privire ucigătoare.

— Da. Ură.

— Sondajele de audiență vor crește rapid, insistă el. Rick Brennan și Christine Anderson din nou împreună… Evenimentul anului, al deceniului! Telespectatorii vor fi extrem de încântați.

— Și dacă pentru mine va fi catastrofal? ripostă ea, furioasă. Ție nu-ți pasă de asta, nu-i așa? Tu te sinchisești numai de sacrosanctul tău procent de audiență!

— Ascultă, îți ofer un aranjament cinstit, avantajos chiar. Trebuie să te reabilitezi în ochii mai marilor studioului; îți atrag atenția că ei n-au uitat scandalul din seara aceea faimoasă când, trebuie să recunoști, ai depășit limitele. În săptămâna asta, dai o nouă strălucire imaginii tale și, în schimb, canalul KQXZ dă o mare lovitură. Toată lumea are de câștigat.

Se întrerupse o clipă înainte de a adăuga, cu o notă vicleană:

— Dacă asta te poate consola, Rick n-a fost mai încântat decât tine. A trebuit practic să-l amenințcă-l voi lăsa provizoriu deoparte, ca să-i smulg consimțământul.

— Ar fi trebuit să-l concediezi acum doi ani!

Se răsuci pe călcâie și se repezi din nou spre ieșire. Bryce porni pe urmele ei.

— Christine! Haide, încearcă să fii rațională. Emisiunea aceasta ar putea să vă dea posibilitatea, ție și lui Rick, să treceți peste neînțelegerile voastre. Știi bine că sunteți făcuți unul pentru altul.

— Nu știu absolut nimic și nu înțeleg de unde ai scos o asemenea idee. Individul acesta nu mă interesează câtuși de puțin.

Era, fără nici o îndoială, cea mai mare minciună pe care o rostise în viața ei.

Deoarece, aseară, avusese dovada incontestabilă că Rick era capabil însă s-o tulbure, să trezească în ea emoții incontrolabile… și, vai, o dorință la fel de violentă ca odinioară.

Iată motivele pentru care se temea atâta. În urmă cu doi ani, fugise de bărbatul acesta, tăiase toate punțile. Oare ce se va întâmpla dacă va petrece următoarele cinci zile cu el?

Cum va suporta oare cinele la lumina lumânărilor, în doi, și slowurile languroase sub clar de lună?

Povestea asta îi provoca amețeli. Bryce, prietenul ei, o arunca în gura lupului cu scopul de a atrage cât mai multe reclame publicitare și de a determina telespectatorii să urmărească chiar de dimineață, o emisiune complet idioată.

Nu, nici vorbă, nu putea să se joace astfel cu focul.

Dacă accepta, va ajunge cu siguranță la spitalul de nebuni.

— Nici tu nu crezi ce spui, remarcă Bryce.

— Oh, ba da! replică ea pe un ton glacial. Rick Brennan mi-a devenit indiferent. Dacă ar veni pe neașteptate sfârșitul lumii și am rămâne doar noi doi pe pământ, nici măcar nu l-aș remarca.

Dădură colțul culoarului și descoperiră obiectul discuției lor rezemat nepăsător de perete, lângă intrarea platoului emisiunii „Bună dimineața, San Francisco“. Cameramanul, un colos cu o caschetă de base-ball pe cap și îmbrăcat cu un bluzon bleumarin purtând sigla emisiunii imprimată pe spate, îi ținea companie.

Rick, în pantaloni de flanelă gri și haină de tweed, avea brațele încrucișate pe piept. O șuviță rebelă de păr îi cădea în mod studiat pe frunte. După felul în care o privea, Christine înțelese că nu pierduse nici un cuvânt din ultima și virulenta replică pe care i-o aruncase lui Bryce.

Arbora o mină bine dispusă.

De aceea, ea se grăbi să-și întoarcă privirea cu un aer de dispreț suveran…

— Christine, n-ai dreptul să dai înapoi, declară sentențios Bryce. Direcția canalului este entuziasmată de acest proiect al cărui concept a fost vândut deja filialelor noastre. Dacă trebuie să te înlocuim în ultimul moment, treaba asta va fi foarte prost văzută, te asigur. De altfel, nimeni nu te poate înlocui. Nimeni.

Bryce îi adresă acel surâs fermecător căruia, susținea Lori, nici o femeie nu-i putea rezista.

— Te rog, îi vorbi el duios. Carul de transmisie este în fața ușii, gata să pornească. Înțelege că nu încerc să-ți forțez mâna, numai că…

Christine oftă.

— Ți-am spus părerea mea, Bryce.

— Ai spus-o sus și tare, interveni Rick, astfel că toată lumea a profitat. Nu-ți pierde capul, Bryce, ne vom descurca fără ea.

— Ești bolnav? Fără Christine, emisiunea nu există.

— Poate, dar după cum se pare, nu avem de ales.

Cu sprâncenele încruntate, Rick o privi insistent pe tânăra femeie.

— De altfel, dacă mi-ai fi cerut părerea, te-aș fi pus în gardă. Eram sigur că nu va avea curajul să ridice mănușa. Toată

lumea știe că n-a fost niciodată în stare să stabilească o graniță între sentimentele ei personale și obligațiile profesionale. Este cât se poate de limpede că nu s-a schimbat.

Christine avu impresia că-i îngheață sângele în vine.

— Te înșeli, totul s-a schimbat, rosti ea.

— Mă tem că nu. Este foarte clar că îmi porți încă pică din cauza incidentului care datează de doi ani.

— Nu port pică nimănui.

— Nu mai spune! Ești încă furioasă pentru că, la vremea aceea, te-am depășit pe linia de sosire.

— Mi-ai furat subiectul, da! Îmi șopteai cuvinte drăgăstoase la ureche ca să-mi adormi vigilența și între timp… Dar nu mai contează. Este…

— …poveste veche, știu. În cazul acesta, de ce această eschivare, acum?

— Pentru că… bâigui ea, pentru că Bryce m-a mințit. Mi-a propus un contract viclean, sperând că…

— Haide, haide! o întrerupse Rick. Spune asta altora! Bun, acum fă-ne plăcerea și lasă-ne să lucrăm. Mai întâi, trebuie să găsesc o altă prezentatoare. Am să trec pe la un club de întâlniri, unde se leagă cunoștințe noi; acesta va fi un excelent preambul pentru serial…

Acestea fiind zise, îl invită cu un gest pe cameraman să-l urmeze. Cei doi bărbați se îndreptară spre ieșire, în timp ce Christine rămânea singură cu Bryce, care nu sufla o vorbă.

— Excelentă idee! strigă tânăra femeie în urma lui Rick. Un club de întâlniri este exact ceea ce-ți trebuie! Și nu numai pentru emisiunea ta blestemată! Ești jalnic! Ești…

Se întrerupse, rămasă fără cuvinte. Nu existau adjective destul de disprețuitoare pentru a-l califica pe Rick Brennan.

Înainte de a trece pragul, el se opri o clipă, întoarse capul și schiță un zâmbet poznaș. Christine strânse pumnii.

— Nu ești decât un nătărău, un individ detestabil, plin de sine, un… un…

Dar își bătea gura degeaba.

Rick dispăruse. Bryce o privi pe Christine cu un aer mâhnit și ridică din umeri.

* * *

Rick luă loc în carul de transmisie, lângă Gus Acevedo, cameramanul.

— Ești sigur că știi ce faci? întrebă Gus, neliniștit. Am crezut pentru o clipă că era gata să te ucidă. După părerea mea, este inutil s-o așteptăm.

— Ai încredere în instinctul meu, replică Rick. Va veni.

O cunoștea bine pe Christine Anderson. Orgoliul o va împiedica să renunțe.

Era conștient de faptul că apelase la un procedeu incorect acuzând-o de lipsă de profesionalism, dar în situațiile disperate acesta este câteodată singurul mijloc potrivit.

Christine voia să facă această emisiune, Rick știa bine, la fel cum dorea să-și regăsească publicul din San Francisco. Dacă n-ar fi provocat-o, ar fi putut foarte bine să sară în primul avion gata de decolare spre Las Vegas și să-i lase, pe ei și pe producătorii postului KQXZ, să-și spargă capul cu găsirea unei înlocuitoare.

În plus, făcuse o greșeală pentru care se va căi amarnic: mințise.

Îndrăznise să afirme că el îi era indiferent. Cu toate acestea, în timpul recepției din ajun, citise dorință în privirea ei și o sesizase în tremurul vocii…

El însuși simțea aceeași emoție, aceeași tulburare.

Prin urmare, Rick considera că aveau datoria să prezinte împreună „Bună ziua, San Francisco". Această experiență le-ar da posibilitatea să descopere dacă atracția lor reciprocă nu era decât un vestigiu al trecutului… sau exista între ei ceva mai profund.

Își consultă ceasul.

— Va fi aici în mai puțin de zece secunde.

— Te înșeli amarnic, bătrâne, bombăni Gus.

Rick scutură din cap și începu numărătoarea inversă.

— Zece… nouă… opt…

Portiera carului se deschise.

Christine apăru în fața lor, cu obrajii în flăcări și ochii verzi strălucind de mânie. Le adresă un zâmbet care putea tulbura și un sfânt, apoi urcă în vehicul și se așeză lângă Rick.

— Domnilor…

Vocea ei era atât de blândă și de dulce încât Rick se gândi la pralinele cu miere și migdale pe care i le făcea bunica pe vremuri, în Mississippi.

— Sper că nu v-am făcut să așteptați prea mult? adăugă ea trântind brutal portiera.

* * *

La nouă fără un sfert, în aceeași dimineață de duminică, Lori Mayhorn se repezi spre telefonul care suna lângă ușa de intrare a apartamentului ei.

— Ei bine? întrebă ea cu respirația tăiată. Ce s-a întâmplat? Au acceptat? Povestește-mi totul, dragul meu. Nu mai pot sta locului.

Bryce izbucni în râs.

— A mers totul ca pe roate. În fine… ea a protestat mult, dar cu atât mai rău pentru ea: numai rezultatul contează. În momentul acesta, sunt pe drum ca să turneze primele secvențe.

Lori scoase un suspin de ușurare și se prăbuși într-un fotoliu.

— Dumnezeu știe ce mulțumită sunt!

De când hotărâseră să se căsătorească, Lori și Bryce elaboraseră ceea ce numeau „Operațiunea împăcare“. Pregătiseră cu minuțiozitate acest plan machiavelic pentru bunul motiv că își datorau fericirea Christinei și lui Rick. Fără ei, nu s-ar fi întâlnit niciodată.

Preocupați să se achite de datoria lor — cu dobândă — Lori și Bryce își petrecuseră o bună parte din anul precedent făcând planuri pentru a-i apropia din nou pe Christine și Rick. Fuseseră cât pe ce să renunțe, atât de disperată părea situația. În cele din urmă, Bryce avusese această idee de geniu: prezentarea de către un cuplu a unei emisiuni matinale, botezată cu prilejul sărbătorii de Sfântul Valentin „Alesul inimii mele“. Nu-i mai rămăsese decât să-i atragă pe Christine și pe Rick în cursă. Și reușise. Nimic nu-i rezista lui Bryce, se gândi Lori cu mândrie.

— Christine s-a supărat când a aflat că Rick va fi partenerul ei? întrebă ea.

— Era nebună de furie. Au schimbat câteva amabilități, apoi ea a cedat. Din fericire, Christine a noastră are orgoliu. Închipuie-ți că Rick a acuzat-o de lipsă de profesionalism pentru că nu-și poate lăsa deoparte sentimentele personale.

— Oh, câtă răutate! Dar atâta pagubă: esențialul este că lucrează împreună. Te felicit, iubirea mea.

— Hm… Ești sigură că ne vom atinge scopul? îndrăzni el să întrebe după o scurtă ezitare.

— Bineînțeles că da! Nu i-ai văzut, aseară? S-ar fi spus că-i lovise fulgerul în moalele capului. Sunt încă îndrăgostiți unul de altul, sare în ochi. Christine și Rick nu pot trăi unul fără celălalt.

Și dacă se încăpățânaseră prea mult ca să-și dea singuri seama de asta, se gândi Lori, Bryce și cu ea vor face totul ca să-i lămurească, de-ar fi să-i șterpelească lui Cupidon vreuna din săgețile lui.

Altfel, la ce sunt buni prietenii?

Capitolul 3

Dar de ce, pentru numele lui Dumnezeu, se lăsase manipulată de Bryce?

Christine era așezată alături de Rick într-un separeu la Donatello, un restaurant italian care era considerat locul de întâlnire favorit al îndrăgostiților. O singură privire era de-ajuns ca să-ți dai seama că locul acesta era într-adevăr la înălțimea reputației sale: mai multe rânduri de separeuri cu banchete moi, cu spătare înalte apărând intimitatea clienților, pe mese lămpi răspândind o lumină difuză, și o muzică romantică după pofta inimii. Până și palmierii și ferigile din niște ghivece mari păreau gata să se îmbrățișeze când nu ascundeau pudic micile pântece rotunde și goale ale statuilor care-l înfățișau pe nelipsitul Cupidon.

Se făcuse abia ora zece în această dimineață de duminică și totuși mai multe perechi se aflau deja la mese pentru un

mic dejun, e drept, cam întârziat. Ochi în ochi, își dădeau reciproc mici sărutări fără să se sinchisească de restul lumii.

Lucrurile nu mergeau la fel pentru Christine și Rick.

Departe de asta.

Christine spera să reziste până la sfârșitul turnării acestei secvențe fără să-l sugrume pe Rick… care se făcea luntre și punte ca s-o împingă să-i sară la gât.

Donnie Lopiano, proprietarul restaurantului, stătea în preajma lor. Zvelt, în vârstă de vreo cincizeci de ani, italianul arbora o mustață gen Errol Flynn, la fel de subțire ca o linie trasă cu penița. Radia de fericire, încântat că producătorul emisiunii „Bună ziua, San Francisco“ alesese restaurantul lui drept cadru al primului episod al serialului „Alesul inimii mele“.

— Toți cei care vin la Donatello se îndrăgostesc, spunea el vesel, privind camera de filmare drept în față. Tineri sau bătrâni, bogați sau săraci, fără nici o deosebire. De zece ani, noi i-am ajutat să-și găsească fericirea.

— Felicitări, Donnie, replică Rick. Dar aș putea să pariez că ei frecventează restaurantul dumitale și pentru că aici se găsesc cele mai bune grisine din oraș.

Rick se lansă atunci într-un număr demn de un debutant: luă o grisină, rontăi jumătate din ea și suspină:

— Mmm… ce minune!

Entuziasmul lui suna fals; Christine îi răspunse cu un râs la fel de ipocrit. Din fericire, zâmbetul larg al lui Donnie era sincer.

Genial, se gândi ea. Rick o acuza de lipsă de profesionalism și iată că el se comporta într-un mod grotesc, numai cu scopul s-o facă pe ea să-și piardă stăpânirea de sine și să strice filmarea.

— Ai remarcat în mod deosebit unele cupluri, Donnie? întrebă ea, hotărâtă să-l ignore pe Rick și bufoneriile lui.

Proprietarul restaurantului rămase puțin pe gânduri.

— Îmi amintesc de o zi când am primit doi octogenari. Se cunoșteau din liceu, erau foarte îndrăgostiți unul de celălalt, dar părinții lor se mutaseră din oraș. Se pierduseră din vedere, se căsătoriseră fiecare cu altcineva, avuseseră copii și nepoți. La moartea tovarășilor lor de viață, se regăsiseră și ținuseră să vină aici ca să reînsufletească iubirea de altădată. Mărturisesc că povestea lor m-a emoționat mult.

Christine simți genunchiul lui Rick atingându-l ușor pe al ei. La acest contact, o străbătu un fior de-a lungul spatelui. Se obligă să nu reacționeze.

— Care este secretul dumitale, Donnie? Pui vreun ingredient special în mâncarea pe care o servești clienților? Un afrodisiac, poate? întrebă Rick.

Își agită grisina sub nasul Christinei, zâmbi înspre camera de filmat și mușcă din nou din grisină.

Donnie izbucni în râs: lui, era limpede, îi plăceau glumele învechite ale lui Rick.

— Cred că ești pe o cale greșită, zise Christine, în timp ce Rick își apăsa piciorul de al ei. Donnie n-are nevoie să recurgă la subterfugii de genul acesta, el a știut să creeze o atmosferă favorabilă confidențelor.

Zâmbi și ea camerei de filmat, gândindu-se că, dacă Rick continua în felul acesta, îi va înfige furculița în coapsă.

— Când ești așezat într-un separeu ca acesta, continuă ea, orice pereche are impresia că e singură pe lume.

— Ceea ce este cum nu se poate mai potrivit pentru a flirta, adăugă Rick cu o voce puțin molatică, marcată de irezistibilul său accent din sud.

Donnie clătină din cap.

— La început, nu aveam decât câteva separeuri și toți îndrăgostiții se repezeau acolo. Atunci am înțeles că trebuia să adăugăm altele. Acum, clientela este satisfăcută.

— În orice caz, eu sunt! declară Rick.

Făcu cu ochiul camerei de filmat și înconjură cu brațul umerii Christinei. Degetele lui mângâiară stofa fină a taiorului ei, ca și cum atingea pielea goală a tinerei femei.

Ea se abandonă o clipă pentru a savura senzația delicioasă, apoi redeveni stăpână pe sine și își reluă rolul.

— Donnie, presupun că în restaurantul dumitale s-au logodit multe cupluri?

Își ridică discret piciorul stâng și strivi cu o lovitură de toc degetele de la piciorul lui Rick. El tresări. Răsuflă greu, dar rămase impasibil.

Totuși, se grăbi să-și retragă brațul.

— Oh, da, răspunse Donnie. Unii domni ne cer uneori să strecurăm un inel de logodnă într-o sticlă de vin sau în aluatul grisinelor noastre…

— Adevărat?

Christine îl privi pe Rick: cu un zâmbet malițios, el luă coșul și începu să rupă sistematic toate grisinele.

— Nici o șansă, mormăi Rick printre dinți.

— În ceea ce mă privește, continuă Donnie, am o afecțiune deosebită pentru îndrăgostiții certați care vin să se împace la mine. O oră sau două la Donatello, și toate cuvintele jignitoare sunt uitate.

Îi cercetă cu atenție, pe rând, cu un aer care nu lăsa nici o îndoială: își reamintea foarte bine scandalul pe care îl declanșaseră cu doi ani în urmă. Christine spera că nu se gândea să facă pe conciliatorul.

Donnie înhăță listele de bucate puse pe masă.

— Dați-mi voie să aleg pentru amândoi. Micile noastre omlete sunt perfecte pentru a începe o zi închinată dragostei. După aceea, câteva delicioase produse de patiserie și o cafea bună, italiană, bine fiartă. Aveți încredere în mine, nu veți fi decepționați.

Donnie zâmbi pentru ultima oară camerei de filmat, înainte de a se duce la bucătărie.

— Un întreg program, nu-i așa? îi spuse Rick Christinei. Ce părere ai? Am putea și noi să ne lăsăm ispitiți de farmecele restaurantului Donatello?

— Nu știu, dragul meu Rick, murmură ea încet. Încă nu sunt cucerită pe de-a-ntregul.

— Repede, îi șopti el cameramanului. Du-te și spune-i lui Donnie să-i dea bătaie cu omletele lui. Trebuie să ne grăbim puțin.

— De acord, răspunse Gus, vom face chiar o pauză. Trebuie să mă duc la mașină să caut alte ociective pentru camera de filmat.

Rick încuviință și se lăsă pe spătarul banchetei. Își ridică paharul și luă o înghițitură de apă minerală.

— Nu ți-ai pierdut mințile, din întâmplare? întrebă Christine cu voce scăzută, de teamă ca unii clienți — distrași de la preocupările lor de prezența cameramanului și de celebra figură a lui Rick — să nu le asculte conversația.

Zâmbind zeflemitor, Gus își opri camera de filmat, își afundă cascheta de base-ball pe cap și ieși din restaurant.

Rick își puse paharul de apă pe masă.

— Despre ce vorbești?

— Despre genunchiul tău lipit de al meu și despre mâinile tale plimbărețe. În principiu, se presupune că filmezi într-o secvență romantică pentru o emisiune de dimineață. Dacă vei continua, studioul va primi sute de scrisori de protest. Toate acele bătrâne doamne care te consideră atât de seducător vor fi indignate.

— Dimpotrivă, cred că doresc puțin piper, replică el râzând. Adaug că doamnele bătrâne nu sunt singurele care îmi apreciază farmecul.

— Ah, da? Cu atât mai bine pentru tine.

El se apropie, atât de mult încât ea își simți inima bătând mai repede.

— Și tu, Christine? S-ar putea oare întâmpla să mă găsești încă atrăgător?

Ea îi aruncă o privire sumbră.

— Ce i-ai spus lui Bryce, mai devreme? Așteaptă să-mi amintesc… Era vorba de sfârșitul lumii, despre noi doi singuri pe pământ. Este exact?

Îi atinse ușor obrazul apoi, cu degetul arătător, îi ridică bărbia.

— Și ai afirmat că, chiar în această situație apocaliptică, nici măcar nu m-ai remarca. Nu cumva ai exagerat puțin, din întâmplare?

Ea puse mâna pe furculiță.

— Continuă pe tonul acesta și îți jur că îți vei pierde unul dintre organele tale cele mai prețioase.

Rick se îndepărtă, cu surâsul pe buze.

— Nu dramatiza. Trebuie să glumim puțin în fața aparatului de filmat. Direcția canalului vrea flirt, romantism, iar eu mă execut. De altfel, dacă nu ne vom juca rolul convingător, Bryce și Lori vor coace un plan de rezervă ca să ne vadă din nou împreună.

— Ce vrei să spui?

El ridică din umeri.

— Este o lovitură premeditată, sare în ochi: ne angajează pentru Sfântul Valentin, ne obligă să prezentăm „Alesul inimii

mele“, și asta sub pretextul că Murray și Brisano sunt în Mexic? Ce coincidență extraordinară! Știi de cât timp cei doi imploră studioul să-i trimită în reportaj, indiferent unde? Și Bryce voia să ne facă să înghițim povestea că direcția a acceptat dintr-o dată, tocmai în momentul sărbătorii îndrăgostiților, să-i trimită pe cei doi prezentatori în Mexic? Miroase a lovitură perfidă!

Christine își bea apa minerală cu înghițituri mici. Ea împărtășea bănuielile lui Rick. Nu-i declarase Bryce, la începutul dimineții, că emisiunea aceasta „ar putea să le dea posibilitatea de a trece peste neînțelegerile lor“?

Rontăi o grisină, cu fruntea încrețită. Bryce trebuia să considere că ea și cu Rick nu aveau decât ceea ce meritau. În urmă cu doi ani, nu făcuseră totul ca Bryce și Lori să se îndrăgostească unul de celălalt? Uneltiseră și umblaseră cu șiretlicuri fără nici o rușine, ca să-și atingă scopul.

— După părerea mea, reluă Rick, nu avem decât două posibilități.

— Te ascult, zise Christine, sceptică.

— Fie să mergem în combinație toată săptămâna și să ne prefacem că ne-am împăcat, fie să le explicăm fără înconjur lui Bryce și lui Lori că nu se poate pune problema să reluăm legătura noastră. În cazul acesta, însă, va trebui să ne pregătim pentru ce-i mai rău: ei nu vor abandona partida pentru atâta lucru, mi-aș pune capul.

— Dacă te înțeleg bine, preferi să-i lăsăm să creadă că planul lor merge?

— Da, așa mi se pare mai înțelept. Cu atât mai mult cu cât se vor căsători în câteva zile…

— Hm…

Christine îl privi cu atenție.

— Nu cumva ai de gând să profiți de situație, dragul meu?

— Cine? Eu?

El făcu niște ochi mari, inocenți, care ar fi topit și inima unei statui.

— Ideea asta nu mi-a trecut niciodată prin minte, frumoasa mea.

Întoarcerea lui Gus și sosirea omletelor o împiedicară să-i arunce grisina în față.

În timpul mesei, Rick glumi și flirtă fără nici o jenă în fața aparatului de filmat. Christine, hotărâtă să se arate profesionistă până în vârful unghiilor, glumi și flirtă cu același antren, mirându-se ea însăși că reușește cu atâta ușurință.

După debarasarea mesei, Donnie le aduse desertul: ananas înconjurat cu frișcă și acoperit cu ciocolată caldă.

— Doamne Dumnezeule, este un adevărat păcat! suspină Christine, înveselită.

Rick făcu cu ochiul camerei de filmat.

— Și dumneavoastră, cu fusta aceasta scurtă și mulată pe corp și pe tocurile cui sunteți o ilustrare vie a păcatului.

Ea nu se putu împiedica să roșească.

Și pentru a-i spori stânjeneala, Donnie îi sugeră pe un ton complice:

— Priviți în jurul dumneavoastră… Toți îndrăgostiții schimbă între ei câte o îmbucătură din desertul lor. La noi, aceasta este regula.

— Nu sunt foarte îndemânatică, mă tem de ce-i mai rău, zise ea.

— Cu atât mai rău, îmi asum riscul, afirmă Rick.

Ea luă o bucată de ananas și i-o întinse. Rick mușcă din ea cu poftă și imediat frișca și ciocolata acoperieră mâna Christinei.

— Oh, nu… gemu ea încercând să salveze ce rămăsese din bucata de ananas.

Cu un zâmbet sadic, Rick se aplecă și linse conștiincios frișca și ciocolata care curgeau de-a lungul degetelor tinerei femei.

— Mmm… delicios.

Va mai îndrăzni oare să pretindă că nu profita de situație? se revoltă ea în sinea ei. Limba lui o mângâia ca o flacără, iar coapsa lui se apăsa de a ei.

— Brennan… îl dojeni ea cu voce scăzută.

Vizibil încântat, el apropie o bucată de ananas de gura Christinei.

— Acum e rândul tău.

Fără să-și ia ochii de la el, ea luă o îmbucătură minusculă. Desertul acesta trebuia să fie delicios, fără nici o îndoială, dar în starea în care se afla, ar fi putut mânca la fel de bine carton.

În realitate, papilele ei gutstive nu mai funcționau. Toate simțurile îi erau acaparate de coapsa musculoasă a lui Rick lipită de a ei, de dorința care îi tulbura privirea…

— Vă place? întrebă Donnie, care vorbea despre desert.

Incapabilă să articuleze un cuvânt, Christine răspunse printr-un surâs suav.

Oh, da, îi plăcea! Mult.

Tocmai asta era problema.

* * *

Dacă acest mic joc nu înceta, nu va mai trece mult și Rick va avea nevoie de un duș rece sau chiar de un plonjon în apele golfului ca să-i vină mintea la cap. Și Christine ar fi cu siguranță încântată să-l arunce în apă, judecând după privirile amenințătoare pe care i le arunca.

Luptând ca să-și potolească violența dorinței, el o ajută pe tânăra femeie să urce pe puntea unui vaporaș de agrement care efectua plimbări rezervate perechilor. Gus mergea înaintea lor, cu camera de filmat pe umeri.

Prevăzuseră să-l intervieveze pe căpitan, Brian Janssen, pentru emisiunea de luni. Într-adevăr, conform unui sondaj apărut de curând într-un ziar local, celibatarii aleseseră vaporașul lui Janssen ca fiind „locul de întâlnire cel mai romantic din oraș“. Bryce dorea ca Rick și Christine să descopere motivele acestei unanimități.

În realitate, lui Rick nu-i păsa nici cât negru sub unghie de vaporașul de agrement, de cifra de afaceri și de planurile de viitor ale lui Janssen.

El nu se gândea decât la Christine, la fusta ei scurtă din stofă albastră care se mula pe șoldurile ei rotunde, și la picioarele perfecte, la parfumul ei fin care o învăluia ca un val îmbătător la cea mai mică mișcare pe care o făcea.

Dacă ar fi avut libertatea să hotărască programul lor, ar fi fost și acum așezați unul lângă altul în separeul din restaurantul Donatello sau, și mai bine, singuri într-o cameră.

Cu atât mai mult cu cât, era aproape convins, Christine nu era departe de a încerca aceeași dorință.

Deocamdată, însă, era preocupată de munca ei.

— Am vrea să ne explici, Brian, ce te-a determinat să rezervi aceste plimbări pe mare exclusiv perechilor.

— Începuiți-vă, a fost o idee a soției mele.

Înaintaseră până la proră. Deși era jumătatea lui februarie și un vânt răcoros mătura puntea, unele perechi erau așezate confortabil în fotolii de răchită și degustau șampanie, altele, înlănțuite, se sprijineau de parapet pentru a admira velierele și papucii zburători care străbăteau în lung și-n lat golful. În depărtare, podul Golden Gate strălucea în soarele după-amiezii. De data aceasta, celebra ceață care plutea peste San Francisco se făcuse uitată, ceea ce era excelent pentru afacerile lui Brian Janssen.

Acesta, un bărbos de vreo patruzei de ani, cu ochi de un albastru foarte viu, continuă povestea micii lui companii:

— Într-o zi, discutam cu niște prieteni proaspăt căsătoriți. Tocmai făcuseră o plimbare minunată cu vaporul în golf, dar se plângeau că fuseseră deranjați de turiștii cu

droaia lor de copii gălăgioși. Și iată cum a ajuns soția mea să-mi sugereze organizarea de plimbări rezervate îndrăgostiților.

— O idee de geniu! exclamă Christine. Este adevărat că ștrengari care țipă în jurul tău… nu sunt lucrul cel mai bun care se poate imagina pentru o întâlnire tandră.

Rick privi camera de filmat, malițios.

— În ceea ce mă privește, mi-ar trebui mult mai mult ca să mă descurajez.

Luând-o pe Christine de mijloc, o trase spre el. Ea începu să râdă și îi trimise o lovitură de cot în coaste.

— Fii cuminte, Brennan, altfel te vei întoarce acasă înot.

— Este vina mea că aerul oceanului te face irezistibilă?

Christine schiță un zâmbet fermecător, perfect artificial.

— Rick, ești un romantic veritabil. Cum este și căpitanul Janssen.

În felul acesta, ea rosti cupletul elogios și obligatoriu la adresa companiei Janssen.

Contractul încheiat de Bryce cu cei care își vor da concursul la operațiunea de Sfântul Valentin stipula că aceste societăți vor beneficia de o publicitate gratuită; canalul plătise chiar tipărirea unei broșuri cu indicativele lor, care vor fi trimise tuturor telespectatorilor ce le vor cere.

— Ai dreptate Christine, reluă Rick. Avem un frumos cer albastru, o mare calmă, șampanie. Ce ne-ar mai trebui pentru a fi într-o dispoziție romantică?

— Poate câteva grade suplimentare, răspunse ea fricționându-și brațele. Găsesc că vremea este puțin cam răcoroasă.

— Dacă numai asta lipsește…

Rick o îmbrățișă și o strânse lângă el. O simți imediat crispându-se.

— Așa îți este mai puțin frig, îngerul meu?

Căpitanul Janssen începu să râdă; până și Gus, în spatele camerei lui de filmat, chicotea.

Christine se desprinse din brațele lui.

— Încep să regret că n-am luat cu mine o însoțitoare care să te readucă la ordine!

Rick se întoarse atunci spre cameră.

— Uiți de telespectatorii noștri. Ei ne supraveghează, n-avea grijă. Nu riști nimic cu mine.

Vorbea pe un ton nepăsător, glumeț, în totală contradicție cu ceea ce simțea.

La începutul dimineții, se gândise că această filmare îi va permite să flirteze în toată libertatea cu Christine și s-o facă astfel să plătească pentru ceea ce îi spusese lui Bryce în clădirea studioului.

De altfel, în parte reușise să se răzbune: degeaba își ascundea ea neliniștea în spatele unui zâmbet radios, el știa că era tulburată.

Necazul era că se prinsese în propriul lui joc. Să flirteze cu Christine doar pentru a se face remarcat, de a-i răspunde cu aceeași monedă, nu-i era de de ajuns.

Voia s-o țină în brațe — și doar câteva secunde, pentru a distra publicul.

Or, era imposibil atâta timp cât Gus îi va urma pretutindeni și le va filma cel mai mic gest.

Dar voi reuși, își promise el. Cu emisie sau nu, cu sau fără cameră, voi găsi mijlocul de a rămâne singur cu ea.

Și cu cât mai curând, cu atât mai bine.

Smulgându-se din gândurile lui, constată că Christine profitase de ocazie ca să dispară în compania căpitanului. Gus încetă să filmeze.

— Ar trebui să te potolești, Rick, zise el cu calmul lui obișnuit. Ai cam întrecut măsura, totuși. N-o hărțui prea mult…

Rick clătină din cap, furios pe el însuși. Prin urmare, dorința pe care i-o stârnea Christine era atât de vizibilă? Gus avea dreptate. Trebuia să-și domolească zelul. La urma urmei, aveau o săptămână întreagă în fața lor.

Rămas pe gânduri, observă că la orizont începea să se formeze ceața. În mai puțin de două ore, aceasta va înghiți podul Golden Gate, nu se vor mai distinge clădirile orașului, iar cei doi prezentatori ai emisiunii „Bună ziua, San Francisco“ vor fi înghețați și vrednici de milă, cu sau fără șampanie.

Era timpul să se întoarcă la țărm și să adopte o altă tactică. Mai romantică. Irezistibilă…

Rick scoase telefonul mobil din buzunarul hainei și formă numărul producătorului executiv al canalului KQXZ.

Capitolul 4

— Am impresia că sunt Cenușăreasa mergând la balul dat de prinț în palatul său, se destăinui Christine camerei de filmat, la câteva ore după plimbarea cu vaporașul.

Gus o încurajă cu un semn să continue pe această temă, dar ea se mulțumi să schițeze cel mai frumos zâmbet al ei: nu trebuia să abuzeze de clișee. Cu toate acestea, seara începea într-adevăr ca în basme.

Mai întâi, costumiera șefă a canalului KQXZ, ca printr-o atingere de baghetă fermecată, îi procurase o splendidă rochie de seară fără mâneci care tulburase adânc privirea lui Rick.

Era evident uluit și Christine încerca o reală fericire… sentiment despre care prefera să nu-și pună nici o întrebare.

Trecând peste insuportabila lui aroganță, Rick era extraordinar de seducător și era extrem de agreabil să placă unui bărbat frumos, asta-i tot. Oricare femeie ar fi reacționat ca ea.

Luă loc pe bancheta din spate, îmbrăcată în piele moale, a luxosului vehicul — în cazul acesta un Rolls Royce albastru cu șofer — care nu risca să se transforme în bostan la a douăsprezecea bătaie de la miezul nopții. Și chiar dacă era mai puțin feeric, acesta prezenta un avantaj apreciabil.

De asemenea, nu se duceau să valseze ore întregi într-un vechi castel plin de curenți de aer; se îndreptau spre restaurantul Victor, locul de întâlnire al noctambulilor, la modă în San Francisco. Christine n-avea de ce să se plângă, dimpotrivă. Bucătarul șef al restaurantului se bucura de o reputație internațională, iar ringul de dans, supraînălțat, oferea o vedere spectaculoasă a podului Golden Gate care, deocamdată, era ascuns de o ceață groasă s-o tai cu cuțitul.

Cât despre Făt-Frumos…

Christine aruncă pe furiș o privire spre Rick, care afișa un zâmbet fericit.

— Draga mea, pe lângă tine, Cenușăreasa ar fi părut urâtă.

Se aplecase spre ea, astfel încât respirația lui mângâia obrazul tinerei femei. Ea nu-și putu stăpâni un fior.

Monstrul…

Era totuși nebun! Christine își petrecuse ultimele două ore pregătindu-se mental pentru drumul în Rolls, alături de Rick. Știa bine că el va profita de situație ca să flirteze. Altminteri, de ce ar fi renunțat? Era plătit gras pentru asta — fără îndoială mai mult decât ea, de altfel…

Știa că făcea acest mic număr pentru camera de luat vederi, pentru Bryce și Lori. Totuși, simțea un nod în gât îndată ce

Rick o privea. De fiecare dată când o atingea, oricât de ușor, inima ei o lua razna. Iar când îi zâmbea, obrajii ei luau foc.

O reacție pur fizică, își repeta ea cu încăpățânare. Fără importanță, fără semnificație.

Dar aproape imposibil de controlat.

Pe neașteptate, el îi întinse un trandafir roșu-închis a cărui coadă lungă fusese curățată de țepi.

Simți că o îneacă emoția.

— Eu… bâigui ea.

— Da, Christine? murmură el cu o voce mângâietoare, puțin răgușită.

Își reveni și îi susținu o clipă privirea.

— Cu riscul de a te decepționa cumplit, dragă domnule Brennan, florile și complimentele nu te vor duce nicăieri.

Inspiră cu ostentație parfumul trandafirului, numai cu scopul de a-și ascunde tulburarea.

Rick începu să râdă. Un râs ironic, grav, sexy. Până în clipa aceasta, nu realizase cât de mult îi lipsise acest râs. Când îl auzea, se simțea dumnezeiesc de femeie.

După ce își verificase luxmetrul, Gus își fixă camera de filmat pe spătarul scaunului din față și le făcu semn celor doi prezentatori să continue.

— Cu atât mai rău dacă nu mă vor duce nicăieri, reluă Rick cu dezinvoltură; totuși, nu exagerez spunând că acest trandafir pare șters alături de tine. Ești foarte frumoasă, Christine.

Ea se aștepta să distingă o licărire ironică în ochii lui căprui, dar citi în ei o emoție, o dorință care făcu să-i sară inima din piept.

Nu era drept… De ce oare avea încă puterea s-o bulverseze? De ce ardea de dorința de a se cuibări în brațele lui?

Neștiind cum să continue, ridică grațios din umeri și izbucni într-un mic râs care-i răsună în urechi ca orăcăitul unei broaște îndrăgostite. Doamne Dumnezeule, devenea patetică!

— Din fericire, sunt însoțită de supraveghetorul meu, reuși ea să rostească privind obiectivul camerei de filmat. Doamnele mele, urmați-mi sfatul: feriți-vă de bărbații din Sud. Sunt considerați drept gentlemeni, dar credeți-mă, sunt cu toții niște seducători incorigibili.

Pentru prima dată de la începutul acestei aventuri, l-ar fi sărutat bucuroasă pe Gus și camera lui de filmat, atât de mult o liniștea prezența lor.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Rick se apropie de ea pentru a-i murmura:

— Ei bine, știu ce îmi rămâne de făcut…

— Ah, da?

El îi zâmbi.

— Da… să mă descurc pentru a fi singur cu tine.

— Tocmai de asta mă temeam, bombăni ea.

* * *

Restaurantul Victor nu figurase niciodată pe lista celor preferate de Rick. Nu-i plăceau deloc localurile la modă, de obicei frecventate de snobi care se dădeau în vânt după bârfe.

Cu toate acestea, judecând după sala plină de lume, mulți oameni nu-i împărtășeau părerea. Ei erau atrași de stilul elegant al decorării, luminile de intensitate scăzută, impunătorul chelner șef cu papionul lui negru și bucătăria rafinată a localului. Dinspre partea lui, Rick prefera ambiențele mai destinse și o bucătărie simplă: o friptură bună în sânge și cartofi la cuptor acoperiți din belșug cu smântână proaspătă.

Totuși, în seara asta, restaurantul acesta de lux, unde se practicau prețuri exorbitante, urca foarte mult în stima lui. Și, evident, nici supa de raci și nici plachia de anghilă nu-l determinau să-și revizuiască judecata.

Nu… Christine era aceea care-l făcea îngăduitor.

Rick bău o înghițitură de vin, cercetându-și însoțitoarea. Deocamdată, ea nu-i acorda nici o atenție, concentrată asupra interviului pe care-l lua proprietarului restaurantului, Victor Dussault, un brunet de vreo patruzeci de ani, înalt și slab. Își presăra spusele cu vorbe de duh pe care Christine le saluta cu un râs apreciator, menit să măgulească orgoliul interlocutorului ei.

Rick știa cât de mult îi displăcea Christinei modul cum fusese concepută emisiunea; cu toate acestea, nimeni — nici măcar ea însăși — nu putea să-i reproșeze că își făcea treaba superficial. În pofida zâmbetelor factice și a comentariilor insipide impuse de acest gen de emisiune, ea reușea să păstreze detașarea, politețea rezervată a jurnalistei călite care era.

Rick își stăpâni un zâmbet.

Pentru a fi cinstit, în clipa de față nu se sinchisea absolut deloc de calitățile profesionale ale tinerei femei.

El era interesat mai ales de rochia de seară incredibil de sexy pe care o purta și care se mula pe ea ca o a doua piele. Trebuia să se gândească să trimită un buchet de flori costumierei de la KQXZ pentru a-i mulțumi că îi oferise un spectacol atât de încântător.

Deoarece, chiar dacă îi venea greu, trebuia să recunoască: Christine poseda frumusețea sirenelor de legendă, cele care trimiseseră la fund mii de marinari. Și, cu sigurnață, nici el însuși nu va scăpa de înec.

Christine își pieptănase părul într-un coc suplu pe care Rick visa să-l desfacă pentru simpla plăcere de a-l vedea căzând ca o perdea de mătase blondă pe umerii ei goi. Fața ei era radioasă. Avea un ten strălucitor natural, o piele fără cusur care nu necesita decât tușe ușoare de fard.

Și această rochie presărată cu perle minuscule care scânteiau ca tot atâtea smaralde la fiecare mișcare pe care o făcea…

Nu se putea împiedica s-o soarbă din ochi. Nu se gândea decât s-o mângâie… și să trimită la dracu' emisiunea, ca și pe blajinul Victor Dussault, localul lui nemaipomenit și tot restul.

Visa s-o strângă pe Christine în brațele lui, s-o acopere de sărutări până când își vor pierde amândoi capul. De altfel, în ceea ce-l privea, era deja un lucru aproape făcut…

— De ce, după părerea dumneavoastră, restaurantul acesta place atât de mult îndrăgostiților? întrebă Christine.

Ea, în schimb, părea să-și controleze emoțiile fără nici o dificultate, remarcă Rick cu iritare. Va trebui să remedieze această situație. Dar cum?

Nici măcar nu ascultă răspunsul lui Dussault. Aproape fără nici o explicație, partenerii emisiunii își țineau cu toții același discurs: afacerea lor mergea bine pentru că, la ei, perechile se bucurau de o intimitate reală. Or, îndrăgostiții au nevoie să se simtă singuri pe lume… și așa mai departe. Rick îi înțelegea foarte bine, dar îl suporta din ce în ce mai greu pe acest patron care nu înceta să peroreze în fața omniprezentului Gus cu camera sa de filmat pe umăr.

Luă din nou o înghițitură de vin, ca să se calmeze, și se strădui să se concentreze asupra interviului.

— Și orchestra dumneavoastră este minunată! exclamă Christine clipind din pleoapele cu gene lungi. Îmi plac la nebunie aceste vechi melodii atât de romantice!

Ca printr-o coincidență, orchestra atacă Înfrigurare, pe un ritm lent și senzual. Era cântecul preferat al lui Rick, care exprima mai bine decât oricare altul emoțiile ce-l frământau. În seara asta, realmente, era într-o stare febrilă.

— Mulțumesc, domnișoară Anderson, răspunse Dussault.

El îi privi zâmbind, rând pe rând, pe Christine și pe Rick.

— Poate doriți să dansați. Dacă aveți o bucată favorită, muzicanții vor fi bineînțeles încântați s-o interpreteze pentru dumneavoastră.

Christine râse.

— Ei bine, noi nu…

— Cereți-le să continue să cânte Înfrigurare, interveni Rick înainte ca însoțitoarea lui să aibă timpul necesar să găsească un pretext plauzibil pentru a refuza să părăsească masa.

De ce nu se gândise mai devreme la asta? Un slow languros îi va da posibilitatea s-o țină în sfârșit pe Christine în brațele lui.

Se ridică.

— Dansăm? murmură el întinzându-i mâna.

Christine îl măsură în tăcere, vădit agasată. Apoi, deoarece Gus o filma în prim-plan, schiță un zâmbet.

— Mă întreb dacă trebuie să accept invitația dumitale, dragul meu Rick. Am impresia că îți trec prin cap idei îndrăznețe.

— Mie? Se revoltă el, cu ochii ațintiți asupra obiectivului camerei de filmat.

— Da, dumitale.

— Prin urmare, n-ai încredere în mine?

— Deloc.

— Christine… îmi frângi inima.

— Sper.

Părea că glumește, mai nostimă ca oricând, dar Rick își pierdu puțin din siguranța descoperind zâmbetul ei glacial: credea ceea ce spunea.

În pofida oricărei solidarități masculine, Dussault își înăbuși râsul. Rick l-ar fi lovit cu plăcere.

— Haide, insistă el, suntem aici pentru a demonstra că restaurantul acesta este locul cel mai romantic din orașul nostru. În afară de asta, nu dorești să arăți frumoasa dumitale rochie prietenilor noștri telespectatori?

Se scurseră mai multe secunde.

Interminabile.

— Hotărât lucru, suspină Christine, am impresia că trăiesc periculos…

Se ridică de pe scaun cu o încetineală studiată.

— N-avea teamă, îi spuse Rick. N-am strivit degetele de la picioarele nici unei partenere de când eram în liceu, elevul — puțin dotat, din păcate — al doamnei Bonovitch, profesoara noastră de dans. Dinspre partea aceasta, n-ai de ce să-ți faci griji.

Dar în ceea ce privește restul, nimic nu este mai puțin sigur, se gândi el.

Îi puse mâna pe umăr. Contactul cu pielea ei îl încălzi până în adâncul inimii.

Fără să-i arunce măcar o privire, Christine întoarse capul spre camera de filmat.

— Dragi prieteni, dumneavoastră o să-mi serviți drept supraveghetori… Vă rog să nu mă slăbiți din ochi. Poate că sunt paranoică, continuă ea pe un ton de confidență, dar n-am nici o încredere în acest domn! Supravegheați-i mai ales mâna pe spatele meu…

De data asta, Dussault izbucni deschis în râs, imitat de Christine.

Rick, însă, avu senzația că primește o palmă.

Ea continua să-i poarte pică pentru că dezvăluise înaintea ei publicului aventurile amoroase ale domnului Abbott, membru al Congresului. Scandalul acesta provocase o agitație teribilă în viața politică locală. Iar Christine era convinsă că Rick îi furase însemnările asupra acestui subiect. Ceea ce nu era adevărat: el n-ar fi comis niciodată o asemenea josnicie.

Acum, trebuia neapărat ca ei să se explice. Chiar în seara asta, dacă era posibil.

Într-adevăr, această neînțelegere nu putea să mai dureze.

În acești ultimi doi ani, își spusese și își repetase adesea că nu mai simțea nimic pentru această blondă — fermecătoare, înnebunitoare, înfiorător de enervantă — numită Christine Anderson. În seara asta, însă, era de-ajuns să-și cufunde privirea în ochii verzi ai tinerei femei ca să știe că ei nu-și pierduseră nimic din puterea lor hipnotică.

Cu un surâs destinat mai mult telespectatorilor decât lui Rick, Christine se îndreptă spre ringul de dans. Mergea cu o grație încântătoare, șoldurile ei unduindu-se sub rochia presărată cu perle.

Rick rămase nemișcat, copleșit de o tulburare aproape dureroasă.

Apoi aruncă o privire camerei de filmat.

— Nu vă neliniștiți, prieteni, glumi el. Am s-o supraveghez de aproape. Ne revedem mai târziu, Victor. Mult mai târziu.

Dussault râse cu poftă, în timp ce Gus, mereu la post, îl urma pe Rick. Trebuia să continue să filmeze pentru a completa secvența, dar lui Rick nu-i păsa de asta. Nu va acorda nici

o atenție camerei, va face în așa fel ca și cum ar fi fost singur cu Christine. Era unica lui șansă s-o țină strâns în brațe, și nu avea intenția să strice aceste clipe prețioase.

— Bună seara, murmură el luând-o de mijloc.

— Bună seara, răspunse ea într-o suflare.

El rămase astfel un lung moment, fără să se miște, aproape fără să respire, amețit de contactul cu trupul ei mlădios ca o liană.

Orchestra execută ultimele acorduri din Înfrigurare apoi atacă un alt slow, și mai languros, una dintre acele melodii pe care le-ai auzit de mii de ori și al căror nume nu ți-l reamintești niciodată.

Conștient că nu putea rămâne veșnic încremenit locului, Rick începu să danseze încet, în ritmul muzicii.

După o ezitare imperceptibilă, Christine se lăsă condusă.

Era uluitor, se gândi el. Corpurile lor se înțelegeau încă la perfecție, ca și cum se despărțiseră în ajun. Ca și cum erau încă făcuți unul pentru altul.

Era atât de bine s-o țină în brațele lui, și totuși, nu era de-ajuns.

— Crezi că era într-adevăr necesar să dansăm? îi șopti ea la ureche.

— Hm…

Rick întoarse capul și-i făcu semn cameramanului să se dea înapoi. Gus se execută fără să protesteze. Va continua să-i filmeze de departe, ceea ce le va da cel puțin iluzia unui moment de intimitate.

— Da, răspunse Rick, era chiar indispensabil.

— Presupun că ai dreptate, încuviință ea cu un aer puțin debusolat. Cred că, pentru emisiune, se impun un slow sau două într-un loc atât de la modă. Numai să nu mă obligi să dansez tangou. Sunt sigură că rochia asta n-ar rezista la o asemenea încercare.

— În ceea ce mă privește, nu m-ar supăra câtuși de puțin ca această rochie divină să crape de sus până jos… Dar fii liniștită, te voi scuti de tangou.

Îi ridică încetișor bărbia până când privirile lor se întâlniră. Ea se strădui să-i opună o expresie indiferentă, profesională, dar asta nu era decât o fațadă… care începea să se fisureze.

Îl dorea, Rick nu mai avea acum nici o îndoială. Focul care îl mistuia pe el o ardea și pe ea.

— Știi, murmură el, în seara asta puțin îmi pasă de emisiune. Ce-ar fi s-o ștergem englezește?

Ea făcu ochii mari: pentru o fracțiune de secundă, păru tentată.

— S-ar spune că această idee nu-ți displace nici ție, insistă el cu o voce plină de promisiuni.

— Te înșeli! replică ea, trecând brusc în defensivă. Intenționez să-mi duc la bun sfârșit contractul cât mai bine posibil și credeam că asta era și intenția ta. Altfel, de ce m-ai obligat să dansez acest slow și să ne dăm în spectacol?

— Dacă te-am invitat la dans, n-am făcut-o ca să dăm puțină vigoare acestei secvențe, chiar dacă efectul este garantat, având în vedere cât de frumoasă ești în rochia asta. Nu…

am făcut-o pentru că trebuie să vorbim… să punem capăt unor neînțelegeri în legătură cu ce s-a întâmplat acum doi ani.

O simți cum se crispează.

— Nu este nimic de spus.

— Ești sigură?

— Da. Aveai de ales între legătura noastră și cariera ta. Ai preferat cariera. Punct.

— Lucrurile nu s-au petrecut astfel.

El respiră adânc.

— Ascultă… sunt de aceeași părere, nu este nici locul nici momentul pentru genul acesta de explicație. Dar, îți jur, habar n-aveam că făceai o anchetă asupra acelui reprezentant al Congresului. N-am bănuit niciodată, până când am dat din întâmplare peste însemnările tale, acasă la tine, în seara conferinței de presă. Probabil că ar fi trebuit să te previn că și eu lucram la acel subiect, dar conveniserăm să nu amestecăm viața noastră intimă cu activitățile profesionale… De altfel, pe vremea aceea, asta nu era lucru ușor.

Își cufundă privirea în ochii Christinei.

— Am făcut o greșeală gravă, în seara aceea. De atunci, o plătesc foarte scump.

Ea rămase o clipă tăcută, apoi ridică din umeri.

— De acord, să admitem că nu mi-ai șterpelit însemnările și că n-am avut dreptate insultându-te așa cum am făcut-o la acea faimoasă conferință de presă, dar asta nu schimbă cu nimic faptul că ai dat prioritate carierei tale în dauna legăturii noastre. Să nu negi.

— Asta nu însemna că nu țineam la tine… și lucrurile nu s-au schimbat.

O îmbrățișă mai strâns.

— Știi, nu te-am invitat la dans doar cu scopul să discutăm. Nu îți imaginezi ce bine este să te strâng din nou în brațe.

Christine se îmbujoră și încercă discret să-l respingă.

— Eu… nu, Rick. Te rog…

— De ce? șopti el.

Își înclină capul spre ea, cu ochii pironiți pe buzele ei pline.

— Pentru că…

Își căuta cuvintele și părea cuprinsă de spaimă, asemenea unui pește tocmai scos din apă.

— Da?

— Eu nu…

Fără să-i lase timp să spună ceva, Rick o sărută. Un sărut blând și senzual, care îl bulversă. Se gândi că își lua un risc enorm și că, dacă avea un dram de bun simț, trebuia să se oprească aici.

Dar era incapabil s-o facă.

Deoarece exista în acest sărut, dincolo de pasiune, o asemenea tandrețe încât se simțea eliberat brusc de acea senzație îngrozitoare de gol pe care o ducea cu sine de doi ani, de la ruptura lor.

Christine rămase de piatră câteva clipe, apoi începu să se destindă. Se sprijini de Rick ca și cum o părăseau puterile. Și lui îi tremurau puțin picioarele, iar inima îi izbea pieptul. Își

reaminti atunci sfatul lui Gus: Ai răbdare. N-o hărțui prea mult. Aceste două mici propoziții îl ajutară pe Rick să redevină stăpân pe sine.

Se îndepărtă ușor de ea ca s-o privească în ochi. Avea obrajii roșii și un aer rătăcit. O cercetă îndelung, ezitând să-i spună adevărul.

În cele din urmă, se hotărî.

— Voiam să dansăm pentru că doream să te țin în brațe, să te sărut. Nu mi-e rușine s-o mărturisesc.

Se abținu să adauge că visa la asta de la începutul serii.

Pentru a fi pe de-a-ntregul cinstit, Christine nu încetase să-i bântuie visele de când părăsise San Francisco pentru a se stabili la Las Vegas. Nici o altă femeie nu reușise s-o înlocuiască.

— Nu te cred, răspunse ea cu glas nesigur.

— De ce? murmură el, derutat. Îți jur că acesta este adevărul.

— Un mincinos este, prin firea lui, incapabil de sinceritate.

— Nu mint, Christine. Te doresc mai mult ca oricând.

Buzele tinerei femei începură să tremure și el trebui să se înfrâneze să n-o sărute din nou.

— De acord, oftă el, rupând tăcerea. Atunci de ce, după părerea ta, te-am invitat la dans?

Ea îi susținu cu îndrăzneală privirea.

— Pentru a încerca să mă faci să-mi pierd capul.

— Bravo, i-o întoarse el cu un zâmbet malițios. În privința asta, sunt obligat să admit că ai dreptate.

Și, ca să i-o dovedească, o sărută.

Capitolul 5

Rick Brennan era plin de defecte.

Christine le cunoștea pe de rost și putea să enumere în ordine alfabetică trăsăturile pe care, după părerea ei, el le reprezenta cel mai bine. Pe durata acestor ultimi ani, ea nu încetase să îmbogățească această listă mergând de la arogant la închipuit, trecând prin imatur.

Cu toate acestea, exista cel puțin un domeniu în care, după părerea ei, Rick era deasupra oricărei critici: știa să sărute.

În arta sărutului era chiar maestru. Dovada: când buzele lui se așezară peste ale ei, se produse același fenomen uluitor ca înainte de despărțirea lor. Christine uită instantaneu tot ce era pe lume pentru a se abandona magiei clipei, nedorind nimic altceva decât să rămână cuibărită în brațele lui.

Lăsă să-i scape un geamăt când gura lui Rick deveni mai exigentă, mai lacomă. Dacă ea se abandona sărutului lui

pasionat, el, în schimb, părea să rămână stăpân pe sine: Rick Brennan era un expert, știa întotdeauna exact ce făcea.

Ea, în schimb…

Dumnezeu s-o ajute, căci îl dorea pe bărbatul acesta.

Nebunește, cu patimă.

Voia ca el s-o sărute, s-o mângâie, să facă dragoste cu ea încă și încă… Și chiar dacă puterea pe care o exercita întotdeauna asupra ei o speria, era prea bine…

Fără să-și dea seama ce făcea, degetele ei mângâiară ceafa lui Rick, strecurându-se apoi în părul lui. Era la fel de mătăsos cum rămăsese în amintirea ei.

În clipa aceea, muzica se opri… și sărutul lor luă sfârșit.

Christine se simți cuprinsă imediat de o nespusă tristețe.

Când Rick se îndepărtă ca s-o privească, ea citi în minunații lui ochi căprui o foame nepotolită și încă ceva infinit mai profund și mai periculos.

Un sentiment pe care Rick — ea reușise să se convingă cu ajutorul voinței — era incapabil să-l încerce pentru ea.

Deoarece a se încăpățâna să creadă sau să spere contrariul i-ar frânge inima pentru totdeauna.

— Ei bine… murmureă el cu o voce răgușită care o făcu să se înfioare.

El îi zâmbi și, din reflex, ea îi înapoie zâmbetul. Orchestra atacă un alt slow — un blues nostalgic după pofta inimii. Christine se cuibări din nou în brațele lui Rick și se lăsă purtată pe valurile muzicii. Dansau obraz lângă obraz; ea se simțea la dăpost. Mulțumită, iubită.

Dumnezeule, de ce oare reacționa în felul acesta? Va fi oare întotdeauna atât de naivă? Plătise totuși destul ca să știe că Rick Brennan nu-i va aduce niciodată decât supărare și deziluzii.

Dar un sărut nu era decât un sărut, la urma urmei. Nu avea de ce să facă din asta un întreg roman.

Din nefericire, dacă acest punct părea limpede, Christine se zbătea în cea mai mare confuzie îndată ce încerca să-și analizeze sentimentele față de Rick. Și, de altfel, poate că era mai bine nici să nu încerce.

Până una alta, își pierdea capul de-a binelea și Rick trebuie că se distra pe seama ei.

În fond, îl înțelegea. Nu strigase ea în gura mare, chiar în dimineața aceea, în holul clădirii canalului KQXZ că n-o interesa persoana lui, chiar dacă ar fi fost ultimul bărbat în viață pe această planetă?

Îl cunoștea suficient de bine pe Rick pentru a bănui că era hotărât să se răzbune. Dacă, în timpul prânzului, nu scăpase ocazia de a-i azvârli câteva săgeți bine ascuțite în loc de aperitiv, acum jubila fără îndoială văzând-o atât de descumpănită, atât de tulburată.

Își luase revanșa, în jocul acesta era un adevărat campion. Iar ea, o dată mai mult, se alegea cu inima și sufletul rănite.

O, Doamne… de ce acceptase să participe la această emisiune stupidă? De ce nu-l trimisese pe Rick la plimbare

când începuse să flirteze cu ea, la Donatello? Dacă ar fi manifestat mai multă fermitate, acum n-ar fi ajuns aici.

El n-ar fi sărutat-o.

Ea n-ar fi răspuns cu atâta înflăcărare sărutului.

Nu s-ar fi detestat acum pentru slăbiciunea ei.

Hotărât lucru, avea darul de a se pune în situații imposibile.

— Sunt fericit că nu m-ai respins, șopti el.

Auzindu-i vocea gravă și melodioasă la urechea ei, o străbătu un fior.

Ești o proastă! se dojeni ea imediat. N-ar mai trebui să uite că mințea ca un profesionist.

Hotărâtă să nu mai facă jocul lui Rick, se îndepărtă de el, reducând la maximum punctele de contact.

— Ah, da, adevărat? făcu ea pe un ton indiferent.

Rick nici măcar n-o asculta.

— Nu numai că voiam să te sărut, continuă el, dar aș fi vrut să savurez cea mai mică porțiune a corpului tău adorabil. Din nefericire, va trebui să mă mulțumesc cu acest mic sărut. Altfel, am putea ajunge la postul de poliție pentru exhibiționism.

Oftă adânc.

— Christine, îți dai seama oare ce putere ai asupra mea?

O trase spre el, astfel că-i simțea fiecare componentă a corpului. Inima Christinei începu să bată atât de repede încât fu cât pe ce să se sufoce. Își înghiți cu greutate nodul care i se pusese în gât.

— Eu… am impresia că numărul acesta a durat destul, Brennan.

— Poftim?

Pe fața lui Rick apăru o expresie care exprima uluială, ca și cum nu putea să creadă ce auzise.

— Ce tot spui acolo?

— Vorbesc despre mica ta răzbunare. Să mă inviți la dans, să mă strângi în brațe, să mă săruți cu pasiune…

Scoase un chicotit sarcastic.

— Ești un nerușinat, Rick Brennan.

El își încruntă sprâncenele, apoi schiță un zâmbet strâmb.

— Nu înțeleg nimic din ce spui.

Își apropie din nou obrazul de cel al tinerei femei. Pielea lui era netedă, cu câțiva perișori ici și colo, care o înțepau. Se bărbierise puțin prea repede pentru mica lui revanșă obraz lângă obraz. Mereu grăbit, se gândi ea cu răutate. Dar, de data asta, ea va conduce cursa. Avea deja o lungime avans.

Aruncă o privire spre masa lor. Dacă Victor Dessault dispăruse, în schimb Gus, cu eterna lui cameră de filmat, era mereu prezent… pândindu-le cea mai mică mișcare.

Cu atât mai bine.

Cum nu aveau microfoane la ei, dialogul lor nu va fi înregistrat pe banda sonoră… și era puțin probabil să fi fost prevăzută o traducere simultană pentru surdomuți… Totuși, pentru Christine se punea problema să-și controleze bine expresia și gesturile deoarece, oricât de mare era furia ei împotriva lui Rick, nu trebuia să lase nimic să se vadă.

Își ridică privirea spre el, zâmbindu-i cu aerul ei cel mai angelic.

— M-ai sărutat numai ca să-mi dai o lecție, spuse ea.

— Te asigur că nu te înțeleg deloc. Te-ai supăra prea tare dacă m-ai lămuri?

— Mă înțelegi foarte bine, nu face pe inocentul.

— Pentru mine ești tot femeia cea mai frumoasă și cea mai dezirabilă pe care am cunoscut-o vreodată. Asta este tot ce încerc să-ți dovedesc.

Ea șovăi o clipă, cuprinsă de o dorință nebună de a-i înfige tocul pantofului în picior. După aceea, își va cere scuze, adresând un zâmbet rușinat camerei de filmat, punând acest „pas greșit“ pe seama unei incurabile stângăcii.

Dar Bryce n-o să creadă așa ceva… și nici telespectatorii.

— Azi dimineață, șopti ea, ți-am jignit vanitatea de bărbat spunând că persoana ta nu mă interesează, chiar dacă ai fi ultimul supraviețuitor al sfârșitului lumii.

— Oh, despre asta vorbeai? Nici tu nu credeai ce spui!

— Ba da! Și toată ziua te-ai chinuit să mă faci să-mi înghit cuvintele. Mai întâi la Donatello, apoi pe vaporașul de agrement și acum, pe ringul acesta de dans.

— Prin urmare, așa interpretezi lucrurile?

— Bineînțeles, replică ea pe un ton grav. Să nu pretinzi contrariul, n-o să mă convingi.

El își apăsă încet buzele pe obrazul parfumat al tinerei femei. Sărutul diavolului, își spuse Christine în sinea ei.

— Departe de mine ideea de a pretinde contrariul, murmură el.

— Ei bine, măcar o dată ești sincer.

— La ce bun să neg adevărul? Voiam să regreți acea declarație de război, să te fac să-ți muști degetele. Mi-am folosit toate talentele ca să te descumpănesc, să te tulbur… Orice mijloc era bun.

Se întrerupse, închise ochii o secundă, apoi continuă:

— Din păcate, planul meu a avut un efect de bumerang: am căzut în propria mea cursă. Cu cât încercam să te cuceresc, cu atât eram mai fermecat de tine.

O prinse cu blândețe de bărbie; se priviră îndelung, tăcuți.

Se spune că privirea este oglinda sufletului, că este de-ajuns să te înec în ochii ființei iubite pentru a-i descoperi toate secretele, toate dorințele ascunse.

Dacă această maximă spune adevărul, era pierdută. Îi devenea din ce în ce mai greu să-și ascundă sentimentele, pentru simplul motiv că în ochii lui Rick citea un amestec de așteptare, dorință, și urme de regret pentru răul pe care și-l făcuseră odinioară.

— Noi… ne simțeam bine împreună, Christine, șopti el.

— Adevărat? murmură ea cu o voce tremurândă. Nu-mi amintesc.

— Nu minți. Când nu reușeai să adormi, nu ți s-a întâmplat niciodată să strângi perna în brațe gândindu-te la mine?

Era perspicace. De câte ori plânsese oare și visase că dormea în brațele lui?

— Și… ce-i cu asta? bâigui ea. Ce este scris e scris, nu se poate schimba nimic. Tu și cu mine nu suntem făcuți unul pentru altul.

— Ești atât de sigură? Sărutările tale sunt încă la fel de fierbinți… și nici o altă femeie nu mi-a stârnit vreodată o asemenea dorință…

— Oprește-te, îl imploră ea, zbuciumată. Nu urmărești decât să trezești în mine o reacție pur fizică.

— Și ce este rău în asta?

O strânse mai tare în brațe, îi mușcă lobul urechii, până când o făcu să-i scape un suspin de plăcere. Tremura, asaltată de amintirile a ceea ce trăiseră împreună, de fericirea extraordinară pe care o cunoscuse cu el, numai cu el.

— Rick, eu nu…

Se opri. Cum să-i explice ce se petrecea cu ea, când mintea ei refuza să raționeze? Nu mai era decât un corp electrizat de o plăcere imposibil de stăpânit.

— Da?

Înainte ca ea să-i poată răspunde, el o reduse la tăcere cu un sărut, o rămășiță a iubirii lor pierdute, care ascundea totuși promisiunea unei reveniri, mai intense încă, a pasiunii.

Atunci, pentru Christine nu mai există decât acest sărut. Ea uită de perechile care evoluau pe ringul de dans, dorindu-le să fie ca și ei, pierduți în propriul lor vis.

Și chiar dacă într-un colț al minții ei înferbântate, o voce îi șoptea că Gus continua să-i filmeze, că îmbrățișarea lor va fi difuzată în emisiunea din dimineața următoare, acum nu-i mai păsa. La urma urmei, acest serial nu era destinat sărbătoririi Sfântului Valentin?

Sărutul lor deveni mai blând, mai tandru. Nu se mai mișcau, nici măcar nu-și mai dădeau osteneala să urmărească muzica.

Rick îi luă fața în mâini și o privi în adâncul ochilor.

— Mă înnebunești, știi bine.

Inima tinerei femei îi izbea atât de tare pieptul încât abia auzi ce-i murmurase el.

— Rămâi cu mine în noaptea asta, dragostea mea.

Îi atinse cu infinită blândețe obrazul, cu un gest aproape timid.

— Tu… ești sigur că vrei cu adevărat? murmură ea.

— Da…

Ea aruncă o privire peste umărul ei înspre camera de filmat.

— Suntem oameni adulți, amândoi, adăugă el cu o voce răgușită. S-ar spune că există mereu între noi această… alchimie misterioasă…

Îi mângâie din nou obrazul.

— Mi-e dor de tine, Christine, și știu că este reciproc. Ce s-ar putea reproșa unui bărbat și unei femei, adulți amândoi, că vor să petreacă împreună o noapte minunată?

Îl privi lung, crezând că n-a auzit bine. Dar nu, nu se înșela. Simți în stomac o reacție bruscă de greață. Va cădea prin urmare mereu în aceeași cursă?

Îi propunea un fel de distracție. Un mic divertisment, pur sexual, între doi celibatari. O noapte banală fără viitor!

Sărutările lui, îmbrățișările lui, tot ceea ce ea interpretase drept dragoste… nu erau de fapt decât un șiretlic de seducător. O dată mai mult, nu erau pe aceeași lungime de undă. Rick nu avea nici o intenție să se angajeze într-o legătură durabilă; în vreme ce ea, cu inima ei de midinetă, nu se gândea decât la dragoste.

— Ai dreptate, declară ea sentențios, fiecare este liber să facă ce-i place. Dar propunerea ta nu mă tentează. Îmi pare rău că te-am indus în eroare.

Cum orchestra se oprea, Christine se desprinse din brațele lui Rick și făcu un pas înapoi. Erau doar la câțiva centimetri unul de celălalt, dar ea avu dintr-o dată impresia că îi despărțeau mii de kilometri.

Rick schiță un zâmbet.

— Reacționezi ca o fetiță speriată…

Ce trebuia oare să spună pentru a șterge de pe figura lui această expresie arogantă, detestabilă? Era timpul să se trezească la realitate și să pună capăt acestui joc absurd.

— Să schimbăm subiectul, Rick, rosti ea cu o răceală care o surprinse în primul rând pe ea însăși. Nu vreau, asta-i tot. Este imposibil.

El încercă s-o prindă de mână, dar ea făcu încă un pas înapoi.

— Imposibil? Ce cuvânt îngrozitor…

— Trebuie să fiu la studiou foarte devreme mâine dimineață și nu țin să apar cu fața trasă. Nu este fotogenic.

Rick o studie cu insistență. Se străduise să țină seama de ritmul ei, să n-o bruscheze. În seara asta o simțise pe Christine tremurând în brațele lui. Avea convingerea că încă îl dorea. Era însă limpede că înaintase prea repede, și se blestemă pentru această grabă de licean îndrăgostit, incapabil să-și înăbușe impulsurile.

— A fost o zi lungă, adăugă ea. Mult prea lungă după gustul meu.

El întinse mâna spre fața ei și-i mângâie încet obrazul.

— Ce nu este în ordine? întrebă el cu o voce în care se simțea o notă de neliniște.

Ea trebui să facă apel la toată voința ei ca să-și ascundă tulburarea și să n-o ia la fugă.

— Totul este în ordine.

Își ridică mâna și își consultă fățiș ceasul brățară.

— Este târziu. Mi se pare că am lucrat destul pe ziua de azi. Cred că ești de acord?

Și se întoarse la masa lor.

* * *

După aceea, Christine începu să se miște ca un automat. În timpul drumului de întoarcere, bombardă camera de filmat cu zâmbete fermecătoare și flirtă liniștită cu Rick, ca și cum nu se întâmplase nimic. Totuși, el nu se lăsa înșelat, deoarece nu-și lua privirea de la ea.

Era epuizată, la capătul răbdării, mai ales rușinată că nu se înfrânase să viseze la împăcare, la marea dragoste, când Rick nu se gândea decât să-și facă de cap în cearșafuri de satin!

* * *

Când intră în camera ei de hotel, se făcuse ora zece. Rick insistase s-o conducă până la ușa camerei, dar ea îl părăsise brusc, lăsându-l cu Gus și șoferul și trântind violent portiera Rolls-ului.

Rick nici nu tresărise măcar. Mereu stăpân pe el, ticălosul! Într-un fel sau altul, mâine se va răzbuna. Se va căi că a încercat s-o ducă în patul lui.

Închise ochii și se sili să respire adânc ca să se liniștească.

Doamne, ar fi dat orice să poată părăsi San Francisco imediat, să se refugieze la Las Vegas, să-și reia munca obișnuită și să-și regăsească apartamentul confortabil! Bineînțeles, însă, era imposibil.

Îi promisese lui Lori să-i fie martor la cununie și ea își ținea întotdeauna promisiunile. În plus, semnase un contract cu canalul KQXZ și își va respecta angajamentele, cu atât mai mult cu cât „Bună ziua, San Francisco“ era emisiunea lui Bryce.

În pofida insinuărilor perfide ale lui Rick, era o adevărată profesionistă, care nu avea obiceiul să-și trădeze prietenii, în împrejurarea de față Lori și Bryce. Chiar dacă ei o aruncaseră în gura lupului. Animați de sentimente bune — în

privința asta n-avea nici o îndoială — își puseseră în cap să facă pe mijlocitorii, fără să-și dea seama că se înșelau complet.

Cu un oftat de ușurare, Christine se descotorosi de pantofi și se prăbuși pe pat.

Căsătoria lui Lori cu Bryce avea loc sâmbătă. Până atunci, trebuia filmate toate secvențele emisiunii. Mai mult de șase zile de rezistat, de suportat prezența lui Rick fără să cedeze. După aceea va pleca și nu-l va mai revedea niciodată.

Șase zile în preajma lui Rick Brennan, în care să se arate veselă și nepăsătoare. Să flirteze cu el…

Șase zile în care să-i audă vocea gravă, să-l vadă zâmbind, mișcându-se… Să-l atingă, să-i simtă parfumul, căldura corpului…

Șase zile de petrecut cu un bărbat pe care-l iubea nebunește, știind că avea puterea s-o distrugă dacă se hotăra să cedeze avansurilor lui.

Șase zile de luptă cu ea însăși, pentru a nu se îndrăgosti din nou de un bărbat care n-o iubise niciodată.

Pentru Rick Brennan ea nu era decât un instrument sexual foarte excitant.

Făcu legământul ca, orice ar încerca el, să nu aibă nici un spor.

Degeaba o va sâcâi și o va hărțui, nu se va lăsa prinsă în cursă. Preaseducătorul playboy va ieși cu coada-ntre picioare din această aventură.

Își înfundă fața în pernă, gata să izbucnească în plâns.

Doamne-Dumnezeule, aceste șase zile o să-i pară o eternitate!

Capitolul 6

A doua zi dimineața, la cinci și jumătate, Rick intra pe platoul emisiunii „Bună ziua, San Francisco“, și pornea în căutarea Christinei.

O visase aproape toată noaptea și, sosind în clădirile sudioului, nu se gândea decât la ea. Fără să știe prea bine ce o iritase atât de mult, din cuvintele sau din atitudinea lui, era gata să facă mea culpa și să-și recunoască greșelile. În genunchi dacă era necesar, având în vedere că nu existau martori prin preajmă.

După săruturile pe care le schimbaseră, era hotărât s-o recucerească — chiar dacă trebuia pentru asta să respecte regulile jocului pe care ea i le va impune. Și chiar dacă exigențele ei vor fi extravagante, ceea ce risca mult să se producă, se va supune acestora fără să comenteze.

Observând-o pe Christine într-o discuție animată cu machiorul, se repezi spre ea. Asemenea unui fotbalist

năpustindu-se spre poartă, evită rând pe rând un cărucior plin cu cești de cafea și sandvișuri, doi tehnicieni de sunet și în sfârșit un Bryce surescitat care încercă să-i oprească trecerea pentru a discuta despre filmările din ajun.

— Hai, Rick…

— Mai târziu.

Christine trecea mai presus de orice. Ea era supărată, desigur, dar acest dezacord nu va dura. Sincer vorbind, el nu-și amintea să fi făcut sau să fi spus ceva ireparabil.

Poate că o hărțuise puțin, dar asta nu făcea totuși din el un criminal. Ea îl făcuse s-o dorească nebunește, iar el nu era decât un bărbat… cu slăbiciunile lui. De acord, poate n-ar fi trebuit s-o sărute — totuși, în privința asta n-o să se scuze niciodată: nu regreta câtuși de puțin.

Da, poate că fusese lipsit de delicatețe propunându-i în mod pripit să petreacă noaptea cu el. Asta o recunoștea și, dacă ea ținea neapărat la așa ceva, își va cere iertare. Pe viitor, va face uz de toate precauțiile ca să n-o rănească, nezgârcindu-se la flori și bijuterii…

Christine se întoarse și-l văzu grăbindu-se spre ea. Schimbă cu voce scăzută câteva cuvinte cu machiorul, apoi se repezi în cabina ei și trânti ușa.

El își încetini mersul, cuprins de un presentiment apăsător. Expresia pe care o văzuse pe fața Christinei nu lăsa loc nici unei îndoieli: fabuloasa seară romantică, organizată în ultima clipă de celebrul Rick Brennan cu complicitatea echipei canalului KQXZ, îi displăcuse profund Christinei. Rick n-o

văzuse niciodată atât de furioasă, atât de suspicioasă… Sau mai degrabă da. Îi aruncase aceeași privire cu doi ani în urmă, în timpul certei lor la acea conferință de presă transmisă în direct, o privire pe care niciodată n-o putuse uita.

Cu un mers intenționat nepăsător, ca să nu pară ridicol în ochii lui Bryce și ai celor care-l urmăreau fără să aibă aerul, se apropie de ușa cabinei. Auzi clar cheia răsucindu-se în broască și observă atunci un mic carton agățat de clanța ușii, pe care era scris: INTRAREA INTERZISĂ. Christine adăugase cu litere mici: interdicția îl privește numai pe Rick Brennan.

Rick aruncă o privire înspre locul unde se afla echipa: își făceau cu toții de lucru, prefăcându-se că nu-l văd, ca și cum devenise subit străveziu. Dar, judecând după micile lor zâmbete ironice, citiseră tăblița de la ușa Christinei.

El scoase stiloul din buzunar și scrise în grabă câteva cuvinte pe cartonul pe care-l desprinsese de clanță, după care îl strecură pe sub ușă.

Christine nu găsi totuși de cuviință să deschidă.

Compunându-și un aer demn, Rick se îndreptă spre propria lui cabină. Nu se simțise niciodată atât de prost. Rănit în orgoliul lui — ca să nu mai vorbească de sentimente — încercă să se convingă că toate astea nu erau decât o melodramă de prost gust și că nu-i păsa nici cât negru sub unghie.

Ceea ce nu-l împiedică să trântească la rândul lui, cu un gest furios, ușa cabinei sale. Se lăsă să cadă în fotoliul din fața oglinzii, dând furios la o parte scrisorile și revistele puse acolo de un asistent de producție zelos.

Se privi în oglindă și constată că avea un aer rătăcit. Christine avea dreptate: lipsa de somn te face cu ușurință să pari cu zece ani mai bătrân.

Era istovit și beculețele care înconjurau oglinda făceau să-i danseze fluturi multicolori în fața ochilor. Suspină și își înfundă fața în mâini, încercând să reflecteze.

De ce era oare în starea asta vrednică de milă? Ieri, după doi ani de despărțire dureroasă, nu se părăsiseră toată ziua, își petrecuseră seara împreună, dansaseră… Și el, Rick Brennan, omul de lume, bărbatul galant și seducător, se purtase ca un licean stupid la primul lui flirt.

Două sau trei slowuri, câteva săruturi… nu avea totuși de ce să-și piardă capul.

Asta nu justifica nici faptul că își petrecuse noaptea sucindu-se și răsucindu-se în patul lui, visând că o aude pe Christine murmurându-i cuvinte de dragoste la ureche…

La dracu’! San Francisco era plin de femei încântătoare și disponibile, care ar fi fost fericite să-i satisfacă dorințele, și chiar mai mult. Or, iată că el era obsedat de singura femeie care îl respingea, Christine Anderson… Era ca și cum o boală îi rodea sufletul. Ieri seară înțelesese cât de mult ținea încă la ea. N-o va mai lăsa niciodată să se îndepărteze de el.

Dar Christine nu era o pradă ușoară. Ea preferase întotdeauna faptele brute, concrete, neavând încredere în intuiții sau sentimente, prea iraționale pentru gustul ei. De altfel, din acest motiv era, prin firea ei, o remarcabilă reporteră de inves-

tigație. Or, era limpede, acești ultimi doi ani trăiți la Las Vegas o făcuseră și mai circumspectă și mai neînduplecată ca înainte.

Rick trebuia prin urmare să procedeze cu totul altfel. Se lăsă pe spătarul fotoliului, analizând posibilitățile care i se ofereau. Știa ce aștepta el de la Christine, dar ea, oare ce voia ea de la el? În general, ce doresc cel mai mult femeile?

Aruncă o privire hârtiilor pe care le dăduse la o parte și remarcă o circulară anunțând difuzarea în curând a unui reportaj despre femeile active și diversele probleme cu care erau confruntate.

Citi primul paragraf, din care nu află nimic foarte nou. După ancheta inițiată de canalul KQXZ, femeile zilelor noastre au trei exigențe primordiale: respectul, recunoștința și salarii decente. Și atunci dragostea, romantismul? bombăni Rick, nemulțumit.

Exact pe acest teren își încercase șansa cu Christine, dar eșuase lamentabil. În schimb, n-o respectase întotdeauna, nu-i recunoscuse meritele pe plan profesional? În privința salariului, însă, el nu putea face nimic. Trebuia să se adreseze lui Bryce, care se va grăbi să adauge un zero la cecul ei de la sfârșitul lunii. Deoarece Bryce, ca și Rick, încerca s-o recupereze cu orice preț.

Ideea că ea câștigă tot atât cât el, poate chiar mai mult, nu-l supăra pe Rick. Dar să devină independentă până într-atât încât să nu mai aibă nevoie de el, îi displăcea foarte mult. Or, ea părea deja foarte blazată.

Mai bine să privească realitatea în față: tot praful pe care i-l aruncase ieri în ochi o lăsase destul de indiferentă. Masa de la Donatello, plimbarea cu vaporașul de agrement, șampania, bucătăria renumită a inegalabilului restaurant Victor… această risipă de lux destinat s-o farmece n-o impresionase deloc. În loc de mulțumire, îl abandonase fără nici un regret pe Rick în superbul lui Rolls, cu șoferul și cameramanul.

La această amintire, se strâmbă.

Era nevoit să recunoască faptul că făcuse mai multe gafe, o copleșise cu complimente și remarci cu dublu înțeles, o luase în brațe de fiecare dată când se ivise ocazia. În fine, se arătase prea îndrăzneț, prea tandru. Fără nici o îndoială, Christine se simțise hărțuită.

Cu toate acestea, ea nu reușise să-și controleze reacțiile fizice. Corpul ei o trădase. În consecință, nu era piedută orice speranță.

Acum, ce să facă? Mai întâi, să-i lase timp să reflecteze, să se calmeze. Mersese prea repede, îi pusese o anumită întrebare prea curând. Hotărât lucru, povestea se repeta. Odinioară, la prima lor întâlnire, ea îl trimisese de asemenea la plimbare, atunci când o invitase fără să ezite să-și petreacă noaptea la el. La vremea aceea, îi trebuiseră două luni de curte asiduă ca s-o convingă să-și schimbe părerea, dar nu își regretase nici o clipă eforturile.

Schiță un zâmbet visător. Nu va uita niciodată seara în care ea capitulase în sfârșit. Era atât de pătimașă…

De data aceasta, Rick nu avea la dispoziție decât o săptămână ca să-și atingă scopul. Desigur, Las Vegas nu se afla la capătul lumii, dar instinctul lui de mascul îi șoptea să-și captureze prada atâta timp cât se afla la îndemână.

Christine semnase un contract care o obliga să se lase curtată. Ea putea să-l țină la distanță, să-l respingă când o încolțea prea de aproape — într-un fel, asta făcea parte din joc — dar nu putea totuși să-și abandoneze angajamentele.

Și când camera de luat vederi va înceta să-i filmeze… ei bine, Rick se va comporta ca un gentleman perfect. Oricât de greu îi va fi.

Dacă îi dădea posibilitatea să redescopere bărbatul — și nu pe Rick Brennan, „celibatarul cel mai râvnit din San Francisco", reporterul care i-o luase înainte odinioară — avea o șansă s-o recucerească.

Christine era prea orgolioasă, prea agresivă ca să nu răspundă la o provocare când i se arunca una. Poate că nu va rezista tentației de a-l cuceri din nou, chiar dacă nu accepta dragostea lui…

Ce să accepte?

Rick tresări și se privi lung în oglindă. Doamne Dumnezeule, de unde îi venea această expresie visătoare, ca să nu spună neghioabă? Nu existau mai multe explicații…

Dar era imposibil. Nu se îndrăgostise totuși din nou. Nu atât de repede.

Nu și nu, își zise el cu îndârjire și, pentru a-și reveni în fire, își trânti câteva palme pe obraji.

* * *

Bryce formă numărul lui Lori pe telefonul lui mobil. Ardea de dorința de a-i povesti scena extraordinară care se desfășurase în urmă cu câteva ore, și în mod deosebit mutra dezumflată a lui Rick când citise cartonașul agățat la ușa Christinei. Păcat că Gus nu fusese prezent ca să filmeze această scenă de antologie!

În orice caz, Bryce își scotea pălăria în fața Christinei: dacă voia ca Rick să devină mai serios, ea adopta maniera potrivită. Bărbatul acesta era un vânător înnăscut; or, din instinct, Christine juca rolul de pradă ce nu poate fi prinsă, și totodată excitantă. Cei doi executau o paradă nupțială care egala cu prisosință scenele genului difuzate de emisiunea „Viața animalelor“.

Bryce își ridică picioarele pe birou și așteptă ca Lori să răspundă.

— Ei bine? întrebă ea fără nici o introducere. Cum merge operațiunea Împăcarea?

Lori avea și ea un instinct redutabil. În plus, iubita lui mergea întotdeauna drept la țintă, calitate pentru care îi era recunoscător. Îndatoririle sale de producător al emisiunii „Bună ziua, San Francisco“ nu-i lăsau deloc timp de pierdut cu flecăreli și nu-i rămâneau decât cinci minute până la difuzarea emisiunii.

— Deocamdată nu-și mai vorbesc, răspunse el cu voce scăzută, de teamă să nu treacă pe culoar niște urechi indiscrete.

— S-au certat? De ce?

— Habar n-am. Christine este furioasă, chiar dacă face eforturi să nu se observe. În dimineața asta a agățat un carton la ușă, interzicându-i lui Rick să intre în cabina ei. El nu părea deloc fericit.

— Drace…

Bryce și-o imagină pe viitoarea lui soție mușcându-și buzele. Pregătirile pentru căsătoria lor o făceau și așa destul de nervoasă… Nu prevăzuse că, pe deasupra, prietena ei se va arăta atât de încăpățânată!

— Voi încerca să vorbesc astăzi cu Christine, reluă ea. Aș vrea să-mi explice ce s-a întâmplat realmente între Rick și ea.

— De acord. Dinspre partea mea, mă voi strădui să-l încolțesc pe Rick.

În clipa aceea, un asistent de la direcție intră în birou și-i întinse lui Bryce un teanc de documente pentru semnat, ceea ce el făcu distrat înainte de a i le restitui.

— Spune-mi, dragul meu, continuă Lori cu o ușoară neliniște în glas. Sper că nu ne străduim degeaba, nu-i așa? Eu rămân convinsă că aceste două capete de catâri se iubesc profund, dar dacă se ceartă pentru un da sau pentru un nu…

— Liniștește-te, eforturile lor vor da roade. Imaginează-ți că am primit probele de film cu cina lor de aseară, la restaurantul Victor. Imaginile acestea dovedesc fără nici o îndoială că operațiunea Împăcarea pusă la cale de noi va fi un succes strălucit.

— De ce?

— Au dansat mai multe slowuri, obraz lângă obraz. Și când nu dansau, rămâneau țintuiți locului, îmbrățișați ca doi adolescenți în plină criză de pubertate.

Lori scoase un strigăt de bucurie.

— Grozav!

— Este exact ce cred și eu. În plus, am discutat cu Veronica Davenport, directoarea agenției matrimoniale pe care am angajat-o ca să participe la emisiunea din dimineața asta. I-am explicat povestea lui Rick și Christine și ea este de părere că vor putea să reia prietenia. A promis să le dea și ea o mână de ajutor.

— Sfătuiește-o să le aplice mai curând un fel de electroșoc. Prietenii noștri au nevoie să-i scuture cineva puțin.

Asistentul apăru din nou în cadrul ușii ca să-i atragă atenția lui Bryce că începuse numărătoare inversă a genericului.

— Trebuie să plec. Dacă voi avea noutăți am să te țin la curent.

— De acord! răspunse Lori cu vocea ei muzicală. Te iubesc!

— Și eu te ador! murmură el, apoi închise.

Ajunse fluierând pe platou… exact în momentul când Rick lua loc lângă Christine pe enorma canapea cu perne de lână care compunea decorul.

Se pândeau amândoi cu coada ochiului, dar nu schimbară nici un cuvânt până când camera începu să filmeze.

Atunci, de comun acord, zâmbiră și executară ritualul complet al prezentării, aparent la fel de relaxați ca un bărbat și o femeie căsătoriți de o veșnicie.

Bryce, care îi urmărea, își încrucișă brațele la piept.

Nimeni nu-l putea clinti din părerea lui: Christine și Rick formau o pereche ideală. Păcat că erau prea orgolioși ca s-o recunoască!

Christine, așezată pe marginea canapelei tapițate cu brocart auriu, bău o înghițitură de cafea și își întoarse privirea spre prima lor invitată.

— Prin urmare, dumneavoastră sunteți o intermediară profesionistă, zise ea pe un ton călduros. Sunteți prima pe care o întâlnesc. Credeam, recunosc, că persoane ca dumneavoastră nu există… exceptând Hello, Dolly, unul dintre filmele mele preferate.

Veronica Davenport era o femeie scundă, distinsă și foarte elegantă. Era dificil să-i dai o vârstă, acesta fiind un secret la fel de bine păzit ca lista clienților ei. Văzând-o ți-o imaginai fără greutate organizând reuniuni de caritate menite să stângă câteva milioane de dolari sau invitând la ceai altețe regale aflate în vizită în Statele Unite. Asta explica fără îndoială de ce foarte elganta ei agenție matrimonială din San Francisco, botezată Cupidon, se bucura de un asemenea succes în rândul oamenilor foarte bogați și al celor din înalta societate.

— În ceea ce mă privește, interveni Rick pe un ton ironic, nici măcar nu mi-ar trece prin minte să mă adresez unei intermediare.

Își pipăia nodul cravatei ca și cum îi era greu să respire. Ideea de a recurge la o agenție matrimonială i se părea atât de vulgară încât ajungea să se întrebe dacă nu era, în fond, un mare romantic. Și această idee începea să-l sperie.

— Ideea de căsătorie aranjată te deranjează? îl tachină Christine. Nu cumva mai curând…

— Ai înțeles totul, i-o reteză el. Mă tulbură însăși noțiunea de căsătorie.

Își schimba mereu poziția picioarelor, când stângul peste dreptul, când dreptul peste stângul.

— Pentru noi ceilalți, bieți bărbați, a ne angaja definitiv este puțin cam… neliniștitor.

— Mulți dintre cei ca dumneavoastră vă împărtășesc părerea, ceea ce nu-mi simplifică misiunea, sublinie politicos doamna Davenport.

Christine izbucni în râs.

— Încetează să tremuri, Brennan. N-ai de ce să te temi. După cunoștința mea, femeile nu se aruncă asupra dumitale pe stradă ca să-ți propună o întâlnire și, de asemenea, nici una nu te amenință să-ți pună funia de gât.

— Pentru că dumneata le-ai alungat pe toate, draga mea, ripostă el.

Ea simulă că-i aruncă o pernă în cap și el ridică brațele ca să se apere.

Ca buni actori ce erau, pufniră amândoi în râs. Christine se întrebă totuși dacă vor reuși să păstreze tonul glumeț, nonșalant, din secvențele filmate în ajun. Aparent, păreau mai curând convingători, judecând după zâmbetele amuzate ale membrilor echipei — de la cameraman până la tehnicienii de platou.

Doamna Davenport tuși discret ca să întrerupă micul lor număr.

— Mi-am întemeiat afacerea acum douăzeci și cinci de ani, zise ea cu o voce melodioasă, puțin afectată. Oamenii pe care îi reprezint ocupă o poziție socială înaltă și în cursa lor spre succes n-au răgazul să caute persoana care li s-ar potrivi. De aceea, ei fac apel la mine. Până în ziua de azi, am peste o mie de clienți care par foarte mulțumiți de serviciile mele.

— Și anunțați un coeficient de reușită de optzeci și șapte la sută, reluă Christine luând cifrele din dosarul care i se înmânase înainte de emisiune. Cuplurile pe care le formați rămân împreună, nu divorțează după trei luni…

— Într-adevăr. Dar să știți că motivul succesului meu n-are nimic misterios. Apreciez că în chestiunile de inimă nu trebuie luat în considerare numai aspectul afectiv al unei relații. Afinitățile intelectuale au de asemenea multă importanță.

— Cum se hotărăște cineva să se adreseze unei agenții matrimoniale? întrebă Rick. Nu vorbesc pentru mine, să nu înțelegeți greșit. Pentru a fi absolut sincer, căsătoria nu figurează printre planurile mele.

— Asta înțelesesem deja, i-o întoarse Christine cu un aer perfid.

El zâmbi malițios camerei de filmat.

— Am avut ocazia să-ți admir tehnica de seducere, îl ironiză Christine. Crede-mă, Brennan, ai nevoie de ajutor!

De data asta, Rick aruncă o pernă înspre ea, care căzu pe podea. Christine o ridică râzând și o puse la locul ei.

Veronica Davenport aștepta răbdătoare, cu un zâmbet ușor pe buze, apoi începu să explice amănunțit funcționarea agenției sale.

Christine o lăsă să vorbească, ascultând-o doar cu o ureche distrată.

Răgazul acesta îi va da posibilitatea să-și revină în fire, să lupte împotriva tulburării pe care i-o provoca vecinătatea lui Rick.

De ce era oare atât de sensibilă la farmecul lui?

Degeaba lupta, degeaba se străduia să facă vid în mintea ei, nu se putea împiedica să-și reamintească săruturile lor din seara precedentă, pe fondul unui slow… Fusese atât de bine să se cuibărească în brațele lui.

Dintr-o dată, începu să simtă filmarea acestei secvențe ca pe o tortură. Să-l simtă atât de aproape de ea, pe canapeaua aceasta ridicolă… Să-i audă râsul, vocea… Să-i întâlnească ochii căprui, sclipind de inteligență, era insuportabil.

În dimineața asta, sosind pe platou se descurcase bine și reușise să-l evite. Desigur, când el îi strecurase cartonul pe sub ușă, ea fusese cât pe ce — pentru o fracțiune de secundă — să cedeze. Pe bucățica aceea de carton Rick scrisese: Dacă nu vrei să ieși din carapacea ta, îmi dai voie să intru?

Își înscrisese inițialele într-o inimă sub care adăugase: IERTARE! Dacă ar fi început cu asta, cu siguranță l-ar fi iertat. Dar nu era decât încă un vicleșug.

Era convinsă că nu va întârzia să pornească iar la atac. Și dacă ar rămâne din nou între patru ochi, ar fi oare capabilă ca de data asta să reziste tentației?

Christine își impuse să respire adânc pentru a încerca să se destindă.

Nu era cazul să se gândească la mai rău înainte ca acesta să se producă. Deocamdată, era preferabil să se concentreze la ceea ce povestea invitata lor.

— M-am interesat de cazul dumneavoastră, al amândurora, spunea Veronica Davenport. Practicați aceeași meserie, aveți aceleași puncte de interes, sunteți neîndoielnic foarte atrași unul de celălalt… După părerea mea, acestea sunt elemente foarte pozitive.

Christine simți brusc o ușoară amețeală, dublată de un presentiment supărător: Veronica Davenport se aventura pe un teren minat și se pregătea să formuleze concluzii pe care ea cu siguranță nu le aprecia.

— Ați analizat cazul nostru? bombăni Rick cu un aer neîncrezător.

Își puse picioarele lungi unul peste altul fără s-o privească pe Christine care, dinspre partea ei, privea insistent fața musafirei lor.

— Desigur, răspunse Veronica Davenport cu un surâs fermecător. Producătorul dumneavoastră s-a gândit că ar fi amuzant de văzut dacă reușesc, pentru fiecare, să definesc profilul perechii ideale.

— Drace… făcu Rick.

— Drace și iar drace… murmură Christine.

Se întoarseră amândoi spre camera de filmat, cu niște ochi îngroziți, înainte de a-și îndrepta din nou atenția asupra interlocutoarei lor.

Pe deasupra umărului invitatei lor, Christine îl văzu pe asistentul de producție care, cu un semn, îi anunța lansarea spotului publicitar peste șaizeci de secunde.

Îl zări de asemenea pe Bryce, nemișcat într-un colț al platoului. Părea la fel de fericit și de mândru ca un tată în fața noului său născut.

Christine înțelegea acum de ce avea această mină încântată: acest mic Machiavelli își asigurase concursul Veronicăi Davenport cu scopul de a-i da o mână de ajutor pentru reușita planului său.

— Să nu-mi spuneți că ne-ați găsit perechea! exclamă Rick pe un ton ironic.

Își luă ceașca, luând o înghițitură de cafea, fără să-i arunce o privire Christinei.

Veronica zâmbi și mai larg.

— Ei bine… în realitate, ați făcut dumneavoastră treaba pentru mine. Formați amândoi o pereche ideală. De când practic această profesie, nu-mi amintesc să fi întâlnit un bărbat și o femeie atât de potriviți ca dumneavoastră, ceea ce este chiar tulburător. Dacă ați fi clienții mei, v-aș sfătui să vă căsătoriți fără să mai așteptați.

Din colțul unde se afla, Bryce ridică pumnul în semn de victorie, un gest de cel mai prost gust care încântă totuși toată echipa.

Rick scoase un icnet de stupefacție și vărsă jumătate din cafea, pătându-și cămașa.

Christine se simți obligată să râdă, ca și cum concluziile formulate de Veronica Davenport nu erau decât o glumă dintre cele mai bune.

În mintea ei, totuși, se hotărî să revină la planul său inițial: să-l spintece pe Bryce. Nu-i mai rămânea decât să stabilească unde și cum. Se ridică și traversă platoul, cu o licărire ucigașă în ochi. Dar Bryce, prudent, dispăruse.

* * *

— Bryce și cu tine mi-ați întins o cursă!

Christine răcni aceste cuvinte în nasul lui Lori, în cursul după-amiezii, în timp ce cele două prietene se pregăteau să mănânce

pui cu salată în restaurantul hotelului unde stătea Christine.

Lori se mulțumi să clatine din cap, fără a manifesta nici cea mai mică pocăință.

— Ascultă, draga mea… era spre binele vostru. Aveați nevoie să discutați, să vă rezolvați problemele. Or, Bryce și cu mine ne-am gândit că dacă ați prezenta împreună această emisiune, veți fi nevoiți, prin forța împrejurărilor, să vorbiți despre trecut și să admiteți în cele din urmă că încă vă iubiți.

Christine își înfipse brutal furculița într-o frunză de lăptucă.

— Nu mai avem nimic să ne spunem… În orice caz, nimic tandru, pot să te asigur.

În timpul filmării diverselor secvențe din ziua aceea, Rick continuase să flirteze gentil cu ea, după cum obliga contractul lor. Părea să respecte distanța pe care ea dorea s-o pună între ei. Cu toate acestea, Christine nu se lăsa înșelată: situația asta nu va dura. Exista mereu între ei acea tensiune, acea atracție care nu le lăsa nici o clipă de răgaz.

Acum, însă, Christine știa ce urmărea Rick și ea nu va ceda. Cu riscul de a-și consuma nervii și sănătatea, nu se va da bătută. O, Doamne, ce mult îl detesta pe bărbatul acesta!

— În locul tău, insistă Lori cu vocea ei blândă, n-aș fi atât de sigură. Am văzut cum te privea Rick… și l-am auzit vorbind despre tine. Poate că nu știi, dar nu pierde nici unul din reportajele tale. N-a încetat niciodată să se gândească la tine.

Christine ridică din umeri. Fleacuri! Rick nu se gândea decât la cariera lui.

— Și mai important încă, draga mea, este faptul că te gândești mereu la el. N-ai cunoscut pe nimeni după ruptura voastră, pretinzi că Las Vegas este populat numai cu cowboy abrutizați și cu jucători incorigibili. A venit timpul să reîntâlnești lumea reală, deoarece…

Lori își continuă monologul, în timp ce Christine, sorbindu-și sifonul, se întreba dacă San Francisco putea fi definit drept „lume reală“.

Crescuse într-un orășel liniștit de la poalele munților. Își amintea ca și cum fusese ieri de ziua când descoperise golful, străzile marelui oraș. La vremea aceea, avusese sentimentul că pătrunde într-un univers fermecat. Fusese cucerită, fascinată. Și astăzi mai era încă fermecată. Iar Rick, cu zâmbetul lui irezistibil, cu senzualitatea lui, nu era străin de asta.

Oftă…

Lori avea dreptate, din păcate. Nu reușise niciodată să-l uite pe Rick Brennan.

Capitolul 7

După cum se temea Christine, reacția publicului după difuzarea primei emisiuni din seria consacrată sărbătorii de Sfântul Valentin a fost entuziastă.

Oamenilor le-a plăcut foarte mult.

Și cereau s-o mai vadă.

Bryce, firește, era nebun de bucurie. El programă scene suplimentare, contactă alți experți în problemele dragostei, care primiră cu toții consemnul de a susține sus și tare că Rick și Christine formau perechea ideală și trebuia ca ei — neapărat, categoric — să se împace.

Situația scăpa din ce în ce mai mult atenției principalilor interesați, ceea ce nu era foarte grav deoarece Chrsitine hotărâse că nimic din toate astea nu o privea.

Continua să nu-i acorde atenție lui Rick. Așa era mult mai ușor decât să aibă o explicație deschisă cu el. Ea nu voia să-și justifice atitudinea, refuzul de a ceda avansurilor lui.

Oricum, nici Rick nu părea mai dispus să discute. Când nu se aflau în fața camerei de filmat, el se arăta politicos, dar distant.

Christinei nu-i păsa deloc.

Din fericire, nu mai avea decât câteva zile să-i suporte prezența. O dată contractul terminat, va primi un cec frumos și se va întoarce direct la Las Vegas, unde era în siguranță.

Dar singură, îi șopti mica ei voce interioară, această trădătoare.

Christine o alungă imediat. Să flirteze cu Rick Brennan pentru a face plăcere telespectatorilor și pentru a crește procentele de audiență era o încercare istovitoare. Un supliciu care-i consuma energia și-i distrugea nervii. Fără să uite că, atunci când nu alerga cu Rick dintr-un capăt în celălalt al orașului — ca să filmeze imagini insipide în locuri așa-zis romantice — trebuia s-o ajute pe Lori la ultimele pregătiri pentru căsătorie. Și simpla vedere a unui aranjament floral sau a unui cornet de drajeuri o aducea acum pe punctul de a i se face greață.

Cu alte cuvinte, Christine nu mai putea face față.

Din fericire, toate astea se vor termina curând. După emisiunea din această dimineață, trebuia să meargă la proba finală a rochiei sale de domnișoară de onoare. Își dădu astfel seama că era joi, deoarece în vârtejul acesta extenuant, pierduse noțiunea timpului.

Își amintea vag că în după-amiaza aceea Rick și cu ea urmau să se ducă la Grădina japoneză. Vor fi filmați pe micul pod care trece peste iazul unde înotau crapi foarte bătrâni și pe care pluteau nuferi splendizi.

Dacă Rick îndrăznea să facă un cât de mic gest deplasat, îl va împinge în apă. Ce fericire să-l vadă reapărând cu doi sau trei nuferi pe cap, cu apa șiroind de pe el!

Viziunea aceasta îi smulse primul zâmbet din acea zi.

Se așeză mai bine între pernele de pe canapea, își sprijini capul de spătar și închise ochii. Era pe punctul de a ațipi când auzi o voce:

— Oh, nesocotita! O să-și strice coafura!

Christine tresări și-i zâmbi machiorului care se apleca spre ea. El îi strecură mai multe șervețele de hârtie în răscroiala taiorului ca să-l protejeze înainte de a proceda la retușuri, apoi îi aranjă părul cu mâini experte. După aceea, îi examină tenul cu un ochi critic, se înarmă cu pulverizatorul cu apă de trandafiri și îi răcori fața ca să-i redea „un aer tineresc", după propriile lui cuvinte.

— Treziți-vă, domnișoară Anderson, îi șopti el pe neașteptate la ureche, iată că sosește domnul Pisălogul.

Rick ieșea într-adevăr din cabina lui, cu un mers nepăsător. Un bărbat n-ar trebui să aibă dreptul de a fi atât de seducător, se gândi Christine iritată, simțind cum o cuprinde un val de căldură.

Machiorul își agită mâna ca să-l salute pe noul-venit și se grăbi s-o șteargă.

Christine se ridică în capul oaselor, trase de fusta scurtă ca să-și acopere puțin coapsele și își luă un aer demn, cu speranța de a părea inaccesibilă. În zadar.

Rick se apropie cu zâmbetul pe buze. Putea fi angajat să facă pe sosia lui Cary Grant, atât de frumos era.

— Bună, Christine. Ești orbitoare.

— Dimineața în zori sunt stinsă, replică ea pe un ton tăios.

Îl cercetă discret, din ce în ce mai furioasă. Era foarte elegant, ca întotdeauna de altfel, și părea odihnit. Dacă avea o memorie bună — și fără îndoială așa stăteau lucrurile — nici o neliniște nu reușise să tulbure somnul acestui individ.

— Așadar… care este programul de astăzi?

— Directorul unui club de întâlniri, o florăreasă și o bătrână și foarte celebră proxenetă din Sansalito care își amintește de clienții pe care i-a avut pe vremea goanei după aur! Cel puțin după cum pretinde ea, trebuie să fi depășit suta de ani și afirmă că iubește la fel de mult bărbații.

— Are multă dreptate, replică el cu un zâmbet seducător.

Doamne, cât de mult detesta acest zâmbet! I se părea de fiecare dată că îi picura miere lichidă în inimă și se învinuia de moarte că încearcă o asemenea senzație.

— Nu înțeleg de ce mă tot întrebi, bombăni ea nemulțumită. Bryce ți-a transmis programul, ca și mie. Spre sfârșitul după-amiezii filmăm la Grădina japoneză, și nu uita că diseară canalul organizează o recepție pentru Lori și Bryce.

— Da, într-adevăr, am primit programul. Îmi pare rău că te-am deranjat.

— Încercam să mă odihnesc puțin. Vezi în asta vreun inconvenient?

— Nici unul, răspunse el cu amabilitate. Dar nu avem decât zece minute la dispoziție înainte să începem.

— Poți găsi cu siguranță pe altcineva cu care să flecărești.

Christine închise ochii. Când îi deschise, Rick era înfipt în continuare în fața ei, privind-o cu admirație.

— Ai dormit bine?

— Te-ai hotărât să mă înnebunești, Rick? Chiar nu poți să mă lași în pace?

— Mă tem că nu. Ți-ai acordat exact nouă minute și jumătate de siestă. Dacă socotești bine, ne mai rămân treizeci de secunde înainte de începerea emisiunii.

Christine sări în picioare, aruncând o privire îngrozită în jurul ei. Tehnicienii și ceilalți membri ai echipei se agitau, tot platoul fiind în fierbere.

Asistenul de regie strigă:

— Toată lumea pe locuri!

Christine se așeză la loc, trase din nou de fustă și-i aruncă o privire furioasă lui Rick care se așezase nonșalant pe canapea arborând veșnicul lui zâmbet.

Monstrul acesta era întotdeauna stăpân pe el. Oh, cât ar fi dat pentru a reuși să-l facă să-și piardă această exasperantă detașare, să-l vadă împotmolindu-se lamentabil, ca și cel mai de rând dintre muritori.

Brusc, îi încolți în minte o idee.

— Am un mic serviciu să-ți cer, Rick…

El o examină cu o notă de neîncredere, surprins de schimbarea ei de atitudine. Întinzând mâna, ea îi aranjă cravata, care stătea puțin într-o parte, adăugând cu o voce atât de mieroasă încât avu o senzație de greață:

— Ai ceva prevăzut după emisiune?

* * *

Când ieșiră în holul imobilului pardosit cu marmură neagră, strălucirea soarelui îi orbi. Era o zi splendidă și Christine era plină de energie. Filmarea se desfășurase fără cel mai mic incident, invitații fusesetă fermecători, plini de umor, iar cei doi prezentatori aveau liber până la întâlnirea cu Bryce la Grădina japoneză.

Venise ora revanșei, se gândi Christine, bucurându-se dinainte.

Rick Brennan va regreta amarnic că îndrăznise să-i facă o propunere atât de nerușinată fără măcar a catadicsi, apoi, să-și ceară scuze. Avea nevoie de o lecție. Un bărbat cu bun-simț nu-i cere unei femei, după ce n-o văzuse de doi ani de zile, să vină în patul lui.

Încă nu-i trecuse supărarea după seara petrecută la restaurantul Victor. Cu cât se gândea mai mult la ea, cu atât era mai furioasă, iar faptul că fusese cât pe ce să cedeze îi sporea dorința de răzbunare.

Pe deasupra, politețea distantă pe care i-o arăta Rick de atunci, o scotea din fire mai mult decât tot restul. Reacționa fără îndoială cam incorect, dar nu se putea înfrâna și n-avea intenția să-și analizeze senzațiile aflate în dezacord.

Destul cu atâta introspecție! Nu-l mai suporta pe Rick, asta era tot. Și va fi fără milă.

— Unde mă duci, frumoasa mea? întrebă el cu vocea lui atât de sexy de bariton, mai caldă decât soarele californian.

— Într-un magazin minunat, Domnișoarele, răspunse ea pe acel ton suav care începea să-l intrige pe Rick. Sunt așteptată pentru ultima probă a rochiei mele. Sper că nu te deranjează să mă însoțești?

— Absolut deloc, dimpotrivă! exclamă el cu entuziasm.

Perspectiva de a o vedea pe Christine unduindu-și șoldurile într-un salon de probă îi părea dintre cele mai îmbietoare. Numai Lori să fi ales o rochie care să lase goi umerii domnișoarei sale de onoare! Îi plăcea la nebunie genul acesta de toaletă. Și apoi, cu puțin noroc, îndată ce croitoreasa ar întoarce spatele — din nebăgare de seamă, desigur — putea atinge în treacăt umerii goi ai Christinei. Dar la ce bun să-și lase imaginația s-o ia razna? Din seara petrecută la restaurantul Victor, Christine manifesta o răceală demnă de Polul Nord și, pe de altă parte, el își jurase să se poarte ca un gentleman. Curtenitor, atent, bine dispus, în toate împrejurările.

— M-am gândit că ai vrea să-mi spui părerea ta, gânguri ea. La urma urmei, la brațul tău voi merge la altar.

Deoarece în interviul cu directoarea agenției matrimoniale Rick făcuse mare caz de puternica aversiune pe care i-o inspira noțiunea de căsătorie, Christine era foarte hotărâtă să folosească frecvent termeni ca biserică, altar, nuntă și altele asemenea, insistând bineînțeles asupra cuvintelor dragoste și căsătorie, cele care îl înspăimântau cel mai mult pe acest bărbat.

Se simți mulțumită să constate că săgeata ei își atinsese scopul: Rick avu o tresărire.

— Vei merge la brațul meu până la altar? Ah, da… se pare că trebuie să-i însoțim pe Bryce și Lori. Asta vrei să spui, nu-i așa? Dar înainte, trebuie să-i înmânez verigheta pentru Lori, așa este? Imaginează-ți că uit…

— Ei, haide, n-o să uiți. Nu este prima căsătorie la care asiști.

— Nu, dar este prima dată când mă căsătoresc. Dar… ce naiba spun? Eu sunt martor.

Se bâlbâia și părea atât de nervos încât fu cât pe ce să bată din picior ca un copil nemulțumit. Christine, însă, jubila.

— Te vei descurca perfect, Rick. O căsătorie din dragoste nu este o încercare atât de grea. Bryce și Lori sunt atât de fericiți!

— Măi să fie…

Se întrebă ce-o apucase, subit. În urmă cu câteva ore era gata să-l muște și iată că acum era numai lapte și miere…

— Christine!

Unde dispăruse? Aruncă o privire în jurul lui și o zări traversând repede strada pentru a chema un taxi. Rick se repezi ca să deschidă curtenitor portiera Christinei.

— Mulțumesc, Rick… murmură ea. Ești un adevărat gentleman.

— Mama m-a crescut bine.

— Aș fi încântată s-o cunosc înainte să plec, ca s-o felicit.

Acestea fiind zise, se strecură pe bancheta din spate. Cuprins de o neliniște nedefinită, Rick ezită o clipă înainte de a se așeza lângă ea.

* * *

— Aici, domnule, zise Christine bătând în geamul care îi despărțea de șofer.

Acesta opri mașina în fața unui mic magazin de pe Union Square. Christine scotoci în poșetă.

— Am mărunt. Du-te, te ajung.

— Nici nu se pune problema. Nu intru acolo fără tine, frumoasa mea. M-aș simți foarte deplasat.

Rick coborî din taxi și se apropie de vitrinele strălucitoare în care se aliniau manechine îmbrăcate în rochii de mireasă, dintre care unele erau de o elegantă sobrietate, iar altele erau pline de perle și de dantele. Le examina rând pe rând când, deodată, tresări: ar fi putut jura că unul dintre manechine îi făcuse cu ochiul.

Avea oare halucinații? Înaintă, mai-mai să-și lipească nasul de geam. Nu numai că manechinul îi făcu iarăși cu ochiul, dar coborî de pe soclu și își flutură mâna, cu un zâmbet strengar.

Rick rămase cu gura căscată. O altă fată îi luă imediat locul, dar spre deosebire de prima, aceasta părea o statuie de gheață: ea nu era genul care să flirteze cu trecătorii.

— La magazinul Domnișoarele se află întotdeauna un manechin viu în vitrină, spuse Chrsitine, dar nu este ușor de reperat din cauza voalului, exceptând desigur cazul că se mișcă sau se distrează atrăgând atenția celor care cască gura. În principiu, le este interzis să facă așa ceva.

— În orice caz, e foarte original, replică Rick.

Nu sesizase oare o urmă de gelozie în vocea Christinei?

— Mărturisesc că n-am intrat niciodată într-un magazin de genul acesta, continuă el. Este o experiență absolut… nouă pentru mine.

— Curaj, prietene! îi aruncă Christine pe un ton nepăsător.

— La ordinele dumneavoastră, doamnă.

Un portar în uniformă le deschise ușa strălucitoare de metal, se înclină în fața Christinei și îi aruncă o privire

bănuitoare lui Rick. Acesta din urmă avu impresia foarte limpede că intra în vreun sanctuar al ginții feminine, un loc unde partea bărbătească nu putea fi admisă.

Christine i-o confirmă murmurând:

— Se întâmplă foarte rar să întâlnești un bărbat în acest loc. În principiu, viitorul mire nu trebuie să vadă rochia logodnicei înainte de ceremonie. Se spune că poartă ghinion.

— Faci bine că mă previi. Voi încerca să mă pierd în decor.

Christine intră în magazin, cu Rick pe urmele ei. El îi zâmbi în trecere portarului, care se ridică în toată înălțimea lui de om scund ca să-l fulgere cu privirea. Rick ar fi tras bucuros o palmă viguroasă peste fesele însoțitoarei sale, numai ca să vadă stârpitura asta pompoasă prăbușindu-se, victimă a unei crize de apoplexie.

În interiorul magazinului, mocheta groasă de culoare roz și țesătura plușată care acoperea pereții înăbușeau sporovăiala însuflețită a unei jumătăți de duzină de tinere însoțite de mamele lor. Ele consultau cu atenție cataloage și se minunau în fața ciudatelor accesorii de folosirea cărora Rick habar n-avea. El înțelese totuși după un timp că pernițele din satin în fața cărora se extazia una dintre cliente serveau la purtatul verighetelor.

Drăcia dracului, bombăni el în sinea lui. Numai să nu mă trezesc cu una din chestiile astea ridicole în mâini în ziua căsătoriei!

— N-ai decât să te așezi acolo, îl sfătui Christine, arătându-i o canapea tapițată cu catifea roz, care semăna aproape cu o gigantică ciupercă veninoasă. Doamna d'Avignon este cu siguranță în încăperile din spate. Ea se ocupă personal de proba mea.

În clipa aceea, ca și cum își auzise numele, o femeie scundă și durdulie, destul de în vârstă, îndepărtă draperiile de mătase roz care mascau saloanele și atelierul.

— Ah, Christine! Exclamă ea cu accentul ei franțuzesc foarte puternic. Bună ziua, draga mea!

O sărută pe Christine pe amândoi obrajii și îndreptă spre Rick o privire insistentă. El avu senzația penibilă că doamnei d'Avignon i se spuseseră deja multe despre persoana lui.

— Dânsul este Rick?

— În carne și oase, răspunse Christine. Este chiar celebrul Rick Brennan. Doream să-i arăt rochia mea — dacă nu vă deranjează, bineînțeles. El este martorul mirelui.

— Bineînțeles. Ce idee fermecătoare!

Doamna d'Avignon își dezlegă centimetrul, care-i servea drept cordon, și luă cu gesturi experte măsurile Christinei.

— Foarte bine! Ai același mijloc subțire, felicitări! Știi că pentru a purta această rochie este interzis să te îngrașI, fie și cu un gram. Astăzi vom însăila tivul. De acord?

Doamna d'Avignon o conduse pe Christine spre încăperile din spatele magazinului. Cocoțat pe ciuperca lui uriașă, Rick puse mâna pe un catalog gros ca o carte de telefon și începu să-l răsfoiască. Vânzătoarele care forfoteau în jurul clienților se comportau ca și cum el era invizibil, ceea ce-i convenea de minune. Se simțea atât de stânjenit în locul acela — încărcat de miros de flori de portocal și de iasomie — încât i se făcea greață.

Străduindu-se să facă abstracție de flecăreala veselă care umplea magazinul ce semăna cu o bomboniera, se concentră asupra unui articol care lăuda calitățile diverselor stiluri de lenjerie pentru mirese.

— Rick, vrei să privești? auzi brusc vocea doamnei d'Avignon.

El își ridică ochii… și scăpă catalogul din mâini.

Christine se afla în fața lui. Sări în picioare uluit.

Doamna d'Avignon transformase o femeie fermecătoare într-o creatură de vis. Mica franțuzoaică zâmbea cu gura până la urechi, încântată de reacția lui.

El căută febril în memorie, încercând să-și amintească cele câteva cuvinte frațuzești învățate în liceu ca s-o laude, dar se mulțumi să articuleze un „uahh!“ demn de un cowboy din fundul Texasului.

Christine făcu o piruetă și jupa de muselină bleu-pal i se învârti minunat în jurul picioarelor, asemenea unei corole de floare.

— Îți place? îl întrebă ea cu un zâmbet radios.

Rick își înghiți greu nodul din gât.

— Da, mult.

Muselina era atât de vaporoasă încât se distingea dedesubt o dublură de mătase cu o nuanță mai închisă… Așa cum sperase, acest model îi lăsa umerii goi și-i acoperea brațele cu mâneci diafane. Jupa, despicată mult în părți, lăsa să se zărească ciorapii mătăsoși, iar sandalele elegante cu tocuri înalte îi puneau în valoare adorabilele picioare mici.

— Va fi ideală pentru dans, nu crezi?

Instinctiv, el întinse brațele ca s-o curpindă, dar Christine făcu prompt un pas înapoi.

— Oh, nu! Privește, dar nu atinge!

Rick rămase acolo cu un aer stupid, în timp ce doamna d'Avignon se învârtea în jurul clientei sale. Christine arbora un

zâmbet de pisică ascuțindu-și ghearele înainte de a-și sfâșia prada. În felul acesta, ea nu făcea un joc cinstit. Cum spunea zicala aceea veche? În dragoste, ca și la război, orice este permis. Sau ceva cam în felul acesta. Instinctul lui Rick îi șoptea că, în dimineața asta, Christine punea ceva la cale. Iar privirile complice pe care le schimba acum cu doamna d'Avignon nu făceau decât să-i întărească această impresie.

— Doamna d'Avignon și cu mine avem o idee… porni atacul Christine. Nu ți-ar face plăcere să vezi unele dintre creațiile sale? Vorbesc despre rochii de mireasă, firește. Am putea veni mâine să le filmăm, dacă Bryce este de acord.

Zâmbetul doamnei d'Avignon devenise și mai larg.

— Christine, replică Rick, mâine este ultima noastră emisiune și programul este deja făcut.

— Ce păcat! oftă doamna d'Avignon. În fine, cu atât mai rău, poate vom avea ocazia altă dată.

— Oh, nu! gemu Christine. Ardeam de dorința de a proba aceste minunății. Rick, vrei să-mi mai acorzi puțin timp?

El le privi rând pe rând, din ce în ce mai nervos. Dar era limpede că un refuz din partea lui ar fi lăsat o impresie dintre cele mai proaste.

— Vă rog, doamnelor.

Christine se înălță pe vârful picioarelor și îi atinse ușor obrazul cu buzele. Sărutul acesta n-avea nimic arzător, totuși Rick se simți plăcut tulburat. Înainte de a putea reacționa, Christine dispăruse din nou în spatele draperiilor roz.

Se reașeză, resemnat, pe ciuperca uriașă și aruncă o privire în jurul lui. Cum pauza de prânz se termina, viitoarele mirese și mamele lor părăseau magazinul.

Își încrucișă mâinile pe genunchi și își adună tot curajul, pregătindu-se să îndure vitejește supliciul care-l aștepta.

După un timp care lui Rick i se păru o eternitate, Christine își făcu în sfârșit apariția. Era singură, îmbrăcată în satin alb din cap până-n picioare. Rochia cu talia înaltă îi dădea o înfățișare de înger, cu toate că decolteul adânc ar fi provocat probabil mare agitație printre sfinții paradisului.

Se răsuci pe călcâie, ca să fie admirată, și Rick constată că nasturii din spatele rochiei nu erau încheiați. Se feri să i-o spună, atât de încântător era spectacolul.

În momentul acela, doamna d'Avignon se repezi spre clienta ei.

— Christine, draga mea, nu ești decentă! Lasă-mă să îndrept situația, zise ea manevrând cu degetele ei îndemânatice năstureii minusculi. Ce părere ai, dragul meu Rick?

— Sunteți un geniu, doamnă.

— Mulțumesc, dar exagerezi. Nu sunt decât o croitoareasă. Manechinul este acela care conferă toată eleganța unei creații. Christine a dumitale, în cazul de față.

El încuviință tăcut.

Se întâmpla totuși ceva straniu. S-o vadă în rochie de mireasă nu-l speria atât de mult cât se temuse. Îi insufla chiar dorința de…

Stop! se certă el cu asprime.

Cele două femei dispăruseră din nou, în căutarea unei alte minunății destinate să-l supună la tortură.

Câteva minute mai târziu, Christine și doamna d'Avignon reveniră, pufnind în râs ca două strengărițe. Rick se ridică încet, simțind că i se taie respirația.

— Trebuia neapărat s-o încerc! exclamă Christine veselă. A fost concepută pentru căsătoria unui proprietar de cazinou cu o dansatoare de strip-tease. Este o nebunie, nu-i așa?

— Da, este… este halucinant, reuși el să murmure cu greutate.

Bluza fără mâneci, cu un corsaj minuscul — ca să nu spunem simbolic — era fixată cu niște capse foarte mici de o fustă din piele albă, foarte strânsă pe trup, care abia acoperea șoldurile. Această ținută extravagantă era completată cu sandale cu tocuri ascuțite, de o înălțime incredibilă, prevăzute cu curele care se înfășurau de trei ori în jurul gleznelor fine ale Christinei. Cum tânăra femeie, cocoțată pe aceste catalige, se clătina puțin, Rick o prinse de mână ca s-o ajute să-și păstreze echilibrul.

Ea schiță atunci câțiva pași de dans, alunecând pe mochetă, legănându-și șoldurile și aplecându-se cu generozitate pentru ca Rick să-i vadă mai bine începutul sânilor.

El roși. Considera, sincer, că ea exagera.

— Am impresia că rochia aceasta produce impresie asupra ta, murmură ea pe neașteptate, agățându-se de reverele hainei lui.

El mormăi un răspuns nelămurit, îngrozitor de stânjenit pentru că se simțea peste măsură de excitat. Liniștește-te! se dojeni el. Amintește-ți că ai văzut-o de sute de ori fără un centimetru de veșmânt pe corpul ei. Nu există nici un motiv să te exciți în asemenea măsură când este… îmbrăcată.

Doamna d'Avignon examina rochia cu un ochi critic, potrivind două sau trei ace.

— Modelul acesta este… cum se spune… stupefiant, nu-i așa?

— Da, doamnă. Stupefiant este… termenul exact, se bâlbâi Rick.

Nu voia mai cu seamă s-o jignească pe croitoreasă, dar nu mai putea rezista. Trebuia să iasă cât mai repede din acest magazin în care domnea o căldură sufocantă, ca într-o baie de aburi. Numai dacă nu cumva el era acela care scotea aburi…

O auzi pe una dintre vânzătoare chicotind discret, apoi un foșnet de țesătură semnală că Christine și complicea ei se găseau din nou în încăperea aceea misterioasă, în spatele draperiilor.

Se rugă Cerului, sperând că de data asta Christine va îmbrăca o ținută cu guler înalt și mâneci lungi, care să nu dezvăluie nimic din anatomia ei. Ceva care să-i reamintească rochiile acelea ca un abajur din secolul trecut, acoperite cu panglici și funde, pe care le adora pe vremuri bunica lui, în Sud.

Când Christine reapăru, avea ochii plecați pudic, iar părul de culoarea mierii îi cădea pe umeri. Dar vicleana se gătise cu dantelă albă, punctul slab al lui Rick, ceea ce ea nu uitase. Dantelă albă ca frișca, aranjată artistic, atât de stăvezie încât dedesubt corpul ei de zeiță părea gol.

Rick întinse o mână tremurândă ca să se sprijine de perete, dar se clătină și era cât pe ce să se prăbușească peste Christine, care zâmbea angelic.

Un zâmbet de-a dreptul diabolic.

— Îți place?

Rick rămase mut. Compătimitoare, doamna d’Avignon îi sări în ajutor. Îi va făgădui recunoștință veșnică acestei femei, își jură el.

— Christine, cred că este de-ajuns! zise croitoreasa cu un râs cristalin. Îl faci pe bietul Rick să-și piardă capul.

— Da, doamnă, răspunse ea cu dezinvoltură. Tocmai aceasta era scopul urmărit. Îți ajunge, Rick?

— Oh, tu… răcni el, prea amuzat în fond ca să se înfurie.

— Draga mea, am o altă probă peste cinci minute, spuse doamna d'Avignon. Rick, sper să ne revedem. Urmăresc emisiunea voastră și Christine mi-a vorbit mult despre dumneata.

— Ah… Poate ne vom revedea, cine știe? În orice caz, vă mulțumesc pentru această paradă privată, doamnă. Din nefericire, acum trebuie să vă părăsim, cameramanul nostru ne așteaptă la Grădina japoneză.

Dacă Christine avea un dram de milă, îl va împinge în iazul cu nuferi. De altfel, poate că se va arunca el singur, atât de multă nevoie avea să se răcorească, și cât mai repede posibil.

* * *

— Mă întreb cine a avut ideea de a organiza această mică recepție prenupțială la Senior Padilla. bombăni nemulțumit Rick.

Își puse sub braț un pachet ambalat în culori vii, în care se afla o splendidă ramă veche din argint masiv și se opri în fața oglinzii din hol ca să-și aranjeze nodul cravatei.

— Direcția canalului, presupun, răspunse Bryce.

Cei doi prieteni traversară restaurantul mexican — localul preferat al personalului de la KQXZ, deoarece era situat exact în fața clădirii în care se aflau birourile și pen-

tru că oferea clienților casei, la ora aperitivului, cocteilul de neuitat Margarita în pahare enorme, pentru numai cinci dolari.

În seara aceasta, petrecerea în onoarea viitorilor miri avea loc în sala de banchete din spatele restaurantului.

— Este arhiplin, mormăi nemulțumit Rick. Toți oamenii aceștia sunt aici pentru tine și Lori? Este obiceiul, când te căsătorești, să aduni toată populația ca să strângi cadouri?

Bryce izbucni în râs.

— Este vina mea că doresc cu toții să ne ofere o mică amintire? Nu mai spun că tu n-ai fost nevoit să suporți cincizeci de mii de colete poștale. Prin urmare, oprește-te să mai protestezi.

Rick își strânse buzele. Pregătirile pentru această căsătorie care părea să bucure pe toată lumea îl oboseau în cel mai înalt grad. Fără să mai vorbească despre eforturile pe care trebuia să le facă pentru a se purta ca un gentleman cu Christine, în timp ce ea își oferise plăcerea diabolică să-l supună ispitei o bună parte din ziua aceea.

Nu-și închipuise niciodată că o femeie îmbrăcată în rochie de mireasă poate fi atât de sexy. Dar, așa cum spusese doamna d'Avignon, în primul rând nu toaleta era fermecătoare, ci femeia care o purta. Ea precizase chiar: „Christine a dumitale“…

Rick se dădu puțin la o parte ca să lase să treacă un chelner care ducea un platou încărcat cu mici pateuri calde, foarte apetisante. Mirosul lor plăcut îi reaminti că nu mâncase nimic de la micul dejun.

— Mor de foame.

— Ei bine, n-ai decât să-l urmezi pe chelnerul acesta, prietene.

Dar chelnerul o luă la stânga, în direcția sălii de banchete. Un bărbat în vârstă — pe care Rick nu-l recunoscu — îi deschise cu amabilitate ușa și, timp de o clipă, râsetele și ecourile unei orchestre de cântăreți mexicani izbiră timpanele lui Rick. După aceea, ușa se închise la loc.

Fără îndoială, funcționarii, ziariștii și membrii direcției canalului KQXZ se distrau nebunește. Iar cocteilurile Margarita erau probabil mai tari ca de obicei.

— Sper că masa este gratuită? ironiză Rick. Treaba asta începe să mă coste scump. A trebuit să mă ating de economiile pe care le strâng la ciorap în vederea ieșirii la pensie.

— Cine ți-a vorbit vreodată de un cadou? Lori și cu mine doream numai prezența ta. Era de-ajuns să vii cu celebrul tău zâmbet și cu farmecul tău legendar.

— Și abia acum mi-o spui?

— Dar acceptăm totuși cu plăcere toate cadourile, se corectă Bryce observând pachetul pe care Rick îl ascundea la spate. Gândește-te puțin la serviciile de masă și la răzătoarele pe care le-am primit. Am putea să ți le dăm ție când te vei hotărî să te căsătorești.

— Mă tem că asta nu se va întâmpla curând.

Bryce îl conduse spre sala de banchete.

— Ei bine, n-ai dreptate.

— Ah… și de ce, mă rog? întrebă Rick pe un ton fals nepăsător, simțind că prietenul lui nu mai glumea.

— Nu mai ești un puști, ar trebui să începi să te gândești la viitor… să te cumințești. Este părerea noastră, a lui Lori și a mea. Să alergi ici și colo nu te va duce nicăieri. Ai nevoie să iubești pe cineva la modul serios.

Rick râse sarcastic.

— Nu aveți cumva în vedere pe cineva, pentru mine, din întâmplare?

— Ba da, Christine! replică Bryce fără să se tulbure. Nu îți imaginezi cotele de piață pe care suntem pe cale să le câștigăm începând de luni, grație emisiunii „Bună ziua, San Francisco“. Telespectatorii sunt încântați, sunt toți convinși că formați un cuplu de vis.

Fața lui Bryce se lumină, ca de fiecare dată când vorbea despre procentele de audiență.

— În doi, aveți mare succes, continuă el. Aș vrea să vă prelungesc contractul cu o săptămână.

— Asta mai lipsea!… Sper că nu te gândești să ne propui un contract permanent!

Oricum ar fi, Christine nu va accepta niciodată, ea fiind hotărâtă să se întoarcă la Las Vegas imediat după terminarea contractului și să-l dea uitării. Chiar dacă el își schimbase tactica adoptată față de ea, Christine refuza să se lase înduioșată.

— Brisano și Murray n-au atins niciodată acest nivel de audiență! reluă Bryce. A trebuit să angajăm un asistent care să răspundă numeroaselor telefoane pe care le primim de luni. Închipuie-ți că cinci sute de persoane sunt de acord cu Veronica Davenport și vă sfătuiesc să vă căsătoriți. Numai două sunt de părere contrară.

— Ei bine, asta dovedește că rămân cel puțin doi indivizi cu judecată în San Francisco.

Într-adevăr, toată populația golfului și din împrejurimi părea bună pentru ospiciul de nebuni: chiar și celelalte canale de televiziune și posturile locale de radio difuzaseră reportaje despre reîntâlnirea lui Rick cu Christine, ca și cum era evenimentul anului!

— Oh, nu pun la socoteală cele două voturi negative! zise Bryce. Aș pune mâna în foc că tu și Christine ați telefonat. De fapt, Tricia Lu a intervievat o prezicătoare în legătură cu voi. Nu uita să urmărești știrile de la ora zece, în seara asta.

Rick își ridică ochii spre cer.

— Tu și ideile tale stălucite! Ai noroc că încă nu ne-am dat demisia.

— Nu veți indrăzni. Orice ați spune, fac toate astea pentru voi, pentru că sunteți prietenii mei.

— Dacă ai puțină prietenie pentru noi, ai amabilitatea și încetează cu jocul ăsta!

Planul conceput de Lori și Bryce dovedea tortură mentală și cădea fără îndoială sub incidența Convenției de la Geneva. Rick avea de altfel intenția de a prezenta cu prima ocazie problema jurnalistului de la KQXZ, însărcinat cu chestiunile internaționale.

— Nu conta pe asta, replică Bryce, care părea foarte mulțumit de sine. Nu mă voi opri, și nici Lori. Pentru moment, poate că nu apreciați această mână de ajutor, dar îți jur că într-o zi ne veți mulțumi.

— M-ar mira. Oricum ar fi, mâine este ultima noastră emisiune. După aceea, Brisano și Murray își vor relua locul, iar telespectatorii vor putea să adoarmă din nou. Prin urmare, dă-mi voie să-ți mulțumesc chiar de acum.

Acestea fiind zise, dădu drumul unui șir de înjurături care l-ar fi făcut pe tatăl său — băutor de whisky și fumător, care nu ezitase niciodată să facă albie de porci pe oricine îl bătea la cap — extrem de mândru de vlăstarul său.

Și cu atât mai rău dacă îl auzea Christine înjurând ca un birjar. Știa că ea îi împărtășea părerea față de această emisiune blestemată.

Bryce izbucni în râs și-i trânti o palmă zdravănă pe spate.

— Inutil să mă faci cum îți vine la gură, sunt tare de ureche. Prefer să pun toate amabilitățile acestea pe seama unui acces de proastă dispoziție. Haide, scutură-te puțin, prietene. Vreau să te distrezi, să profiți de prezența ta aici. Îți atrag atenția că mâine seară nu va avea loc obișnuitul dineu de încheiere…

— Cu atât mai bine. M-am săturat de supeuri, de recepții și de petreceri, precum și de „Bună ziua, San Francisco“. Deoarece suntem bine înțeleși, s-a terminat, nu-i așa?

— Hm, mormăi Bryce, uiți că în contractul vostru se prevede că putem prelungi durata prevăzută… Dar nu este nici locul și nici timpul să discutăm despre asta. Privește-i pe toți oamenii aceștia simpatici din jurul nostru. Profită de ocazie ca să-i cunoști…

— Nu îmi amintesc de vreo clauză care să menționeze o eventuală prelungire, bombăni Rick. Și n-am nici un chef să mă amestec în tâmpeniile astea.

Dar Bryce dispăruse deja. Exasperat, Rick își trecu o mână prin păr și cercetă sala cu privirea. Ea trebuia să fie acolo, pe undeva. I se părea că-i aude râsul. Le povestea fără îndoială prietenelor sale cum îi închisese gura și cât de iritat era el.

În jurul lui, invitații stăteau în grupuri, sorbind din cocteilurile Margarita și flecărind cu voce tare ca să acopere muzica. Rick o recunoscu pe Mitzi de la documentare, pe Ahmed de la tehnic, apoi, brusc, o zări pe ea.

Christine se afla în fundul sălii, în compania lui Lori și a Triciei Lu. Purta o rochie verde, mulată pe corp, divină.

Simți cum îl străbate un val de căldură și trebui să facă eforturi pentru a se stăpâni să nu alerge spre ea, s-o strivească la pieptul lui, să-i ia în mâini sânii rotunzi și tari, să-i muște buzele moi și s-o acopere lacom cu sărutări până când se va sătura în sfârșit.

O voia pe femeia asta. Aici, acum!

Oh, Dumnezeule!… Nu va reuși niciodată să se elibereze de Christine…

Bryce, Lori, Veronica Davenport, cei cinci sute nouă telespectatori care se repeziseră la telefon ca să strige în gura mare că trebuia cu orice preț căsătoriți cei doi prezentatori, toți aveau dreptate.

El, Rick Brennan, era încă îndrăgostit de Christine.

Și va fi până la sfârșitul zilelor lui, chiar dacă ea continua să-l umilească și să se arate glacială față de el. În treizeci și patru de ani de viață, făcuse o singură greșeală reală: o lăsase pe Christine să iasă din viața lui. Chiar dacă va fi să îndure ce era mai rău, trebuia s-o împiedice să plece din nou.

Ca și cum simțise că el o urmărea, Christine întoarse capul.

Privirile lor se întâlniră și rămaseră un timp cufundate adânc una în alta.

Fără măcar să-și dea seama ce făcea, Rick schiță un surâs și se îndreptă spre ea.

Îl va întâmpina fără îndoială cu vreo remarcă tăioasă, deoarece lăsând la o parte episodul de după-amiază de la magazinul doamnei d'Avignon, ea îl trata de sus, cu un dispreț care dispărea ca prin minune îndată ce camera de filmat se fixa asupra lor. Și va continua această manevră până când va pleca din San Francisco sau până când Rick va fi pus în cămașă de forță.

Ceea ce nu va întârzia să se întâmple, deoarece nu era în stare să lupte, ea era prea tare în jocul ăsta. În aceste condiții, era mai bine să capituleze imediat…

Dar Christine îi rezerva o surpriză, în această seară.

Ea le spuse câteva cuvinte lui Lori și Triciei, care se îndepărtară împreună, nu fără să-l salute pe Rick cu un semn din mână.

Christine porni în întâmpinarea lui, zâmbind. Și el înțelese brusc că zâmbetul ei era sincer, deoarece în locul acela nu exista nici o cameră de filmat. Chiar el era acela pe care ea îl privea așa.

Și starea depresivă care îl măcina de câteva zile se risipi la fel de brusc ca și ceața de pe orașul San Francisco.

* * *

În trecere, Christine luă două pahare de pe tava pe care i-o întindea un chelner. Avea nevoie de un întăritor.

După seara pe care o petrecuseră la restaurantul Victor, Rick se comportase ireproșabil. Îndurase totul cu o eleganță de gentleman, inclusiv ședința de probă de la doamna d'Avignon pe care i-o impusese în după-amiaza aceea și care fusese curată provocare. De altfel, Christine nu era foarte mândră pentru că îl atrăsese în acea capcană deoarece, în sinea ei, știa că nu va putea să se țină mult timp de această tactică: pur și simplu nu mai dorea.

Se întâlniră în centrul sălii pline de lume. Orchestra cânta acum un potpuriu de bucăți clasice de jaz pe care dansaseră odinioară adeseori.

— Bună seara, zise ea întinzându-i unul dintre cocteiluri.

Degetele lor se atinseră ușor când el își luă paharul.

— Bună seara, Christine.

Ea îl privi insistent, incapabilă să spună ce o tulbura mai mult la bărbatul acesta, vocea sau zâmbetul lui.

În gura lui, cuvintele cele mai banale — datorită accentului irezistibil din sud — deveneau o încântare. Iar când el și zâmbea, Christine se simțea dintr-o dată minunat de femeie, agreabilă și tandră.

Ea luă o înghițitură din cocteil, ca să se liniștească, dar alcoolul avu puțin efect asupra ei.

— Cred că ar trebui să discutăm, îngăimă ea.

— De acord.

El aruncă o privire în jur și-i arătă două scaune libere într-un colț. Ea îl urmă supusă și se așeză lângă el.

— Îți mulțumesc încă o dată pentru acea… paradă neașteptată de la doamna d'Avignon. Presupun că despre asta vrei să-mi vorbești?

— Ei bine… nu, se grăbi ea să răspundă, de teamă ca el să nu-și amintească de pasiunea lui pentru dantela albă, deoarece nu voia să se aventureze pe acest teren minat, cel puțin nu imediat. Ești la curent cu ultima găselniță diabolică a lui Bryce?

— Prezicătoarea?

Ea clătină din cap.

— Mă îndoiesc că aceasta poate aduce elemente noi. Ea va susține, ca și ceilalți, că suntem destinați unul altuia. Acord pe toată linia.

Fără voia ei, Christine privea cu admirație gura lui Rick… Își aminti că într-o noapte, în timp ce el dormea, își trecuse foarte încet vârful degetului peste conturul buzelor lui, ca să și-l întipărească în memorie.

Și că… oh, Doamne, nu mai putea continua jocul acesta absurd. Voia ca el s-o îmbrățișeze, s-o sărute…

Roșie toată, își aruncă părul spre spate.

— Bryce i-a cerut Triciei s-o întrebe pe doamna cu globul de cristal. Este ceva cam de același gen cu conversația cu directoarea agenției matrimoniale, dar el are intenția să difuzeze secvența în jurnalul de la ora douăzeci și două, ca și cum ar fi un eveniment planetar.

— Trebuie să privim lucrurile în față, frumoasa mea, replică el cu un zâmbet blazat. Noi doi facem să crească audiența.

Ea își plecă ochii spre paharul de cocteil.

— Bănuiesc că Bryce, în ciuda reputației sale de producător de televiziune, este mai puțin interesat de nivelul de audiență decât de împăcarea noastră. Prefer să nu mă întreb ce au putut născoci el și cu Lori pentru ultima emisiune, de mâine. Mă tem de tot ce-i mai rău. Numai când mă gândesc, simt că mă îmbolnăvesc.

Rick ridică din umeri.

— N-aș fi surprinsă, continuă ea, să fi găsit un motiv să ne blocheze împreună în liftul canalului, de exemplu. Sunt în stare s-o facă, să știi…

Rick o privi o clipă în tăcere.

— Bryce este hotărât să ne împace, zise el. Speră cu siguranță să câștige premiul pentru cea mai frumoasă împăcare televizată.

— Există așa ceva?

— Nu, din fericire. Dar Bryce și Lori doresc sincer fericirea noastră.

— Sunt chiar convinși că a mai rămas ceva cât de mic între noi. Nu este ridicol?

Doamne, ce fals suna această întrebare! În realitate, în aceste câteva zile, ea înțelesese că Rick o atrăgea mai mult ca oricând și că eforturile ei vrednice de laudă de a se închide într-o indiferență semeață eșuaseră lamentabil.

Rick se aplecă spre ea.

— Eu n-am avut niciodată nevoie de ei ca să mă conving. Am știut întotdeauna ce simțeam pentru tine, Christine.

— Ah, da? bâigui ea, roșind din nou. Și ce simțeai, de fapt?

El îi adresă un asemenea zâmbet încât ea se temu să nu se topească pe loc.

— Țineam la tine, mult. De altfel, asta nu s-a schimbat.

Ținea la ea, foarte bine.

Dar nu spusese că o iubea.

Era o nuanță importantă și Christine avea interesul să n-o uite, ca să nu confunde totul.

— Ne simțeam bine împreună… murmură el.

Ea clătină melancolic din cap și luă o altă înghițitură de Margarita.

— Da… era minunat să facem dragoste împreună.

O umbră de tristețe trecu peste fața lui Rick.

— Nu vorbeam doar despre viața noastră sexuală, Christine. Existau între noi legături mai puternice, mai prețioase. Toate astea îmi lipsesc teribil. Nu îți închipui cât de mult.

Rick întinse mâna ca să-i atingă ușor fața. Ce bine era să simtă din nou contactul degetelor lui! Ea trebui să se stăpânească să nu-și apese obrazul în palma lui.

— Numai că… amestecând plăcerea cu munca…

El oftă și mâna lui căzu.

— Este adevărat, am greșit. Și câteodată cred că suntem pe cale să repetăm aceeași greșeală cu această emisiune blestemată.

— Poate că ai dreptate. Dar se întâmplă să tragi învățăminte din greșeli…

Ce o găsise să spună asemenea baliverne? Nu învățase nimic, absolut nimic. Era chiar la un pas de a cădea în aceeași cursă: să-l iubească pe bărbatul acesta.

— Se întâmplă de asemenea ca unele greșeli să nu aducă decât suferință.

— Într-adevăr…

— Și acesta a fost oare motivul pentru care m-ai respins în seara aceea petrecută la restaurantul Victor?

Ea roși și, de data asta, își goli paharul.

— Ascultă… tu voiai să vin la tine acasă și… doream și eu. Dar… pentru tine, nu eram decât o poveste de o noapte…

— Te înșeli, o întrerupse el pe un ton grav. Din nenorocire, niciodată n-o să mă crezi.

Ea îi susținu cu curaj privirea.

— Fii sincer. Dacă aș fi acceptat, dacă te-aș fi urmat, cât timp ar fi durat aventura noastră înainte să începi să te plictisești? Două zile? Trei, cu puțin noroc?

El ridică din umeri, simulând o dezinvoltură pe care era foarte departe s-o simtă.

— Nu știu. Ar fi depins…

— De ce?

— De o mulțime de lucruri. Mai întâi… cât timp intenționezi să rămâi la San Francisco?

— Mă întorc la Las Vegas duminică după-amiază.

— În cazul acesta, răspunsul meu la întrebarea ta nu are nici o importanță.

Christine nu vedea lucrurile la fel: pentru ea, dimpotrivă, acest răspuns era foarte important.

— Uită de Las Vegas. Bryce l-ar vinde și pe taică-său ca să te reintegreze în echipa canalului KQXZ. Ți-ar fi de-ajuns să

ridici degetul cel mic și, într-o săptămână — maximum două — te reinstalezi la San Francisco, și cu un salariu împărătesc.

— Cum se face că, dintr-o dată, cariera mea revine pe tapet? Mi se pare că te-am auzit spunând, nici n-au trecut mai mult de cinci minute de atunci, că nu trebuie să amesteci munca și plăcerea…

— Nu renunț la această părere, replică el golindu-și la rândul lui paharul. După mine, este preferabil ca cele două să fie despărțite. Totuși, dacă intenționezi vreodată să trăiești cu un reporter…

— Cine a spus că am această intenție?

El îi zâmbi și se ridică.

— N-ai decât să urmărești jurnalul de la ora douăzeci și două. După cum spune Bryce, prezicătoarea aceasta nu s-a înșelat niciodată. În definitiv, de ce să nu ne încredem în prezicerile ei? Pentru că noi înșine nu vedem foarte limpede lucrurile, poate că ea ar putea să ne lămurească.

Acestea fiind zise, se răsuci pe călcâie și se îndepărtă.

* * *

Petrecerea luă sfârșit o oră și jumătate mai târziu.

Christine se pregătea să coboare în parcare ca să-și recupereze mașina închiriată când Bryce o ajunse din urmă la intrarea restaurantului.

— Christine, așteaptă!

Afișa un aer atât de grav și atât de mâhnit încât tânăra femeie deveni imediat foarte atentă.

— Tocmai am fost sunat de serviciul de pază, spuse el punându-și în buzunar telefonul mobil. Nu știu cum s-a putut întâmpla, dar a fost o problemă cu legitimația ta provizorie de parcare.

— Ce problemă? bombăni ea, cu sprâncenele încruntate.

Bryce se lansă într-o explicație încâlcită, vorbind foarte repede ca s-o amețească mai bine pe Christine.

— Când paznicii de noapte și-au făcut rondul, ca să verifice dacă nu era vreo mașină staționată ilegal, au descoperit-o pe a ta și… au remorcat-o până la depozitul mașinilor abandonate.

Christine făcu ochii mari, năucită.

— Mașina mea a fost ridicată? exclamă ea. Dar trebuie s-o predau sâmbătă agenției de unde am închiriat-o! Telefonează să mi-o aducă imediat înapoi, te rog.

— Nu te neliniști, se grăbi el să răspundă. Va fi aici mâine dimineață la prima oră.

Ușa restaurantului se deschise și își făcu apariția Lori, care era însoțită de Rick.

— Ia te uită cine este aici! exclamă Bryce pe un ton jovial. Apropo, Rick s-a oferit voluntar ca să-ți servească drept șofer. În felul acesta, nu vei fi nevoită să te plictisești așteptând un taxi.

Lori veni să se plaseze lângă logodnicul ei. Zâmbeau amândoi cu un aer mulțumit.

— Când m-am oferit voluntar? bombăni Rick.

— Chiar în clipa asta, bătrâne, replică prompt Bryce. Christine, Rick te va conduce la hotelul tău și va trece să te ia mâine dimineață.

— Noapte bună, dragii mei! murmură Lori.

Mână în mână, cei doi complotiști se grăbiră să plece.

Christine era atât de înspăimântată încât rămase încremenită locului, cu brațele atârnând.

— Ciupește-mă, sunt în plin coșmar, îi murmură ea lui Rick. A fost atât de descurcăreț încât să aranjeze ridicarea mașinii mele?

El oftă trecându-i un braț în jurul umerilor.

— Vezi, nu mai ești nevoită să-ți faci griji întrebându-te ce lovitură extraordinară pregătesc cei doi.

— Da, dar totuși… S-ar fi putut mulțumi cu… nu știu, cu altceva! Să-mi spargă pneurile, să-mi fure cheia din contact, să…

— Trebuie să se fi gândit, fii sigură.

— Ia ascultă, Rick, să nu-mi spui că ești în combinație, pentru că…

— Nu, ți-o jur. Și sunt supărat pe Bryce pentru că ți-a jucat o asemenea festă. În fond, sunt ca și tine: m-am săturat până peste cap de tertipurile lor. Haide, vino, te conduc.

Capitolul 8

Mânia Christinei se potolise puțin când, douăzeci de minute mai târziu, Rick opri mașina în fața hotelului ei. Ca un adevărat gentleman din Sud, insistă s-o contucă până la ușa camerei ei, la etajul al zecelea. Ea încercă un protest destul de slab pe care el îl ignoră cu noblețe.

Ajunsă în camera ei, Christine se debarasă în primul rând de pantofii cu tocuri înalte; în picioarele goale, se apropie de fereastră. Orașul San Francisco strălucea de lumini; pe poduri, pe autostrăzi, stopurile mașinilor formau sclipitoare panglici roșii care șerpuiau în noapte.

— Ce seară! suspină ea.

Trase draperiile grele de culoare crem, ascunzând brusc lumea exterioară. Erau în sfârșit singuri.

Rick își făcu mental lecția: calm, fără precipitare. Nu îți strica șansele a doua oară.

— Încă nu-mi vine să cred că Bryce a îndrăznit să pună la cale să mi se ridice mașina! zise ea.

— Prietenul nostru e perseverent, trebuie să-i recunoaștem această calitate. A folosit toate armele posibile.

— Inclusiv o prezicătoare, replică ea cu maliţiozitate. Vrei să urmărești interviul? Cât este ceasul?

El își consultă ceasul. Douăzeci și unu și treizeci de minute.

— Încă o jumătate de oră până la jurnal. Puțină răbdare… pentru că nici nu se pune problema s-o ratăm pe doamna Eu-văd-totul-în-globul-meu-de-cristal, nu-i așa?

Ea îi zâmbi și el se gândi că zâmbetul Christinei era fără îndoială farmecul ei cel mai irezistibil. Când zâmbea, ochii ei verzi scânteiau, fața părea să se ilumineze din interior, și Rick avea impresia că admiră soarele.

— Nu ești curios să afli concluziile ei în legătură cu noi? îl tachină ea.

— Poate, puțin… tu nu?

— Presupun că va spune ceea ce dorește Bryce să audă… altfel de ce ar fi hotărât să transmită prezicerile ei?

— Excelentă deducție.

— Mulțumesc.

Rămaseră tăcuți câteva clipe, apoi Christine reluă cu o voce abia auzită:

— Rick, la ce te gândești? Spune-mi… N-ai urcat până aici numai ca să admiri priveliștea.

— Nu… Oricum, ai tras draperiile.

— Răspunde-mi.

Rick avea la dispoziție o listă lungă de răspunsuri.

În primul rând, ardea de nerăbdare să facă dragoste cu ea până în zorii zilei, s-o ia de la început noaptea următoare și

toate nopțile ce vor veni; apoi, ea era singura femeie care contase vreodată pentru el, și dacă se înapoia duminică la Las Vegas, el nu-și va reveni din această lovitură; în sfârșit, nu era sigur că pot concepe viitorul împreună, deși era dorința lui cea mai scumpă.

Numai că, dacă îi vorbea astfel Christinei, ea îl va da imediat afară, fără nici o îndoială.

— Am făcut-o numai ca să fiu sigur că ajungi în camera ta în deplină siguranță, declară el pe un ton repezit.

Trecură câteva secunde.

Ochii Christinei erau ațintiți asupra lui; Rick citea în ei dorință, dar și teamă.

Ar fi o greșeală să încerce ceva, în ciuda eforturilor îndârjite ale lui Bryce. Mâine vor prezenta ultima parte a emisiunii „Bună ziua, San Francisco". Căsătoria lui Lori cu Bryce avea loc sâmbătă, iar duminică dimineața Christine decola spre Las Vegas.

O noapte de dragoste nu ar schimba nimic. Christine și cu el ar ieși din asta mâhniți, răniți o dată mai mult. La ce bun?

Rick nu mai avea decât să părăsească această cameră.

Dar nu se mișcă.

— Este straniu, murmură el. Odinioară, n-am fi vorbit niciodată despre „siguranță". Ce se petrece oare cu noi? Am devenit prea bătrâni ca să ne luăm cel mai mic risc?

El nu se putu împiedica să râdă.

— Sigur că nu.

Rămâneau nemișcați, privindu-se în tăcere.

Apoi Christine zâmbi, se apropie de el și își trecu mâinile în jurul taliei lui.

— Dacă mă gândesc bine… de ce n-ai rămâne, șopti ea.

El scoase un suspin adânc și o îmbrățișă.

— Mă temeam că nu vei mai ajunge niciodată să mi-o ceri.

* * *

Era nebună.

Să repete mereu aceleași greșeli, așa ceva se învecina cu nevroza. Măcar de data asta, ar fi fost de-ajuns să-l dea afară pe Rick, să se baricadeze și să aștepte ca nestăvilita ei dorință de a face dragoste cu el să se potolească de la sine.

Dar Rick o săruta deja.

Buzele lui le atingeau ușor pe cele ale Christinei, într-un sărut timid, tandru, asemănător cu cel al unui băiat. Dar dorința lui Rick, o simțea limpede, era aceea a unui bărbat… la care Christine visa de zile întregi.

De aceea, abandonându-și toate temerile, porunci vocii interioare, care o copleșea cu reproșuri, să tacă și să nu-i strice această clipă.

Chiar dacă trebuia să-și frângă inima, să uite de rațiune, chiar dacă îșI întrista sufletul… cu atât mai rău, era hotărâtă să plătească prețul pentru o ultimă noapte de dragoste cu Rick.

Rick o strânse la piept. Îi era foame de ea, ardea de pasiune. Ea se agăță gemând de gâtul lui. În felul acesta o iubea el, sălbatic și impetuos. Nu cunoscuse niciodată un alt bărbat care să fie în stare s-o elibereze de lanțurile ei, de pudoarea și de inhibițiile ei.

— Ce mult mi-ai lipsit, murmură el sărutând-o pe gât.

— Rick…

Îi rostise numele ca o rugăciune, fără să știe foarte bine ce îi cerea prin această rugăminte care i se ridica din adâncul ființei. Implora fără îndoială tandrețea pe care o ghicea în sărutările lui, cuvintele de dragoste pe care i le șoptea odinioară după îmbrățișările lor pătimașe, voluptatea plăcerii, complicitatea lor… tot ce împărtășiseră cândva.

De data asta, însă, ea voia în plus ca povestea lor să dureze de-a pururi.

Cu o încetineală înnebunitoare, fără să înceteze s-o mângâie, Rick îi ridică rochia desaupra șoldurilor.

— Își dai seama cât m-ai înnebunit toată săptămâna asta?

Cu degete tremurânde, ea îi dezlegă cravata.

— Cred că erai deja, cu mult înainte de întoarcerea mea.

El începu să râdă.

— Hei, nu te poți opri să faci glume, fumoasa mea?

— De ce aș renunța?

— Pentru că vreau să nu te gândești decât la mine… Doresc atât de mult să fac dragoste cu tine.

— Nu mai spune nimic… dar ține-ți promisiunile…

Nu mă voi sătura niciodată de bărbatul acesta, se gândi ea, savurând fiecare val de plăcere pe care îl stârnea în ea. Nu mă voi plictisi niciodată de râsul lui vesel, de accentul lui puțin tărăgănat, de mâinile lui care mă dezbracă atât de încet…

Cu vârful piciorului, împinse la o parte rochia care căzuse la podea și începu la rândul ei să-l dezbrace.

Îi privi cu admirație pieptul gol câteva secunde, înainte de a-i mângâia încet părul care îl acoperea. Apoi, prinzând curaj, își trecu degetele peste pântecele lui și chiar mai jos.

Pe Rick îl străbătu un tremur violent. Ochii lui erau cufundați în cei ai Christinei.

Ea se luptă o clipă cu catarama curelei lui care, brusc, i se păru cunoscută. Da, desigur… i-o făcuse cadou de Crăciun, cu doi ani în urmă. Faptul că încă o mai purta o emoționă până la lacrimi.

— Rick, mi-e dor de tine… șopti ea.

Ar fi vrut să-i spună că îl iubea, dar se opri chiar în clipa când această mărturisire era cât pe ce să-i vină pe buze.

— Și mie… Văd că n-ai uitat slăbiciunea mea pentru dantela albă, murmură el atingând ușor sutienul Christinei. În după-amiaza asta te-ai amuzat să mă supui tentației, mică strengăriță…

Îi descheie sutienul, care ajunse pe mochetă, lângă celelalte veșminte.

— Ești atât de frumoasă.

Îi înconjură cu palmele sânii rotunzi și tari care se ridicau spre el.

— Știi câte nopți mi-am petrecut fără să dorm, gândindu-mă la tine? întrebă el cu o voce răgușită. Visând că îți mângâiam sânii…

— Eu…

— Știi câte filme cu Cary Grant am închiriat de la magazinul de lângă casa mea?

Ea îl privi cu un aer surprins. Cary Grant era actorul ei preferat și îl obligase pe Rick, în timpul legăturii lor, să

privească toate filmele lui de cel puțin două ori. El se plângea, simula crize de gelozie, invocând că era nedreaptă deoarece nu putea rivaliza cu un bărbat dotat cu un asemenea farmec.

— Și ca să privesc filmele cu Cary Grant, adăugă el, cumpăram întotdeauna un pui cu verdețuri de la Pagoda de aur…

Restaurantul se afla exact la colțul străzii, în apropierea apartamentului în care locuia ea pe vremea aceea. Cinau acolo cel puțin o dată pe săptămână. De fiecare dată, Rick mânca un nou fel de mâncare, în timp ce ea comanda invariabil pui cu verdețuri, care îi plăcea la nebunie.

— Încerci oare să mă faci să înțeleg că… ți-am lipsit? se bâlbâi ea.

— Tu ce crezi, inima mea?

Ea roși, respiră adânc și îngăimă:

— Eu… cred că vorbești prea mult.

— Ai dreptate.

Într-o clipă, rămaseră goi, față în față. Christine îl privi cu admirație pe bărbatul din fața ei, atât de admirabil, atât de superb alcătuit, încât i se făcu brusc teamă.

Apoi brațele lui Rick o înlănțuiră, iar gura și mâinile lui o mângâiară, electrizând-o din cap până-n picioare.

Atunci, teama ei dispăru.

Rămase numai dorința, vertijul.

Și dragostea.

Mâna lui Rick coborî de la sânii ei peste pântece, apoi se furișă mai jos, continuându-și mângâierile cu blândețe, apoi tot mai insistent. Christine gemu, agățându-se de umerii lui.

— Vreau să te simt în mine, șopti ea, acum…

El o întinse pe mochetă și o pătrunse cu o mișcare a șoldurilor. Tremurând toată, ea îi strigă numele și își înnodă picioarele în jurul mijlocului lui, ca să-l atragă și mai adânc în ea.

— Ești atât de fierbinte, atât de dulce… murmură el cu o voce răgușită. Oh, Christine…

O străbătu un val de lavă fierbinte, o scuturară fiori convulsivi. Cum Rick se stăpânea, ea îl strânse cu toată puterea ca să-l oblige să se abandoneze la rândul lui.

* * *

— Regrete? întrebă Rick mai târziu.

Erau culcați în patul mare, Christine fiind cuibărită lângă el. Făcuseră din nou dragoste, apoi încă o dată. Încet, voluptuos.

Rick era epuizat, pe punctul de a se cufunda în somn.

— Regret numai că am așteptat atât de mult.

El râse încet, minunându-se că o ținea în brațe. Dumnezeule, ce mult o iubea…

Cum putuse oare să se îndoiască de sentimentele lui pentru ea?

Rămase un timp tăcut, beat de fericire. Pentru prima dată după foarte mult timp, se simțea pe deplin satisfăcut.

După doi ani nesfârșiți de singurătate, regăsea inexprimabila savoare a vieții.

Nu voia să mai renunțe la această senzație. Niciodată.

— Christine, murmură el, cum ai recționa dacă ți-aș spune că nu mă împac cu ideea de a te întoarce duminică la Las Vegas?

Nici un răspuns.

— Christine?

Întoarse capul și văzu că dormea ca un înger. Înduioșat, o sărută pe frunte și oftă. Christine avea dreptate. Era foarte târziu și va avea la dispoziție toată ziua de mâine ca s-o convingă să rămână.

* * *

Christine se trezi spre orele patru dimineața. Auzi apa curgând în baie și vocea lui Rick care fredona un cântec de dragoste. Se ridică din pat cu un surâs pe buze și îmbrăcă un capot.

Trebuia să fie pe platou peste o oră ca să pregătească secvența despre Sfântul Valentin.

Focul de artificii. Ultimul episod al serialului „Alesul inimii mele".

Ultima emisiune a Christinei.

Zâmbetul îi dispăru de pe buze.

Ce ironie! se gândi ea strângându-și brațele la piept ca pentru a-l încălzi. La începutul săptămânii avea o singură dorință: să termine cât mai repede cu acest contract. Și acum că acesta era aproape terminat… ar fi dorit să nu se sfârșească niciodată.

Ușa băii se deschise și apăru Rick, cu un prosop înnodat în jurul șoldurilor.

Când o văzu pe Christine, fața lui se lumină.

— Bună dimineața!

Ea îi cercetă îndelung trăsăturile, privindu-l drept în ochi.

— Bună dimineața…

El o sărută pe obraz. Încă nu se bărbierise și înțepa, dar ei nu-i păsa.

— Veneam să te trezesc, murmură el. Avem întâlnire cu echipa peste o oră.

— Știu.

Christine se simțea brusc teribil de vulnerabilă, copleșită de un vârtej de emoții. Dragoste, teamă, tristețe. Avea atâtea lucruri să-i spună… și atât de puțin timp!

Îl privi în tăcere, neștiind cu ce să înceapă.

Apoi oftă.

— Păcat, aveam de gând să te ajung sub duș…

— Hm… Nu văd de ce nu ne-am acorda câteva minute de întârziere, în dimineața asta…

Ea își scoase capotul apropiindu-se de el, îi dezlegă cu o mână prosopul și se strânse lângă corpul lui gol, care mirosea plăcut.

— Cu atât mai bine, ador să fiu în întârziere, șopti ea căutându-i gura.

Capitolul 9

— Bryce n-a forțat puțin nota cu decorul? șopti Christine pentru sine dând la o parte o pernă enormă din satin roșu ca să se poată așeza pe canapeaua tapițată cu brocart auriu.

Platoul emisiunii „Bună ziua, San Francisco“ semăna cu ceea ce trebuia să fie cartierul general al lui Cupidon în toiul sezonului îndrăgostiților: munți de confeti roșii și albe, în formă de inimă, bineînțeles; baloane roșii, decorate cu „te iubesc“ în litere răsucite excesiv, erau fixate de rezemătoarele pentru mâini ale canapelei, de mese și de peretele care închide decorul în spatele prezentatorilor; erau de asemenea urși de catifea ținând în labe cutii de ciocolată; jerbe enorme de trandafiri roșii, ca și o cohortă de îngerași de diverse mărimi, cocoțați în toate locurile.

— Frumos, nu? întrebă Rick cu un zâmbet malițios.

Christine îi zâmbi la rândul ei, expediind cu un bobârnac un confeti lipit de fusta ei bleumatin.

— Oh, da… Foarte șic. Și foarte subtil.

Își consultă ceasul, apoi își agăță un microfon minuscul la reverul taiorului. Mai aveau două minute până la generic.

— Bun, bombăni Rick, poate că este prea mult roșu, sunt de acord cu tine. Dar mie îmi place. Mai ales îngerașii.

Ea îl privi cu un aer neîncrezător.

— Glumești?

— Deloc, replică el, fixându-și la rândul lui microfonul la cravată. Eu sunt un adevărat romantic.

— S-o spui lui mutu!

Pe fața lui Rick apăru o expresie ofensată.

— Te-aș ruga să-ți retragi imediat acest „s-o spui lui mutu!“, domnișoară.

— Și dacă refuz?

El luă o mână de confeti pe care i-o flutură sub nas, amenințător. Ochii lui căprui străluceau. Se comporta ca și cum uitase complet că erau pe punctul de a prezenta o emisiune în direct.

— Vorbă să fie! îl sfidă ea. N-o să îndrăznești.

— Pariezi?

Fără să-i lase timp să reacționeze, îi aruncă un pumn de confeti.

— Ce obrăznicie!

Înveselită, Christine luă la rândul ei o mână bună de confeti de pe măsuța de lângă ea.

— Te prevenisem, zise Rick, bine dispus.

— Foarte bine… Îți dai seama că tocmai mi-ai declarat război?

— Oh… prin urmare, vrei să faci război?

Se aplecă spre ea, coborându-și vocea.

— Speram că vei prefera să faci dragoste cu mine.

Ea simți cum îi urcă sângele în față.

— Dar dacă știi să te bați… adăugă el.

Se aplecă să-și ia alte muniții, nu fără a-i da Christinei timpul să riposteze.

Și ea nu-și greși ținta: confetile căzură ca o ploaie peste haina și cămașa lui Rick. Cravata lui de culoare verde-pal, acoperită din plin cu inimi mici roșii și albe, amintea acum de un brad de Crăciun împodobit de o mână neîndemânatică.

Bombănind un blestem, el trecu la contraatac, dar proviziile sale își ratară ținta. Salva următoare atinse ceafa tinerei femei care scoase un mic țipăt de înflăcărare, ca un copil care se dă pentru prima oară în călușei.

Ea îl bombardă cu frenezie, țintindu-i fața, și un confeti roșu se lipi de nasul lui Rick.

Răsună un hohot de râs, undeva pe platou, după toate aparențele al lui Bryce.

— Genericul într-un minut! strigă asistenul de producție.

Christine nu-i acordă nici o atenție, și de altfel nici Rick.

Erau dezlănțuiți. Peste tot erau confeti. Pe canapea, pe fotolii, pe jos. Cât despre cei doi prezentatori, erau acoperiți din cap până-n picioare.

— Zece secunde! lansă asistentul.

Pe platou se făcu imediat liniște și fiecare se grăbi să-și ocupe locul.

— Vom încheia acest duel… și restul… puțin mai târziu, șopti Rick la urechea Christinei.

— Contez pe asta, replică ea pe același ton.

Dar știa bine că nu va mai avea loc nici o bătaie cu confeti, nici luptă… și fără îndoială nici dragoste.

Se simțea cuprinsă de un sentiment de tristețe.

Ar fi vrut să părăsească acest decor absurd, să-l conducă pe Rick în cabina ei și să-i vorbească. Sau mai degrabă să-l sărute nebunește, deoarece nu reușea să exprime prin cuvinte ceea ce simțea pentru el. Regreta că nu-i spusese, noaptea trecută, cât de mult îl iubea. De ce își ascunsese oare sentimentele?

Dacă ar fi avut măcar puțin mai mult timp pentru a vedea cum evolua relația lor, dacă aveau sau nu o șansă de a rămâne împreună.

Dacă…

Existau atâtea lucruri la care visa și care nu se vor realiza cu siguranță niciodată…

— Cinci… patru… strigă asistentul de producție care începuse numărătoarea inversă.

Va trebui să învețe să trăiască laolaltă cu regretele sale.

Respiră adânc, își lipi un zâmbet pe față și se strădui să se concentreze. Cel puțin, îi rămânea meseria ei.

Emisiunea era gata să înceapă.

Ultima lor emisiune, se gândi ea strângând pumnii. Nu era momentul să clacheze.

— Trei… doi…

Asistentul de producție își îndreptă arătătorul spre ei.

— Bună ziua! începu Christine pe un ton care se voia vesel.

I se părea că fața ei era de lemn, că zâmbetul îi tăia buzele.

— Este timpul să te trezești, San Francisco! continuă ea. Astăzi este vineri… oh, Doamne Dumnezeule!… treisprezece februarie.

Se întoarse spre Rick, mimând o înfiorare de groază. Vreo douăzeci de confeti alunecaseră din părul ei.

— Ei da, este vineri treisprezece, confirmă el.

— Oh, nu…

El îi întinse mâna zâmbind și, cu nesfârșită blândețe, îndepărtă câteva mici inimi roșii rămase încă prizoniere în părul ei.

La această atingere, Christine avu impresia că i se va rupe inima. Se temu, timp de o clipă, să nu izbucnească în lacrimi.

— Din fericire, nu suntem superstițioși, reluă Rick, chiar dacă se întâmplă să plouă cu confeti. Presupun că în unele culturi, ar fi considerat drept un semn rău. Dar nu pentru noi, nu-i așa, Christine?

Ea scoase un râs melodios, care n-avea nimic vesel, totuși nimeni de pe platou nu păru să-și dea seama. Nici măcar Rick.

— Nu știu, răspunse ea. Ar trebui consultat specialistul nostru în meteorologie cu privire la acest fenomen straniu.

Trebuia să-l atingă, cât mai firesc posibil. Avea confeti pe umăr, astfel că se aplecă pentru a-i scutura haina.

Simți din nou că i se strânge inima. Îi plăcea la nebunie să simtă sub degete căldura acestui trup de bărbat, robust și viguros. Cu toate acestea, era fără îndoială ultima dată când punea mâna pe el.

— Așadar, zise Rick, suntem în ziua de vineri, treisprezece; decorarea acestui studio este de vină pentru confuzie.

Aruncă o privire în jurul lui și clătină din cap cu un aer necăjit.

— Recuziterul nostru ar fi trebuit să prevadă talismane și amulete purtătoare de noroc în loc de toate aceste inimi de satin. Atrag atenția producției că nu suntem încă de Sfântul Valentin.

Ca un făcut, unul dintre baloane se desprinse de la locul lui și sări pe genunchii lui Rick, care îl trimise cu un bobârnac partenerei sale.

— Mă înșel cumva, Christine? S-ar putea ca astăzi să n-am capul foarte limpede.

— Liniștește-te, nu este mai confuz ca de obicei. Mâine îl vom sărbători pe Sfântul Valentin.

Mâine, Bryce și Lori se vor căsători… și Christine se pregătea să părăsească San Francisco.

De data aceasta, Rick fu acela care păru că se înfioară.

— Vorbești despre sărbătoarea dragostei și a îndrăgostiților, de toate acele nerozii sentimentale? Vrei să spui că va fi mâine?

— Ca și cum n-ai ști, replică ea pe un ton de glumă.

Christine zâmbi camerei de filmat.

— Ah, bărbații! oftă ea. Ar face orice ca să evite să ofere o cutie de ciocolată unei fete.

Rick se aplecă spre ea.

— Este adevărat că asta ți-ar plăcea să primești de Sfântul Valentin, Christine? întrebă el cu vocea lui gravă și senzuală. O banală cutie de ciocolată?

O privi atunci drept în ochi și inima tinerei femei își acceleră bătăile.

— Aș putea aranja astfel lucrurile încât Cupidon să-ți ofere altceva decât niște dulciuri obișnuite.

Conștientă că în clipa aceea camera doi o filma în prim-plan, Christine își dădu toată silința să nu-și trădeze tulburarea.

— Ah, da? Și ce anume? Flori? Diamante? Poate o croazieră…?

Fără s-o scape din ochi, Rick îi atinse ușor obrazul cu vârful degetelor.

— Ți-aș împlini cea mai scumpă dorință, murmură el.

Se scurseră câteva secunde.

— Oricare?

— Oricare.

— Hm… Și dacă aș dori mai presus de orice ceva ce nu poți să-mi dai?

Cuvintele îi țâșniseră de pe buze fără să le fi putut reține. Simți că roșește, cât pe ce să se prăbușească pe pernele canapelei, ca o fetiță speriată.

Rick se mulțumi să zâmbească.

— Și dacă cea mai scumpă dorință a ta ar fi de asemenea și a mea?

— Eu…

Asistentul îi anunță cu un semn că aveau treizeci de secunde până la publicitate. Dar Rick era prea nerăbdător să spună ce avea pe suflet ca să aștepte întreruperea.

— La ce te gândești, Rick? întrebă Christine cu o voce tremurândă.

— La tine.

Vorbea liniștit, ca și cum discuta despre starea vremii; cu toate acestea, ochii lui reflectau atâta emoție, atâta dragoste, încât Christine crezu că-și pierde puterile.

— La mine? repetă ea. Te rog să fii puțin mai serios, Brennan.

— Sunt serios, Christine. Tu ești ce doresc cel mai mult, femeia de care am nevoie ca să trăiesc. Acum și pentru totdeauna.

Îi prinse bărbia.

— Ești prin urmare singura persoană din tot golful San Francisco, care nu știe cât de mult te iubesc!

Christine împietri.

— Eu… ce-ai spus?

Visase atât de mult la aceste cuvinte încât se temea să nu fie victima unei halucinații auditive.

În clipa aceea, începu să se audă tema muzicală care anunța apropierea întreruperii emisiunii. Rick se întoarse spre camera de filmat.

— În timp ce această tânără doamnă reflectează, vă propunem un moment de publicitate. Pe curând.

Apoi asistentul de producție urlă:

— Opriți!

Un stagiar tânăr se repezi la Rick ca să-i înmâneze programul detaliat al restului emisiunii.

Christine rămase încremenită de uimire.

Rick se aplecă spre ea și o sărută pe frunte.

— Am spus că te iubesc, draga mea, murmură el înainte de a cerceta rapid programul.

— Asta credeam și eu că am auzit, reuși ea să articuleze. Voiam doar să fiu sigură.

După care îl prinse de reverele hainei, îl trase spre ea și-l sărută cu o pasiune care ar fi provocat probabil un stop cardiac responsabilului cu cenzura. Deocamdată, însă, domnul acesta, ca și telespectatorii, urmărea pe micul ecran un pachet de cereale valsând cu o sticlă de lapte!

* * *

În cabina de regie, Bryce fusese cât pe ce să scoată un strigăt de victorie văzându-l pe Rick făcându-și declarația de dragoste în direct.

Se repezi la telefonul lui mobil pus pe consolă, dar cu o asemenea grabă încât nu lipsi mult să cadă cât era de lung. Își recăpătă echilibrul și formă numărul lui Lori.

Ea răspunse la primul semnal.

— Ai văzut?

Lori izbucni în râs. Acest râs limpede va fi întotdeauna, pentru Bryce, la fel de minunat ca muzica îngerilor.

— Da!

Era nebună de bucurie și el ar fi vrut să fie lângă ea ca s-o strângă în brațe.

— Este extraordinar, dragul meu, adăugă ea. Se realizează în sfârșit tot ce speram. Intenționezi să difuzezi filmul despre care mi-ai vorbit?

Bryce aruncă o privire spre pendula de pe perete: mai aveau cam treizeci de secunde înainte de reluarea emisiunii.

— Neapărat. O să-ți placă la nebunie, îți promit.

— Sunt foarte nerăbdătoare să văd această capodoperă.

— Și eu!

* * *

Rick își înfundă degetele în părul Christinei ca să savureze mai bine sărutul ei, dulceața gurii ei din ce în ce mai lacomă, și sentimentul de plenitudine pe care îl simțea brusc.

Nu intenționase, firește, să-i mărturisească sentimentele lui în felul acesta — în direct, într-un studiou unde se agitau tehnicieni, asistenți, ca și un producător mai șiret ca o vulpe, renumitul Bryce Parker.

Intenționase, dimpotrivă, să se retragă între patru ochi cu ea, puțin mai târziu în cursul zilei și să discute despre viitorul lor. Dar când văzuse ochii verzi ai Christinei umplându-se de tristețe, înțelesese că nu mai putea aștepta.

Și acum că își deschisese în sfârșit sufletul, se simțea mai liber, mai liniștit decât fusese vreodată.

— Zece secunde! strigă asistentul.

Rick se îndepărtă cu regret de Christine, chiar în clipa când se aprindea beculețul roșu care semnala că erau în direct.

— Iată-ne din nou, dragii mei prieteni, zise el cu o voce nu tocmai sigură. În timpul pauzei publicitare, Christine și cu mine am vorbit despre…

Se întoarse spre ea.

— Despre ce vorbeam, de fapt?

Cineva, pe platou, izbucni în râs.

Christine se îmbujoră toată.

Rick se gândi că era dumnezeiește de frumoasă când roșea… mai puțin, totuși, ca atunci când făceau dragoste.

Dar pe acea Christine pătimașă, de o senzualitate nestăvilită, numai el singur o cunoștea…

— Ei bine, răspunse ea cu un zâmbet poznaș, cred că vorbeam despre timp. Despre acea tornadă stranie care s-a abătut mai devreme asupra noastră.

— Ești sigură? o tachină el.

O voce triumfătoare, cea a lui Bryce, se auzi din regie.

— Erai pe punctul s-o săruți, Brennan!

Toată lumea începu să râdă și Christine se înroși de emoție.

— Oh… făcu Rick cu un aer complice, privind camera de filmat. Insinuezi că nu vorbeam deloc?

— Exact, i-o întoarse Bryce. Mai cu seamă, însă, înainte de pauza publicitară, i-ai mărturisit cât de mult o iubești. De ce nu reluați conversația din acest punct?

Rick se întoarse spre Christine, pândindu-i acordul, dar ea rămase tăcută, incapabilă să rostească un cuvânt.

— Ce să fac? Este totuși regizorul emisiunii și are dreptul să mă concedieze dacă mă hotărăsc să nu fac decât după capul meu.

— Atunci? aruncă Bryce cu o voce zeflemitoare.

— În cazul acesta, n-ai de ales, interveni Christine cu o voce dulce.

Ochii îi străluceau, iar zâmbetul ei era mai luminos ca un soare de primăvară.

— Te iubesc, Christine Anderson, din toată inima și din tot sufletul meu.

— Hm…

Ea îi puse mâna pe frunte.

— Nu pari totuși să ai febră.

— Mai atinge-mă, glumi el, și îți jur că temperatura mea va urca vertiginos.

La aceste cuvinte, Bryce izbucni într-un râs puternic.

Christine se încruntă la Rick, luă o pernă din satin roșu și i-o aruncă în față, dar el o făcu să devieze cu un gest neglijent.

— Și tu, Christine, n-ai nimic să-mi spui?

Ea privi camera de filmat cu un aer fals-îngrijorat.

— Hm… poate că este momentul să renunțăm la prima noastră secvență?

El scutură din cap.

— Nicidecum.

— Oh, îmi amintesc: trebuie să le reamintim prietenilor noștri telespectatori că își pot procura adresele tuturor locurilor unde ne-am dus săptămâna asta, scriind postului de televiziune…

— Te îndepărtezi de subiect.

— La naiba…

— Îți mulțumesc totuși că ai reamintit existența micii noastre broșuri!

— Sunt fericită să-ți fac un serviciu.

— Haide, un mic efort. Îți mai acord o șansă.

— Hm… făcu ea râzând.

— Destul cu „hm", te rog. Exprimă-te clar!

— De acord, ripostă ea, redevenind serioasă. Aștepți oare… să spun că și eu te iubesc?

Rostise ultimele cuvinte cu atâta emoție încât Rick se temu ca inima să nu-i facă explozie de bucurie.

— Trebuie oare să adaug că n-am încetat niciodată să te iubesc și că dragostea mea va dura de-a pururi?

El luă în mâini adorabila față a Christinei.

— Este într-adevăr tot ce voiam să aud.

El îi sărută buzele. În studiou răsunară aplauze, urale și exclamații, inclusiv un mieunat răgușit de pisoi îndrăgostit.

Rick aruncă o privire în direcția regiei.

— Nu există cumva o înregistrare care se poate da acum? De exemplu, interviul Triciei Lu cu prezicătoarea? Noi am pierdut jurnalul de aseară.

Christine, roșie ca un bujor, își înfoie părul cu o mână nervoasă.

— N-avea grijă, prietene! replică Bryce. Am montat un mic… documentar special în onoarea voastră.

În timp ce tehnicienii își făceau de lucru în regie, Rick înconjură cu brațul umerii Christinei.

— Te iubesc, îi șopti el la ureche.

— Și eu, murmură ea.

După cum se putea bănui, „documentarul“ îi avea drept subiect pe Rick și Christine; și era comentat chiar de Bryce. Filmul începea cu imagini datând de doi ani, din timpuri fericite: petreceri de aniversare filmate cu o cameră video portabilă, grătare în grădina lui Bryce, ciondăneli vesele, săruturi tandre…

Datorită unui montaj foarte abil, menit să creeze momente de suspans, secvențe intercalate îi arătau în activitatea lor de reporteri lucrând pentru emisiuni concurente, intervievând diverși candidați în alegeri.

Urmau după aceea, după cum se aștepta Rick, imagini de la faimoasa conferință de presă dată de Abbott, reprezentant al Congresului. Rick nu vizionase această înregistrare de foarte mult timp, dar amănuntele erau atât de adânc întipărite în memoria lui încât i se păru că toate astea se petrecuseră ieri. Sosirea lui Abbott în sala arhiplină. Prima întrebare a lui Rick, privind obiceiurile lui mai mult decât îndoielnice. Murmurele de stupefacție — și de invidie — ale celorlați reporteri. Apoi furia Christinei și violenta și fatala lor ceartă transmisă în direct.

„Toți cei care îi cunoșteau considerau că Rick și Christine formau cuplul ideal, comenta Bryce pe un ton mâhnit. Or, după un asemenea fiasco, nu exista nici o îndoială că ștrengarul Cupidon o să aibă nevoie de o mână de ajutor pentru a împăca cele două vedete ale postului nostru… și a fost necesar să intervenim noi…“

Pe ecran apăru apoi Lory Mayhorn, radiind de mulțumire.

„Vă salut pe amândoi. Cum știți, sunteți cei mai buni prieteni ai noștri. Sper că nu sunteți foarte supărați pe noi și că ne veți ierta că am pus la cale această operațiune pe care am numit-o Împăcarea!“

Christine își înăbuși râsul și se cuibări lângă Rick.

— Amintește-mi să le trimit cadoul de nuntă.

— Iar eu, în după-amiaza asta, mă voi duce să le cumpăr ceva mai prezentabil decât platoul acela de trei parale peste care am dat la bazarul din colț.

— Un platou de trei parale? Ce mai e și cu povestea asta? Ai înnebunit?

— Glumeam. Am dibuit pentru ei o foarte frumoasă ramă veche de argint masiv.

— M-ai liniștit! Dar aș vrea să le oferim și un cadou comun, tu și cu mine.

— Este o idee minunată, iubirea mea.

Continuarea filmului era o selecție din cele mai frumoase secvențe realizate în timpul săptămânii. Masa de la Donatello… plimbarea cu vaporașul de agrement… cina la restaurantul Victor… slowurile languroase… Tot ceea ce de

acum înainte va face parte din amintirile lor cele mai frumoase. Apoi, ultimele cadre cu San Francisco cedară locul publicității.

— Așadar, ce părere aveți? întrebă Bryce din cabina lui.

Rick îi aruncă o privire Christinei, cu zâmbetul pe buze.

— Nu-i rău…

— Mulțumesc pentru compliment, replică Bryce bine dispus. În ceea ce mă privește, sunt foarte mândru: este clar, concis, instructiv, așa cum trebuie să fie orice documentar bun… Păcat că îi lipsește esențialul!

— Adică? întrebă Rick.

— Happy-end-ul, prietene.

— Ah, da… murmură Rick.

— Este adevărat… șopti Christine.

Clătinară amândoi din cap, gânditori. După care Rick o trase zâmbind spre el.

— Dacă-i așa, ce mai așteptăm? Regizorul pretinde un happy-end… Să-i dăm ceea ce cere.

Capitolul 10

Christine era atât de fericită încât l-ar fi îmbrățișat cu plăcere pe Rick, dar se stăpâni: emisiunea încă nu se terminase.

Asistentul îi făcu semn că erau din nou în direct.

— Bună ziua și bun venit tuturor, dragi prieteni, zise ea pe un ton vesel. Brisano și Murray fiind absenți săptămâna aceasta, noi îi înlocuim. Mă numesc Christine Anderson și presupun că l-ați recunoscut cu toții pe bărbatul seducător cu zâmbet de gangster, care se află lângă mine: celebrul Rick Brennan. Pentru cei dintre dumneavoastră care ne urmăriți abia acum, închipuiți-vă că Rick mi-a mărturisit un lucru pe care îl știam de mult timp.

Îl privi cu un zâmbet radios.

– …A spus că mă iubește.

— Iar Christine a răspuns că mă iubește și ea, continuă Rick. În consecință, suntem la egalitate.

Rick privi în obiectivul camerei de filmat.

— În timpul momentului publicitar, ne-am întrebat ce am putea face după asemenea mărturisiri…

În clipa aceea, Bryce își făcu apariția pe platou, cu niște documente sub braț. Se așeză liniștit într-un fotoliu din fața canapelei și își agăță un microfon la reverul hainei.

— În legătură cu această chestiune, declară el, postul de televiziune KQXZ are câteva idei…

Christine își imagina fără greutate ce avea Bryce în minte: o căsătorie în direct, pentru a câștiga câteva procente suplimentare de audiență.

Dacă acum era sigură de dragostea ei pentru Rick și de dorința lui de a se căsători cu ea, știa totodată că vor avea nevoie de timp pentru a reînnoda o relație adevărată înainte de a se gândi să apară în fața primarului.

Cu toate acestea, pentru prima dată după foarte mult timp, i se părea că visele sale cele mai nebunești se vor împlini în sfârșit.

La drept vorbind, era chiar sigură.

— Noi am dori, continuă Bryce, să deveniți prezentatorii titulari ai acestei emisiuni. Trebuie să mai precizez că majoritatea locuitorilor orașului sunt de acord cu noi.

Flutură deasupra capului un teanc de mesaje, scrisori și cărți poștale pe care apoi le înmână lor.

— Iată un eșantion din reacțiile telespectatorilor noștri. Mai mult de o mie dintre ei au telefonat sau au scris pentru a-și exprima părerea. Doresc cu toții să vă revadă, împreună!

Christine luă o parte din hârtii și o întinse pe cealaltă bărbatului vieții ei. Primul mesaj, telefonat, adresat lui Rick, era cum nu se putea mai concis: „Grăbiți-vă să vă sărutați!“

Ea i-l arătă lui Rick, care izbucni în râs.

— Domnul acesta îmi pare foarte de treabă.

La rândul lui, el întinse un fax trimis de un grup de secretare care lucrau pentru o companie de asigurări.

„Christine și Rick ar trebui să dea ascultare sfatului dat de directoarea agenției matrimoniale. Ei sunt făcuți unul pentru altul. Și spuneți-i doamnei Davenport că, dacă are prea mulți miliardari în fișierele sale, noi suntem disponibile!“

Dinspre partea lui, Bryce își continua expunerea.

— Veți avea mână liberă în alegerea subiectelor, dar rămâneți mai cu seamă în nota veselă și plină de antren, care este un adevărat divertisment pentru publicul nostru. Este tot ce pretindem de la voi.

— Vom putea să ne sărutăm? întrebă Rick. Cred că este indispensabil. În plus, dacă dăm crezare scrisorilor lor, înșiși telespectatorii o doresc…

Bryce schiță un zâmbet satisfăcut.

— Din moment ce este vorba de Christine, nu vedem nici un inconvenient.

Cea în cauză agită un arătător amenințător.

— Numai să îndrăznească Brennan să sărute altă femeie și va fi sânge în platou!

— Noi am dori, amândoi, să putem realiza din când în când adevărate reportaje de informare, zise Rick.

Christine fu emoționată de delicatețea lui. O acuzase odinioară de lipsă de profesionalism și poate că nu greșise întru totul… dar asta era poveste veche. Astăzi, el își exprima public respectul pentru talentul ei, și îi era adânc recunoscătoare pentru asta.

— Vă repet că veți avea mână liberă, declară Bryce.

— Dar ce se va întâmpla cu Brisano și Murray? întrebă Christine. Li se fură emisiunea îndată ce au întors spatele, fără măcar…

— Nu vă faceți griji pentru ei, o întrerupse Bryce. Ne-au propus o schiță de proiect, pe care noi am acceptat-o. Timp de peste un an, ei vor prezenta o nouă emisiune care îi va duce dintr-un capăt în celălalt al țării și perpectiva aceasta îi încântă, vă asigur.

— Formidabil! exclamă Rick. În cazul acesta, semnez cu amândouă mâinile.

Bryce se aplecă spre Christine.

— Și tu? Putem conta pe tine?

— Ei bine…

Rick o fulgeră cu privirea și ea izbucni în râs.

— Bun, mă înclin… Aduceți-mi contractul acela ca să-mi pun semnătura.

Pe platou izbucniră ovații, iar Bryce se ridică de la locul lui, încântat.

— Perfect! Acum vă las să vă terminați emisiunea.

După care se repezi în regie. Probabil ca s-o sune pe Lori, se gândi Christine, înduioșată.

Aruncă apoi o privire pe program și îi zâmbi lui Rick.

— Și acum, ce-ar fi să-i invităm pe prietenii noștri telespectatori să viziteze cu noi fabrica de ciocolată Ghirardelli?

— Excelentă idee.

Imediat ce se lansă secvența filmată, Christine, cu un suspin de plăcere, își trecu brațele în jurul gâtului lui Rick.

Îl iubea și știa că și el o iubea. Nu fusese niciodată atât de fericită.

— Apropo, murmură el, ce faci sâmbătă seară?

— Mi se pare că trebuie să fim prezenți la căsătoria lui Bryce cu Lori, nu?

— Ah, da, aproape uitasem. Căsătoriile sunt amuzante. N-ai vrea să-ți organizez una, numai pentru tine, mâine sau poimâine, de exemplu?

Christine simți că-i tresare inima de bucurie.

— Mergi puțin prea repede… Trebuie cel puțin șase luni pentru a pregăti totul.

— Chiar și la Las Vegas? Credeam că acolo te poți căsători în cinci minute. Ideea că pleci duminică dimineața mă duce la disperare, adăugă el după o scurtă pauză. Chiar dacă știu că n-ai de ales.

— Am nevoie de vreo zece zile ca să rezolv totul. Din fericire, contractul meu expiră curând. În consecință, nu voi avea decât să-i cer agentului meu să-i anunțe pe patronii mei că am găsit ceva mai bun la San Francisco.

Rick zâmbi.

— Totul se aranjează ca prin farmec…

— Da. În definitiv, prezicătoarea avea dreptate.

— După cum indică statisticile, li se întâmplă câteodată să nu se înșele. Vino aici, să-ți prezic viitorul nostru.

Ea se ciubări în brațele lui Rick, care o sărută pe frunte.

— Dacă-i așa, ce vezi pentru noi?

— Văd… plăcere, pasiune… multă fericire, câteva lacrimi… copii și poate chiar un câine. Copiii ne vor permite să-l scoatem dimineața și seara și, firește, nu se vor sinchisi. Va fi multă veselie în casa noastră, câteva ciondăneli. Mai ales în legătură cu câinele. Deoarece eu nu mai vreau să mă cert niciodată cu tine.

— Crezi că vom reuși, cu firile noastre?

— Sunt sigur. Vom avea o viață minunată, nimic nu ne va despărți. Așadar, ce spui de prezicerile mele?

— Îmi plac enorm, răspunse ea cu nesfârșită tandrețe. Dar este încă prea devreme ca să știm dacă se vor îndeplini.

— Am înțeles: n-am să te grăbesc. De data asta, mi-am învățat bine lecția.

Se opri o clipă.

— Promite-mi totuși… să te căsătorești cu mine, într-o zi sau alta.

— Îți promit, murmură ea.

— Vreau să te aud spunând…

— Ce anume? Că te iubesc? Nu mă opresc repetând-o!

— Nu, vreau să te aud rostind cuvintele rituale: la bine și la rău. Sau chiar: pentru audiență și pentru succesul emisiunii — deoarece lunga noastră viață de dragoste se va desfășura pe micul ecran…

Mai întâi, Christine îl sărută. Apoi jură că se va căsători cu el, cu o condiție: să nu-i mai vorbească niciodată despre nivelul de audiență…

Sfârșit